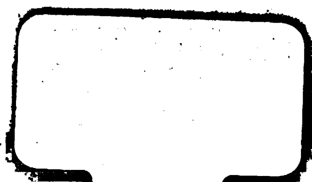

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08161654 6

IOANNIS TZETZAE

ANTEHOMERICA HOMERICA ET POSTHOMERICA

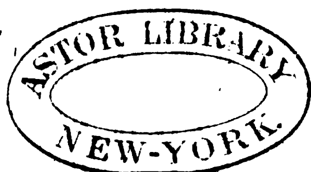
E

CODICIBUS EDIDIT

ET

COMMENTARIO INSTRUXIT

FRIEDERICUS IACOBS

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA.

MDCCXCIII.

AD

VIRUM CELEBERRIMUM

TH. CHR. TYCHSEN

PROFESSOREM GOTTINGENSEM.

Magnopere mihi peccare viderer, Vir Celeberrime, si hunc qualemcunque libellum, alius cujusdam quam TUI nominis auctoritate commendatum, in publicum prodire juberem. Quod enim Tzetzae de rebus Iliacis carmina, quorum major pars usque ad hunc diem in codicibus latuit, nunc demum integra in eruditorum manus veniunt, id TUO unius singulari et studio et humanitati debetur. TU non solum insignem lacunam, quam Schirachiana editio, ex Augustani codicis apographo facta, in Antehomericis reliquerat, ex Codice Vindobonensi explevisti, verum etiam illam carminis partem, quae res, ad Trojam post Hectoris obitum gestas, complectitur, ex eodem Vindobonensi codice descriptam, mihi summa benevolentia edendam

con-

conceſſiſti. Quis me igitur ferendum putet, niſi, quem ſcriptorem TU fere primus e bibliothecarum tenebris eruiſti, eum, a me paullo emendatiorem comtioremque redditum, ad TE redire jubeam, TUAEque curae et tutelae tradam?

Etſi autem minime ignorabam, quantum et quam grave publici judicii onus ſuſceperim, cum eum ſcriptorem, cujus edendi Viri, ſummo ingenio magnaque exquiſitae eruditionis copia inſtructi, ſpem excitaverant, edendum curarem, et in eorum locum ſuccederem, qui ipſius ſcriptoris levitatem et tenuitatem ſua auctoritate atque doctrina facile compenſaturi fuiſſent*), mihi-

*) Haec Tzetzae Carmina edere voluit Huetius, qui in epiſtola ad Frid. Georg. Graevium (Diſſertations ſur diverſes matières de réligion et de philologie par l' Abbé de Tilladet. T. II. pag. 244.) haec ſcripſit: *Eſt mihi Tzetzae ejusdem poëma de rebus Troicis ſic inſcriptum:* Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὁμήρου κ. τ. λ. *Adjecta ſunt Scholia non contemnenda. Haec edere olim habebam in animo; ſed aliis ſtudiis ex transverſo objectis abreptus ſum.* — Dodwellus, ubi particulam τῶν μεθομηρικῶν in lucem profert. (de cyclo. pag. 799.) totum opus in publicum edi vehementer optat. Ejus edendi conſilium ceperat Tryllitſchius, (vide *den neuen Bücherſaal.* ao. 1716. Pars LVIII. p. 735.) cujus apographum in bibliotheca Dresdenſi ſervatur. Notas in Tzetzam ſcripſit Clodius, Bibliothecae Dresdenſis olim praefectus, quarum plurima pars in verborum ſignificationibus enucleandis verſatur. Cum Tryllitſchii conſilium, neſcio qua de cauſa, exitum non habuiſſet, Heynius, Vir Ill. in ejus locum ſucceſſit. Sed hic quoque Vir doctiſſimus, omnibus jam paratis et deſcriptis, opus ſuum premendum cenſuit, donec integriorem iſtorum carminum codicem nactus eſſet.

mihique haec confidéranti quicquid hujus effet confilii, abjiciendum videbatur; tamen erant alia, quae nutantem animum obfirmarent, eumque impellerent, ne provinciam, mea voluntate expetitam, aliorumque benevolentia mihi traditam, temere relinquerem. Primum ipfius fcriptoris, quem in manibus habebam, conditio. Quum enim is fit Tzetza, quem neque ingenii praeftantia, neque orationis cultus commendet, ita mecum cogitabam, fi illis viris, vel taedio victis, vel gravioribus diftrictis negotiis, edendi ejus confilium abjicere licuerit, mihi non propterea idem licere, fed potius, quicquid ftudii in mediocri quamlibet fcriptore expoliendo pofuiffem, optime collocatum videri debere. Deinde et hoc commovebat animum, quod me iis codicum praefidiis ad Tzetzam edendum inftructum viderem, quibus ante me nemo fuerat.

Iam vero, Vir Celeberrime, quibus fubfidiis adhibitis quoque confilio ad Carmina Iliaca edenda acceffèrim, paucis velim accipias. Quum editoris munus duabus rebus praecipue contineatur, emendatione verborum, rerumque et fententiarum explicatione; quod ad primum attinet, textum, quantum ejus fieri poterat, a vitiis, quibus laborabat plurimis, purgare, et, cum ex codicibus, tum ex doctorum virorum conjecturis, quam emendatiffimum reddere ftudui. Habebam autem in Homericis et Antehomericis, praeter editionem Schirachii, typo-

 gra-

graphorum fcatentem erroribus, Codicis Augustani, lacunofi illius quidem, fed fatis emendate exarati, apographum, Heynii, Viri Illuftris, manu fcriptum, interpretatione latina, frequentibus animadverfionibus, cum ipfius Heynii, tum Tryllitfchii et Clodii inftructum, ita denique expolitum, vt fere nihil ad perfectionem defit. Quum enim Tzetzae edendi cepiffem confilium, illudque cum Heynio, cui me omnia mea debere grato animo profiteor, communicaffem, fummus Vir, quo nemo eft ad bonas litteras omni opera promovendas promtior, nemo paratior, nullam moram interponendam cenfuit, quin mihi hunc, multifariae eruditionis thefaurum, traderet et inde, quae in rem meam effent, depromendi faceret copiam. Hinc igitur derivatae funt plurimae, quas in hac carminis parte Heynii et Tryllitfchii nomine decoratas vides, et emendationes et verborum explicationes, unde quantum utilitatis ad Tzetzam redierit, nemo eft harum rerum exiftimator idoneus, quin intelligat. Quum autem in Codice Auguftano infignis lacuna fit, quippe in quo defiderantur v.v. 29. usque ad verf. 202. Antehomericorum, TU, Vir celeberrime, hanc particulam, ex apographo Viri clariffimi mihique amiciffimi, Heerenii, in Bibliotheca Litterarum et Artium, tum illius praeftantiffimi viri, tum TUIS animadverfionibus inftructam, edidifti. Eodem vero tempore, quo TU illos verfus publici iuris faciebas, Woidius, Vir, de litteris opti-

optime meritus, ab Heynio mea de caufa rogatus, eandem particulam, e Codice Bibliothecae Mufei Britannici, cui tum temporis praeerat, nitide defcriptam, mifit. Neque tamen hoc apographum totum illum locum complectebatur, qui in codice Auguftano defideratur, fed in verfu 104. fubfiftebat.

In ea *Homericorum* parte, quam Schirachius multis vitiis inquinatam edidit, emendanda, plurimum fuit praefidii in Heyniano apographo, cujus auctoritate haud exiguum mendorum numerum facili opera fuftuli. Sed in hoc quoque carmine mutilus eft Auguftanus codex, neque ultra verf. 221. excurrit. Quae igitur ad integritatem usque ad hunc diem defiderabantur, ea protuli ex Codicibus Londinenfibus duobus, uno Bibliothecae regiae, altero Harlejano; utroque in multis locis infigniter depravato.

Quod denique ad tertiam hujus operis partem attinet, quae res, poft Hectoris mortem ad Trojam geftas, 780. verfibus explicat, ea in Codice Auguftano plane deeft, neque quidquam ejus in publicum erat editum, praeter viginti verfus, quos Dodwellus e codice Bodlejano edidit. Totum hoc carmen ex TUO apographo defcribendum curavi. Quodfi me forte in Pofthomericis, vbi nihil prorfus externi habebam praefidii, faepius offendiffe inveneris, facile errorum veniam dabis, cum, quot vitiis Codex

Vindobonensis laboret, ipse in describendo cognoscere potueris.

In hac subsidiorum, quibus in his carminibus edendis usus sum, recensione, statim intelligis, Vir praestantissime, in multis ejus locis totam rem ad unum codicem rediisse. In quo si corruptelae haerebant, ad conjecturam confugiendum erat. In hac autem parte plus difficultatis offendis, quam ii credent, quibus Tzetzae ingenium scribendique genus ignotum est. Qui cum praeter ea vitia, quae ipsi cum plurimis ejusdem aetatis scriptoribus communia sunt, multa sibi propria habeat, poeticae orationis usus ad eum emendandum parum aut nihil juvat; ipse Tzetza, et qui Tzetzae sunt suppares, studiose legendi, ex his praesidia critica depromenda sunt. Quin etiam alterum, quod in poetarum carminibus ad restituendam lectionis veritatem plurimum valere solet, verborum et syllabarum modulus, in hoc scriptore parvi vel nullius momenti est. Quum enim sive imperitia, sive negligentia, leges metricas innumeris in locis migraverit, sedulo mihi cavendum fuit, ne, metro nimis obtemperans, temere aliquid ei affingerem et scriptorem potius quam scripturam corrigerem. Vere igitur affirmare possum, de plurimarum, quas passim proposui conjecturarum veritate, neminem satis accurate existimare posse, nisi qui aliquam, vel cum ipso Tzetza, vel cum similibus ejusdem aetatis atque inge-

ingenii ſcriptoribus familiaritatem contraxerit. Multae proinde lectiones, quas divinando aſſecutus ſum, ſi per ſe ſpectaveris, inficetae et horridae videbuntur; easdem ſi ex ſcriptoris ingenio dicendique genere judicaveris, haud forταſſe infeliciter excogitatas fateberis. Plurimum vero in hac parte juvabat faſtidioſa quidem, ſed multa cum utilitate inſtituta, eorum ſcriptorum comparatio, ex quorum ſcriniis Tzetza carmen ſuum compilavit, interque eos praecipue Fragmentum τῶν τρωϊκῶν, quod Majus ex Codice bibliothecae Uffenbachianae edidit, quodque cum Antehomericis in plurimis locis tam amice conſpirat, ut interdum, Tzetzam hoc ipſum opus, pedeſtri oratione ſcriptum, elumbibus utcunque metris adſtrinxiſſe, ſuſpicatus ſim. In reliquis partibus Cedreni et Malalae veſtigia preſſiſſe videtur. Quae cum ita eſſent, eam mihi legem ſtatui, vt, quae ſive meae, ſive aliorum conjecturae horum ſcriptorum auctoritate firmarentur, eas in textum admittere non dubitarem; reliquas, cum tota variarum lectionum farragine, in notas rejicerem. Quae enim certa medela ſanare non poteram, ea intacta relinquere, quam exulcerare malui.

Scholia, quae Schirachius textui, textu etiam corruptiora, ſubjecit, et quorum multo accuratiorem recenſionem in Heyniano habebam apographo, integra edere piguit, quum plurima eorum pars in futiliſſimis rebus verſetur,

neque

neque quidquam praeter nugas grammaticas, cum inepta ingenii ostentatione conjunctas, contineat. Haec omnia si omitterem, lectorum mihi rationibus consulere videbar; in quibus tamen eruditio paulo reconditior, ex veterum commentariis corrasa, apparebat, ea notis inserenda duxi. In Posthomericis paucissima habebam scholia, eaque maximam partem futilia, si res, in quibus versantur, spectaveris; eadem mihi in aliquod locis ad verba constituenda aliquid auxilii attulerunt.

Superest, ut de interpretationis genere, quod huic scriptori adhibui, pauca subjiciam. Quum orationis ea sit facilitas, ut, nisi ubi textus corruptus sit, ne tironibus quidem aliquid impedimenti objiciatur, omnis interpretatio redibat ad fontes, unde Tzetza hauserat, persequendos. Haec res non adeo erat difficilis, si in iis locis, quos Tzetza ante oculos habuit, enotandis acquiescendum putassem. Neque me tamen in hunc tam arctum gyrum includi passus sum, neque ad recentiorum tanquam scopulos unice haerere sustinui, sed ipsos fabularum fontes in antiquorum et poëtarum et historicorum scriptis sedulo indagavi, hoc laboris mei praemium petens, ut animum a taediosis monachorum compilationibus ad gravissimorum virorum monumenta converterem. Ea in re plurimum me juvit cyclicorum poëtarum accuratior cognitio, cujus fontem TU aperuisti, Vir celeberrime,

me, editis ex Procli Chrestomathia excerptis, quibus eorum poëmatum, quae cyclum Trojanum constituebant, argumenta continentur. Multum quoque ad eam rem praesidii esse in Heynii Commentariis, tum ad Virgilii Aeneida, tum ad Apollodori Bibliothecam, nemo est harum litterarum paulo studiosior, qui nesciat.

Haec sunt, Vir clarissime, quae de ratione edendi Iliaci carminis TEcum communicare volui. Priusquam tamen scribendi finem faciam, temperare mihi non possum, quin verborum stimulos adhibeam, ut poëtae, qui in eodem argumento, multo tamen majoribus et ingenii et artis praesidiis instructus, versatus est, Quinti Smyrnaei editionem ne nobis diutius invideas, neque fidem, omnibus harum litterarum amantibus, obstrictam liberare differas. Postquam enim eruditissimam de Quinto commentationem, una cum ingeniosissimis conclamatorum prope locorum emendationibus, eidem subjectis, edideras, spes exorta est omnibus, fore, ut perfectum a TE expoliretur opus. Iam vero postea praeter ea cum ingenii, tum doctrinae adjumenta, quae TU ipse affers, eas Codicum nactus es copias, quae vel solae ad Quintum emendandum sufficere possint; ut nullum sit dubium, TE hac editione in publicum emissa, vel ipsi Rhodomanno palmam, eruditissimorum hominum judicio ei tributam, vel ambiguam facturum vel erepturum esse. Ad hoc igitur opus denuo

denuo suscipiendum et ad umbilicum perducendum, cum TIBI voluntas deesse non possit, ne otium desit, vehementer opto. Vale, Vir doctissime, et me, ut facis, amare perge. Scribebam Gothae, mense Mart. CIƆIƆCCLXXXXIII.

DE

DE TZETZA EIUSQUE CARMINE.

Ioannem Tzetzam, Michaëlis filium, Isaaci fratrem, saeculo duodecimo post Christum natum Constantinopoli, ubi natus esse videtur, litteris operam dedisse, ex ipsius Tzetzae scriptis abunde constat. Supervacaneum est ea repetere, quae de ejus genere et vita Potteri *) et Fabricii **) diligentia congessit, omnesque ii, qui de historia litteraria tradiderunt, sine ulla adjectione recoxerunt ***). Hoc unum animadvertam, Ioannem nostrum Tzetzam, quo tempore carmen de rebus Trojanis concinnaret, graves simultates gessisse cum Isaaco fratre, (qui ἐπαρχίας munere fungebatur in urbe Berrhoea ad lacum Boeboidem) ejusque conjuge, quae maritum impulerat, ut fratrem non solum indignis munusculis exciperet, sed suis praeterea equis privatum remitteret ****).

Quod vero ad Tzetzae nostri ingenium attinet, magna ejus erat eruditio, major etiam jactan-

*) Potterus ad Lycophron. p. 109. sqq.

**) Fabricii Bibliotheca graeca. T. X. p. 245. sqq.

***) Chauffepié V. Tzétzès. Hamberger *in den zuverläßigen Nachrichten*. T. IV. Bougine *Handbuch*. T. I. p. 471.

****) Hunc mihi sensum eruisse videor ex obscuris et corruptis verbis Homeric. v. 143. sqq. et Posthom. v. 284. sqq. Ejusdem tamen Isaaci nomine Ioannes noster suum in Lycophronem commentarium honoris gratia inscripserat. Ioannis enim opus esse, cum ex iis argumentis, quae Potterus protulit, praecipue ex epistola Tzetzae ap. Fabricium Tom. III. pag. 419. tum ex multis nostri carminis locis apparet, quos in notis indicavi.

jactantia. Quum enim plurima legisset, antiquorum sophistarum more, passim gloriatur, se paratum esse, quaecunque aliquis scire velit, ex memoria dicere; et graviter indignatur, quod sibi, tanti ingenii tamque immensae lectionis viro, tam parum honoris et fere nihil statuatur praemii. Has querelas, quibus Chiliades ejus refertae sunt, in nostris quoque carminibus effundit. Ut autem sui unius ingenii admirator est, ita se in alios scriptores haud raro injuriosum praebet: veterum ignorantiam crebro exagitat, suam scientiam et eruditionem jactat. Neque tamen facile aliquem vel mediocriter peritum irretiet et in suam sententiam trahet, cum ei ad opiniones suas tuendas firmandasque plane desit ingenii solertia. Plurimum operae in veterum fabularum et historiae cognitione posuerat; in quo tamen studio ita versatus est, ut, communi suae aetatis vitio, omnia ad allegorias, nugatorias plerumque ac futiles, revocare studeret. Hujus studii specimen exhibuit in singulari opere, quo totius Iliadis interiorem sensum, allegorica interpretandi ratione erutum, explicuit; quod opus, passim a viris doctis laudatum, cum Iliaco carmine confudit Fabricius *). Doctri-

*) *Fabricius* Bibl. Gr. T. X. pag. 251. Allegoricam hanc Iliadis interpretationem laudat Kuster. ad Suid. T. II. p. 683. et Bentl. in Epist. ad Mill. p. 63. Vide de hoc opere cl. *Tychsen.* in Bibl. Liter. et Artium IV. Inedita. p. 6. 7. Allegorica veterum fabularum interpretandarum ratione, quae vix dici potest, quantum nugarum peperit, quamque crebro Homeri, aliorumque poëtarum interpretes, Homeri autem praecipue, a recto tramite deduxerit, primus ad Homerum defendendum usus esse dicitur *Theagenes*, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου teste Schol. ad Il. Υ. 67. ed. Vil-

Doctrina autem, quam Tzetza tantum non ubique jactat, non ex ipsis fontibus hausta, sed ex turbidis rivulis petita est. Quum enim veterum poëtarum Commentatores, Epitomatores, et Lexicographos, quibus illa aetas abundabat, sedulo trivisset manibus, deperditorum scriptorum, quos apud eos laudatos reperiret, nomina ita crepat, quasi eos ipsos oculis usurpasset. Qua fraude nonnullorum certe oculis caliginem offudit. Dodwellus quidem, quamvis probe intelligeret, Tzetzam non omnes, quos excitat, scriptores legisse, Leschem tamen et Stesichorum et reliquos forte Cyclicos omnes ab eo adhibitos esse, sibi persuasum habebat *). Tantum

Villois. Plurimae autem in Homero interpretando allegoriae aliaeque ineptiae ex eorum fonte profluxerunt, qui data opera difficultates movebant et ζητήματα proponebant, nulla alia de causa, quam ut ingenii et acuminis laudem captarent. Hoc ζητημάτων proponendorum studium Sophistas primum invasit; deinde ad Grammaticos progagatum est, eos praecipue, qui in Museo Alexandrino otio abundabant et haud raro abutebantur. Multa ex his, ineptissima pleraque, in scholiis servata leguntur: multa perierunt, interque ea, quod fortasse doleas, Aristotelis ἀπορήματα et Longini προβλήματα. Ingens in his quaestionibus allegoriarum copia fuit. Ex antiquioribus recentiores hausisse, probabile est: *Heraclidem Ponticum, Mich. Psellum*, (cujus *allegorias Homericas* una cum Heracl. Pont. vulgavit Conr. Gesnerus. Basil. 1544. 8.) *Ioannem Diaconum*, cujus allegorias commemorat Labbeus p. 110. sq. et ipsum *Tzetzam*, qui etiam nostro carmini multas allegorias intexuit.

*) Rectius de eo judicat Vir celeberrimus, Heyne in Excurs. I. ad L. II. Aen. p. 274. ubi de trojanarum fabularum auctoribus disputat: „Ex hoc genere, infima jam aetate, infimo loco, fuit Tzetza, qui Anteho-

tum ad auctoritatem conciliandam valet, ut frontem fortiter perfrices, neque in mentiendo haereas. Ioannem enim nostrum antiquos illos poëtas, quos illa aetate jam dudum periisse verisimile est, ne inspexisse quidem, ex notis nostris ad Iliaca carmina abunde apparebit.

Ut vero de horum carminum indole statuere possimus, de argumento, in quo versatur, paucis differendum, et fontes, unde manaverit, investigandi sunt. Quod igitur ad Iliacorum argumentum attinet, satis constat, inde ab eo tempore, quo Homeri carmina in Graecia recitari et in deliciis haberi coeperint, multos extitisse poëtas, qui unius Homeri imitandi studio exarderent. Quum enim prudentissimorum hominum ea esset sententia, in Homero epicae poëseos modum et quasi mensuram contineri, factum est, ut plures cum vetustiori, tum recentiori aevo exorirentur, qui, divini illius poëtae vestigia legentes, in ejusdem laudis societatem pervenire cuperent, Quorum haud pauci, qui ab Homeri aevo proxime abessent, partim traditiones, quae de bello trojano passim in Graecia vigebant, studiose corrasisse, partim mythorum in Homeri carminibus jacta semina persequuti esse videntur. Sed quum Homerus, ipsa quodam-

tehomerica, Homerica et Posthomerica versibus scripsit, parum doctis; stolidae jactantiae homo, qui non tam, quod Dodwellus augurabatur, veteres cyclicos, quam misellos potius Grammaticos et compilatores, qui eum antecesserant, exscripsit, nec sic tamen negligendus, quippe ex quo, in tanta meliorum scriptorum jactura, multa, quomodo a superioribus tradita fuerint, intelligi possint, modo quis satis magna doctrina instructus sit".

dammodo natura duce atque magiſtra, ad id, quod in arte ſummum eſt, rectiſſima via graſſatus, ex toto rerum trojanarum complexu aliquam tantummodo partem ſibi ſeligendam eſſe intellexiſſet, quam poëſeos luminibus illuſtraret; ii, qui poſtea in eandem materiam involabant, quo plures ipſi fabulas carminis ſui finibus comprehenderent, eo ſe grandius atque jucundius opus confecturos eſſe ſperabant. Ita enim fieri ſolet, cum ingenioſum aliquem virum, eximia laude mactatum, videant homines, ut eam laudem non tam ingenii ejus praeſtantiae, ſed cuidam potius felicitati materiae, ad quam forte fortuna delatus ſit, tribuendam cenſeant. Qui itaque, quanta ſit in Homeri carminibus, ex trojanarum rerum ambitu hauſtis, materiae opportunitas, ſibi intellexiſſe videbantur, non dubitabant, quin, ſi reliquarum quoque ad Trojam geſtarum rerum copiam, orationis genere, ad Homericae orationis ſimilitudinem compoſito, explicarent, palma ſibi ab ominibus ultro deferretur. Quae tamen illos temere concepta opinio quantopere fefellerit, noli quaerere. Omnium enim hujus generis poëtarum gloriae Homerici nominis ſplendor offecit; et, cum omnium ad Trojae moenia dictorum factorumque memoriam curioſe congeſſiſſent, improbo tamen labore vix aliud quidquam aſſequuti ſunt, quam ut Grammatici, doctaeque antiquitatis interpretes, quae ad veterum poëtarum ſenſus aperiendos facerent, ex eorum carminibus depromerent.

Ex duobus igitur praecipue fontibus omnis trojanarum rerum notitia ad ſeriora tempora profluxiſſe videtur; altero, lutoſo illo et tur-

 bido

bido traditionis, cum et in iis locis, ubi bellum omnium maxime memorabile gestum erat, et magis etiam in coloniis, quae plurimae post hoc bellum confectum, sive a Trojanis, patria profugis, sive a Graecis, in alias terras delatis, conditae sunt, ingens fabularum, ad Graecorum in Asiam expeditionem spectantium, conservata esset copia; altero puriori atque limpidiori, quamvis et ipso ex traditionis rivulis, minus tamen illis inquinatis atque corruptis, derivato, Homeri nimirum carminibus, qui, dum Achillis iram et Vlyssis errores accurate diligenterque exponebat, multos praeterea, modo ad posteriora tempora pertinentes mythos, quasi aliud agens, attigit. Ex his itaque fontibus non poëtae solum, sed etiam pedestris sermonis scriptores rerum trojanarum memoriam petebant; ita tamen, ut ex hoc homerico cyclici praesertim poëtae hortulos suos irrigarent, ad illum priorem ii praecipue accederent, qui urbium κτίσεις persequerentur. Quod tamen non ita accipi velim, quasi poëtae veriti essent ab historicis, historici a poëtis aliquid mutuo sumere: Utrisque enim iidem fontes patebant.

Satis constat, post ea, quae Heynius, Vir Ill. pluribus locis de cyclo cyclicisque poëtis disputavit *), duplicem eamque valde diversam apud antiquos cyclicorum poëtarum notionem fuisse; cum hoc nomine modo eos significarent, qui carminum suorum argumenta ex mytho-rum

*) Praecipue in Excurs. I. ad Aeneid. II. ad Procli Chrestomath. in Bibliotheca Litterarum et Artium. Fasc. I. In Commentatione de Apollodori Bibl. T. III.

rum ambitu (κύκλῳ) derivassent, modo eos, qui propter eximiam in suo quisque genere praestantiam, exemplorum instar haberentur et ab Alexandrinis Grammaticis in unum corpus redacti essent. Posterius cyclicorum genus ad eam rem, quam hoc loco tractamus, nihil facit. Eos autem poëtas, qui ab argumento carminum nomen invenerunt, si quis omnes in trojanis fabulis versatos esse existimaverit, is eos e latissimo fabularum campo in arctum profecto gyrum includit. Non tamen defuerunt, qui Grammaticorum errore an negligentia haud dixerim, ita statuerent. Quum enim cyclus mythicus in plures partes descriptus esset *), unaque pars esset, quae res trojanas complecteretur, ea interdum κατ᾽ ἐξοχὴν cycli nomine appellata est. Ego, omissis reliquis, a consilio meo alienis, ex omni hoc poëtarum numero eximam eos, qui res trojanas singularibus carminibus exornaverunt.

Inter eos itaque qui trojanarum rerum memoriam vincta oratione explicaverunt, nullus Lesche propior ad Homeri gloriam accessisse videtur. Complexus erat ille eo carmine, quod sub parvae Iliadis nomine magnam apud antiquos celebritatem habuit, omnem rerum, post Achillis mortem usque ad urbis excidium gestarum, varietatem, quatuor libris descriptam. Primus liber, ut ex Procli Excerptis intelligitur **), altercationem, de Achillis armis inter Ulys-

*) Singulas ejus partes indicavit Heyne in locis supra laudatis.

**) Insigni cum emolumento bonarum litterarum Tychsen. V. Cl. particulam Chrestomathiae Procli, a Viro doctissimo Siebenkees ex Cod. Divi Marci descriptam, edidit in Bibl. Lit-

Ulyssem et Ajacem exortam, Ajacis inde natum furorem, Heleni vaticinium, Philoctetis ad Graecorum castra reditum, Alexandri denique mortem continebat. Secundi libri argumentum constituebat Neoptolemus, ex Scyro insula arressitus, Eurypyli adventus, pugna et obitus. Tertius tractabat fabulam de equo ligneo, de Ulyssis cum Helena compositione et furto Palladii. Quartus denique in ipsa urbis expugnatione versabatur *). Eidem poëtae Pausanias pluribus locis carmen de Ilii excidio tribuit; ita tamen, ut in ambiguo relinquatur, utrum ille quartam parvae Iliadis partem intellexerit, an singulare hujus argumenti carmen, a Lesche concinnatum, habuerit, an denique, quod fortasse potissimum probes, Leschi adscripserit, quod alii majori jure Arctino tribuerant. Arctinum enim, haud obscurum inter cyclicos nomen, duobus carminibus, Aethiopide et Ἰλίου πέρσιδι, res trojanas illustrasse, constat. Illud, quod a Memnone, ex Aethiopia Trojanis auxilium ferente, appellatum est, omnem temporum vicissitudinem post Hectorem caesum redemtumque usque ad Achillis mortem quinque libris complectebatur. Alterum (ἡ Ἰλίου πέρσις) Trojae excidium duobus libris ita enarrabat, ut initium a simulata Graecorum fuga caperet, et in urbis incendio subsisteret. Erat in hoc carmine illustris illa de Laocoonte fabula, Pria-

Litter. et Art. Fasc. I. Inedit. p. 31. sqq.

*) De Lesche vide Heyn. Exc. I. ad Aen. II. p. 277. Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 376. ed. Harl. Poëma, de quo hic agitur, ab antiquis modo Ἰλιὰς μικρὰ, modo Ἰλιὰς ἡ ἐλλάσσων vocatur. Non enim diversa haec erant, ut suspicabatur Salmas. ad Solin. p. 598. 2. E.

Priami caedes, Ajacis Oïlei flagitium, Polyxenae immolatio, Aſtyanactis denique crudeliſſima mors *). Ex his duobus Arctini carminibus et ex Leſchis parva Iliade plurima pars τῶν παραλειπομένων, quae ſerioris aevi poëtae concinnaverunt, profluxiſſe videtur. *Steſichori* **) tamen praeterea et Argivi cujusdam ſive *Saccadae* ſive *Acati* ***) Ἰλίου πέρσις apud antiquos paſſim commemoratur.

Ex iis autem ſcriptoribus, qui de rebus ante Iliaden, et Achillem adeo, ira excandeſcentem, tradiderunt, *Staſini* nomen, cui auctori τὰ Κύπρια ἔπη ſumma cum probabilitate tribuuntur, ad poſteritatem propagatum eſt. Habebant antiquis temporibus magnam celebritatem, adeo, ut Homero a quibusdam tribuerentur, qui illa dotis loco filiae ſuae dederit. Id quod conſtat, Cypriorum carminum auctor omnem earum rerum, quae a Pelei inde nuptiis et Eridis ira profectae in Trojae interitum conſpiraverant, ſeriem, usque ad Palamedis mortem et Achillis proxime inſecutam iram, peragraverat. Magnam proinde in his carminibus fabularum co-

b 4 piam

*) Vide Procli Chreſtom. p. 32. ſqq. 37. ſq. De Arctino diſputavit Heyne l. c. p. 281.

**) De Steſichori Ἰλίου πέρσιδι vide V. Cl. Suchfort in comment. de Steſichori fragmentis. pag. 23. ſqq. Heyn. l. c. p. 280. Lyrico potius quam epico ſpiritu hoc carmen conſcriptum fuiſſe, ſuſpicari licet ex loco Quintiliani X. 1. 62. ubi Steſichorum maximos duces et clariſſima bella canere, *et epici carminis onera lyra ſuſtinere* ait.

***) Ἀκάτου ap. Athenaeum ſcribitur L. XIII. pag. 610. C. Σακάδα τοῦ Ἀργείου emendavit Caſaubonus. c. IX. p. 885. vide Heyne. l. l. p. 281.

piam et varietatem fuisse, vel ex ipso carminis ambitu conjicias, et ex Procli excerptis *) perspicue intelligi potest.

Priscis poëtis, qui in rebus trojanis versati sunt, recensitis, ad historicos procedamus, qui antiquissimis temporibus, cum ex vulgi narrationibus, tum ex poëtarum carminibus, populorum origines et res gestas concinnantes, trojani belli mentionem fecerunt. Inter hos principem locum tenet *Hellanicus Lesbius*, qui, cum multarum gentium origines persequeretur, trojanam quoque historiam condere non neglexit; et *Dionysius milesius* qui primus omnium terrarum, de quibus istis temporibus aliquid sciri poterat, historiam scribere conatus est **). His annumerari

*) Argumentum Cypriorum carminum, a Proclo confectum, Cl. Tychsen edidit ex cod. Matritensi regio in Bibl. L. et A. I. p. 23. sqq. Egit de Stasino Heyne l. c. p. 279. sq. Fabricius in Bibl. Gr. T. I. p. 382. ed. Harl. Ex hoc praecipue carmine ii, qui fabulas Antehomericas tractarunt, interque eos Auctor Hymni in Venerem (vide Cl. Groddeck de Hom. Hymn. reliquiis p. 41.) et Coluthus hausisse videri debent. Latinis numeris τὰ Κύπρια ἔπη expressit *Naevius*, teste Charisio I. p. 118. vide Wernsdorf. in poëtis min. T. IV. p. 572.

**) De Hellanico Lesbio singulari opere docte disputavit cl. Sturz. *Hellanici Lesbii Fragmenta* e variis scriptoribus collegit, emendavit, illustravit et praemissa commentatione de Hellanici aetate, vita et scriptis in universum edidit Fr. Gu. Sturz. A. M. Lipsiae 1787. 8vo. Fragmenta τῶν τρωϊκῶν leguntur inde a pag. 96 — 101. In Troicis Hellanici fidem inprimis probatam fuisse, docet Heyne ad Virgil. T. II. p. 269. — Eundem vide, de Dionysio Milesio agentem, cum ad Virgil. l. c. tum ad Apollodori Biblioth. P. III. p. 923. et 980. sqq. et Valckenaerium ad Eurip. Phoeniss. p. 734.

rari debent *Cephalus Gergithius*, *Metrodorus Chius*, *Demetrius Scepsius*, *Palaephatus*, *Callisthenes* denique, et alii, qui, ut suspicari licet, antiquitatis fabulas ad historiae veritatam revocare conati sunt*).

Iam infinitum est, omnes sigillatim recensere, quotquot res trojanas strictim et aliud agentes attigerint. Lyricos enim poëtas, mythis ex trojanarum fabularum cyclo depromtis, pro carminum ornamentis frequenter usos esse, ex plurimis eorum fragmentis apparet; et apud Pindarum plures hujus generis fabulas, egregie exornatas, reperimus. Nec non Tragicos ad eosdem fontes frequentissime accessisse constat. Qui cum fabularum suarum argumenta sive ex cyclicorum poëtarum carminibus, sive ex historicorum scriptis derivarent, fieri non potuit, quin, ipsius dramaticae poëseos indole adducti, alia ad consilium suum inflecterent, alia ipsi fabulis affingerent. Magna inde fabularum varietas orta est, maximaque confusio, cum insequentis aevi Grammatici et poëtarum enarratores, in mythis consarcinandis nulla fontium, unde manassent, ratione habita, antiquiora cum recentioribus mirum in modum commiscerent atque confunderent.

Quum enim post Alexandri Macedonis obitum ea esset Graeciae conditio, ut omnes viae, quibus olim ad felicitatis fastigium evecta fuerat, quasi obstructae viderentur, musae, patrio solo exactae, perfugium in Aegypto quaerere et in Ptolemaeorum tutelam sese committere coeperunt,

*) Heyne ad Virgil. T. II. p. 269 — 271.

runt. Ibi ſtudiorum ratione variis de cauſis *) penitus immutata, novum eruditorum genus exortum eſt, qui in fabuloſa antiquitatis memoria eruenda omne ſtudium ponerent, vitamque in poetarum commentis enotandis, explicandis conſarcinandisque conſumerent. Quorum alii id egerunt, ut omnem illam mythorum copiam varietatemque in unum corpus colligerent, ut *Hegeſianax Alexandrinus*, et qui unus ex plurimis aetatem tulit, *Apollodorus*, Bibliothecae utiliſſimae conditor, in qua totum cyclum epicum in compendium redegiſſe videri debet. Alii, quamvis et ipſi Grammatici, ad altiora tamen capiebant animum, et cum obſoletam aliquam et reconditam fabulam verſibus explicuerant, veterum ſibi poëtarum laudem vel exaequaſſe, vel etiam ſuperaſſe perſuadebant. Inter hos *Lycophron*, perverſi homo ingenii, totum trojanarum fabularum cyclum nova et inſolito orationis genere peragravit.

Pauciſſimi tamen inter Alexandrinos poëtas ſtudium ſuum trojanis rebus perſequendis exornandisque addixiſſe videntur. Nimis haec illis vulgaria, nimis protrita **). Quae autem cauſa

*) Vide praeclaram Heynii commentationem *de genio ſeculi Ptolemaeorum* in Opuſculis Academicis. T. I. p. 76. ſqq.

**) Heyne in Comment. de genio S. Pt. p. 82. Sed quae ejus ſeculi multo etiam interior et notabilior eſt indoles, mirum aliquod variae et multae doctrinae ſtudium omnia ingenia occupaviſſe videas, quod etiam inepte oſtentare, ejusque laudem intempeſtive captare dicas. Curioſi eſſe malunt, quam ingenioſi. Itaque argumenta etiam operum ex antiquis fere fabulis, aut ex ſubtili diſciplina, ex aſtronomicis

sa hos impedivit, quominus hoc stadium decurrerent, eadem seriorum temporum homines, qui omnia ad rhetoricas exercitationes referebant studia, invitasse videtur, ut in hac, quamvis trita materia, ingenii sui vires exercerent. Exorti sunt itaque seculo tertio et quarto post Christum natum, cum poëtae aliqui, neque illi pro istius aevi tenuitate spernendi, ut *Quintus Smyrnaeus*, *Tryphiodorus*, *Coluthus* tum declamatores, quorum alii fabulas, in quibus ingenii acumen ostentarent, e trojano cyclo hauriebant; alii easdem, sub aliena plerumque persona, ad historiae fidem revocare studebant. Huic fraudi occasionem dedit ipsa fabulosa traditio. Quum enim sub ipsa trojani belli tempora plures extitisse putarentur, qui id egissent, ut hujus belli memoriam ad omnem posteritatem transmitterent, v. c. *Helena*, Musae filia, *Dyctis Cretensis*, *Dares Phrygius*, *Syagrius* denique, factum est, ut recentiores sophistae, qui eodem argumento tractando ingenii gloriam aucupabantur, si istorum hominum personam sumerent, se majorem scri[illegible]s suis auctoritatem conciliaturos esse, puta[illegible].

Ex his autem Sophistis, quibus *Philostratus* annumerandus est propter *Heroica*, in quibus multa contra Homeri autoritatem protulit, infimae aetatis scriptores, ii praecipue, qui, chronica condentes, bellum trojanum attigerunt, hau-

cis, physicis, geographicis et apotelesmaticis, eos petere, tum ex iis, quae adhuc extant, tum multo magis ex deperditorum librorum indicibus apud Fabricium, Vossium, Ionsium, Meursium cognoscas etc.

hausisse videntur. Istorum rivulos sectati sunt *Cedrenus*, *Malala*, *Constantinus Manasses*, et *Auctor τῶν τρωϊκῶν*, (quae Majus ex cod. bibliothecae Uffenbachianae edidit) qui omnes in rarioribus et apud antiquos non obviis fabulis, fabularum interpretationibus, heroum heroïnarumve imaginibus et in ipsis adeo verbis ita conspirant, ut, quod ad trojanas fabulas attinet, omnes ex eodem fonte profluxisse videantur. Illos sophistas, poëtas recentiores, et chronicorum futilissimos conditores (si ab Homero discesseris) Tzetza noster in Carmine Iliaco ita secutus est, ut se eorum fidei fere totum traderet, et nonnisi in parvis rerum momentis, allegoricis fabularum explicationibus, orationibus etc. raro ab iis discederet. Ubi vero quicquam habet, quod apud Cedrenum, Malalam et Auctorem τῶν τρωϊκῶν desideretur, illud ex Philostrato, Darete et Dictye, passim etiam ex antiquis poëtarum commentatoribus accepisse videtur. Haec a me non contumeliae causa, sed ex veritate ita affirmari, apparebit ex animadversionibus meis, quibus fontes compilationis Tzetzianae diligenter indicavi. Neque tamen in hac sterili similium locorum enumeratione operam meam contineri volui. Turbidis rivulis relictis crebro ad fontium capita processi, et, ut trojani belli historia ab ineptis Graeculorum commentis purgaretur, unamquamque fabulam diligenter excutere, et inquirere coepi, utrum priscorum, Homeri inprimis, auctoritate nitatur, an ex recentiorum ingeniis originem traxerit. Quod si facerem, non omnem mihi operam in hoc scriptore ludere videbar. An vero hoc studium mihi feliciter cesserit, aliorum judicium facio. Ignoscat mihi lectorum humanitas, si qua dili-

gen-

gentiam meam effugiſſe, et me ipſum offendiſſe deprehenderint.

CODICVM NOTITIA *).

1. Integrum opus continetur *cod. Matritenſi regio* XX. cum titulo: Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου ἡ μικρὰ Ἰλιάς. quo Iliadis parvae nomine laudatur etiam à Labbeo et aliis. Scriptus eſt hic codex a Conſtantino Laſcaride, Meſſanae in Sicilia circa a. 1488. quod docet inſcriptio, Oppiani Cynegeticis ſubjecta. Tzetzianis nulla additur anni nota, ſed cum Sicilia non exceſſerit Laſcarides, fato ibi functus 1492. probabile fit, haec ibidem ſcripta eſſe. Verſuum numerus in prioribus partibus, quas ſub Ἰλιάδος μικρᾶς titulo comprehendit codex, traditur eſſe 897. Poſthomericorum 776. cf. Iriarte in Catal. p. 82.

2. *Cod. Bibliothecae Iacobaeae*, ſub erronea ſcriptura *Tetri Prohomerica*, *Homerica et Poſthomerica cum Scholiis ipſius*. 8754. 852. Idem Codex graece et latine. Catalogus Mſcorum Angliae et Hiberniae. T. II. p. 246. vide Fabricii Bibl. Gr. I. p. 404. ed. Harl.

3. Bibliotheca *Muſei Britannici* duos Tzetzae codices habet qui in cenſum venire merentur. Alterum cum titulo τὰ πρὸ Ὁμήρου καὶ τὰ

*) De ineditis Tzetzae operibus et Carminis Iliaci codicibus docte diſputavit cl. Tychſen in Bibl. Litt. et Art. Faſc. IV. p. 4. ſqq. Inde hanc codicum notitiam maximam partem depromſi.

τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὅμηρον, cum fcholiis graecis et metrica verfione *Petri Morelli.* Idem Scholia latine vertit. Hic codex ipfius Morelli manu fcriptus effe videtur. *Petro Morello Turonenfi interprete.* 1565. Ex hoc Morelli codice duo apographa facta funt; unum, quod parum, aut nihil praeter Morelli verfionem continet (contains nothing or but tittle more than a copy of P. Morells Latin Verfion.) alterum itidem verfionis Morellianae. Alter codex textum graecum cum fcholiis et latina verfione, ad verbum facta, (quae tamen ultra primum librum non progreditur) continet. Primus liber (Antehomerica) verfibus 502. Secundus (Homerica) verff. 490. Tertius verff. 776. abfolvi dicitur. Hic verfuum numerus, quamvis parum accurate initus effe videatur, mirari tamen fubit, unde in Antehomericis tam infignis differentia extiterit. In Matritenfi codice, ex computatione cl. Tychfenii Antehomerica verfibus 410. Homerica 487. abfolvuntur; qui numerus cum numero noftrae editionis fere convenit *).

Ex altero horum codicum, nefcio quo, verfus 29 — 104. Antehomericorum in Heynii gratiam

*) Notitiam codicum Londinenfium fumfi ex Epiftola, anglice fcripta, in Heynii fchedis fervata. Adfcribam hoc loco poftrema hujus epiftolae verba: On a very curfory comparifon of the firft Mfc. (Morelli manu fcripti) with the late german edition (Schirachiana) of a part of this poem, it appeard, that there are variations in the Mfc. wchich may be of ufe: but on comparing fome places, which feem greatly corrupted, the edition and the Mfc. agreed together: fo that this and the Mfc. in Germany feem to have been both copied from one and the fame bad Mfc.

tiam describi jussit Woide, olim bibliothecae Musei Britannici praefectus, nunc ad beatorum sedes sublatus. Ex hoc apographo bonas quasdam lectiones in textum recepi; sed in corruptissimis locis cum cod. Vindobonensi conspirat, ex quo Cl. Tychsen eosdem versus edidit. Homericorum finem inde a versu 325. etiam ex codice bibliothecae regiae, (cod. Harleiano 5662.) descriptam, Heynii humanitati debeo. Contulerat descriptor alium quoque codicem Bibl. Regiae 16. C. IV. et varietatem lectionis margini adscripserat. Uterque Codex vitiose scriptus est; in locis depravatis conspirant, ita tamen, ut ex diversis fontibus fluxisse videantur.

4. *Cod. Vindobonensis* 308. ap. Nesselium P. IV. cum titulo: Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὁμήρου καὶ ὅσα παρέχει Ὅμηρος μέχρι καὶ τῆς ἁλώσεως ἡ μικρὰ μεγάλη (L. μικρομεγάλη) Ἰλιάς. Hic a fine partis prioris desiderantur aliquot versus cum parte secunda integra, nulla tamen in medio lacuna. Pars tertia integra 780. versus explet. Antehomerica sunt versuum 351. adeoque desunt in fine 59 versus, quos habet cod. Augustanus, ipse tamen in medio mutilus. Ex hoc Vindobonensi codice cl. Tychsen descripsit partem tertiam, et ex ejus apographo ego edidi. Ex eodem cod. cl. Heeren descripserat Antehomericorum v. 29 — 203. qui desiderantur in editione Schirachii, eosque primus edidit. cl. Tychsen in bibl. Lit. et Art. Fasc. IV. pag. 14. seqq. Puerili ab initio manu exaratus est. Non tamen ab initio solum, sed ubique mendis scatet, cum levioribus, quae imperitum librarium produnt, tum gravioribus, quas, nisi melioris codicis auxilio, vix tollere queas.

5. *Codex Augustanus:* (Catal. Bibl. August. auct. Ehingero. p. 766.) litteris parum luculentis exaratus. Continet Antehomerica, in quibus tamen desiderantur v. 29 — 203. et Homericorum versus 221. Posthomerica in hoc codice plane desiderantur. Ex hoc tam lacunoso et mutilo codice Schirachius Tzetzam edidit, sub titulo: τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὁμήρου τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὅμηρον *) ἐν συντόμῳ ἐκδοθέντα. *Ioannis Tzetzae carmina Iliaca nunc primum e codice August. edidit Gottlob. Bened. Schirach. Halae 1770. 8.* In hac editione codicis vitia typographorum erroribus mirum in modum aucta sunt. Aliquot horum vitiorum Schirachius, plura Morus, in brevibus notis, ad calcem libri, sustuleruut. Scholia, non minus ea depravata, textui subjecta sunt. Totum opus tumultuaria opera confectum apparet. Codicis Augustani apographum, Tryllitschii manu factum, Dresdae in bibl. Elect. servatur; unde Heynius descripsit. (ao. 1762). Ex hoc Heyniano apographo multa, quae in Schirachiana cditione vehementer depravata sunt, emendare licuit. Ceterum hic codex, quamvis valde mutilus, omnium tamen optimus et Vindobonensi longe accuratius scriptus esse videtur. Pauca in eo vitia reperias, quae omnem medelam respuant.

*) Ex Posthomericis, quae titulus promittit, viginti versus, ex Dodwelli Libro de cyclo, dedit.

IOAN-

IOANNIS TZETZAE

ANTEHOMERICA.

IOANNIS TZETZAE
ANTEHOMERICA.

Ἀργαλέου πολέμοιο κακὸν πόνον Ἰλιακοῖο
Ἔννεπε, Καλλιόπεια, ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ἀοιδαῖς,
Ἀρχῆθε δ᾽ ἐπάειδε καὶ ἐς τέλος ἐξερέεινε,
Ἐξ ὅτε ὁ Πρίαμος λοιγὸν Τρώεσσι φυτεύει
Δύσπαριν οὐλόμενον, ἀρχὴν πολέμοιο κακοῖο,
Τὸν νόος οὐκ ἐρέεινεν Ὁμήρου κυδαλίμοιο.
Ἔννεπε δ᾽ Ἀργείης Ἑλένης ἐρόεσσαν ὀπωπήν,

Πῶς

v. 1—19. Argumentum totius Carminis tripartiti his verſibus continetur; et quidem ita, ut verſſ. 4—9. Antehomericorum, v. 10. 11. Homericorum v. 12-19. Poſthomericorum Argumentum exponatur.

3. Ἀρχῆθε, Eſt qui ἀρχῆθεν malit. Tzetzam ſcripſiſſe, quod in Codd. legitur, ex Scholio apparet. Ἀρχῆθε δίχα τοῦ ν.

5. Δύσπαριν. Ιλ. Γ. 39. et paſſim. Etymol. M. p. 654. — ἀρχὴν πολέμιοιο κακοῖο. Homer. Ιλ. Η. 374. Ἀλέξανδρος, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν. Τὸν ἀρχέκακον πολιήτην eundem vocavit Coluthus de R. H. v. 385. — In capite proximi verſus ſuſpicari poſſis Τὴν νόος — ut ad ἀρχὴν referatur. *Cujus belli initium Homerus exponere neglexit.* Nihil tamen praeter neceſſitatem novandum.

7. Ἑλένης ὀπωπήν. Helenae pulchritudinem adumbratam reperies v. 113. ſqq. — Sequ. verſ. Cod. Aug. et Vindob. μὲν exhibent; quod Morus emendavit Vir cl. ad calcem edit. Schirach. et Tychſen. in Biblioth. Lit.

et

Πῶς τέ μοι ἤγεν Ἀλέξανδρος Σπαρτῆθε Τροίην.
Ἔννεπε δὲ πλόον Ἑλλήνων καὶ νῆας ἁπάσας·
Εἰπὲ δὲ Πηλείδαο κότον καὶ ὄλεθρον Ἀχαιῶν,
Σαρπηδόντος Πατρόκλου τε καὶ Ἕκτορος οἶτον·
Εἰπὲ δὲ Πενθεσίλειαν, κούρην ἀντιάνειραν.
Ἔννεπε δ' Αἰθιόπων στρατὸν, υἱέα τ' Ἠριγενείης.
Φράζεο δ' Αἰακίδαο πότμον δακρυόεντα·
Εὐρύπυλόν τε ἄειδε καὶ υἱέα Αἰακίδαο·
Μαντείας δ' Ἑλένου, καὶ Ἀλεξάνδροιο φονῆα.
Εἰπὲ δὲ καὶ πτολίπορθον Ἐπειοῦ δούρεον ἵππον.

Εἶπ-

et Art. IIII. p. 14. Verf. 8. correxerim:

Σπάρτηθε Τροίηνδε.

Sic enim, ni fallor, graeci fermonis indoies flagitat, Τροίην priorem fyllabam eodem jure corripit, quo ποιεῖν, ποιητὴς et alia, quae his funt fimilia. Vide Brunck. ad Lyfiftr. v. 128. Tom. I. p. 13.

12. Κούρην ἀντιάνειραν. Solemne Amazonum epithethon. Homer. Ιλ. Γ. 189. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. Hefych. V. τὸ δὲ ἐπίθετον τῶν Ἀμαζόνων, ἤτοι, διότι ἀνδράσιν ἠναντιοῦντο. — v. 13. υἱέα τ' eft ex emendatione Tryllitfchii, quam recipiendam duximus, quum Codd. υἷα δ' exhibeant, quod Schirach. et poft eum Tychfen ediderunt.

14. Αἰακίδαο πότμον. Αἰακίδαο veram Tzetzae manum effe, praestantiffimus harum rerum exiftimator judicat, Heynius. Neque ego de hujus lectionis finceritate dubitem, quippe qui Tzetzam imperitiffimum verfuum fabrum effe noverim. Adde quod ipfe in Scholiis fcripfit: Αἰακίδαο. Ἰωνικῶς. Αἰακίδαο. Ἀττικῶς. Levi tamen opera hunc verfum haud paulo concinniorem efficias, fi fcripferis: Φράζεο δ' Αἰακίδεω πότμον μάλα δακρυόεντα.

15. Εὐρύπυλόν τε ἄειδε. Ex apogr. Heyn. — edit. Schirach. et Tych. Εὐρύπυλον δ' ἄειδε.

17. δούρεον ἵππον Mfc. Aug. δούρειον, quae fcribendi ratio, etfi per fe fatis bona, metrum turbat. Tzetza in Scholiis haec fcribit: δούρεαν ἵππον· καὶ ταῦτα Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ μακροῦ εἰς βραχύ.

Clo-

Εἴσοκεν ἠΐστωσε πελώρια τείχεα Τροίης.
Ταῦτά μοι εὐπατέρεια, Διὸς τέκος, ἔννεπε Μοῦσα.
 Ἤτοι μὲν Τροίη πολέμοις προτέροις μογέεσκε.
Πέρσε γὰρ αὐτὴν Ἡρακλέος μένος ἀγριοθύμου·
Δουρὶ δ' αὖ Σκυθέμητρες ἐπέδραμον εἶτα γυναῖκες,
Θυγατέρες Ἄρηος, Ἀμάζονες ἀγκυλότοξοι·

Αὐτὰρ

Clodius δούριον in textu et in Scholiis corrigendum suspicabatur; laudato Aristoph. in Avv. 1128. et Hesych. V. Δούριος.

18. Τείχεα. Sic apogr. Heynii recte. Edit. Schir. et Tychs. τεύχεα.

20. Iam ipsum Carmen ab antiquissimorum, quibus Troja vexata est, bellorum commemoratione feliciter incipit, (ῥητορικωτάτως ut perpetuus sui ingenii laudator in Scholiis ait) perinde atque Auctor τῶν Τρωϊκῶν in Bibl. Uffenbach. p. 655. Τροίαν πρότερον μὲν ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς — εἶτα αἱ Ἀμαζόνες. — De Troja ab Hercule expugnata vid. Homer. Ιλ. N. 640. sqq. Hellanicum in Schol. ad Il. Ψ. 145. et quae ad h. l. disputavit Sturz in Fragmentis Hellanici p. 146. Apollodori Bibl. L. II. C. 4. p. 147. sq. et Heynii Notas Vol. I. p. 445. sq. Ceterum Schirach. male Ἤ τοι edidit. Προτέροις ex apogr. Tryll. recepi. Edit. Schirach. et Tychs. πρότεροις.

22. Δουρὶ δ' αὖ Σκ. Sic scribendum putavi cum cl. Tychsen. quum in Msc. esset δουρὶ δ' αὖ αἱ Σ. quod jam Tryll. corruptum esse videns δουρὶ δ' αἱ emendandum duxit, deleto αὖ. Hac tamen particula ita delectatur Grammaticus noster, ut eam ubique inserciat. — De incursione Amazonum in Phrygiam vide Homer. Ιλ. Γ. 199. et ibi Schol. Imprimis Heynium consulas de Amazonibus disputantem in Notis ad Apollodor. Vol. I. p. 373. sqq. Scriptores rerum, ab Amazonibus gestarum, laudat Sturz in Fragm. Hellanici p. 117. — Θυγατέρες Ἄρηος ob bellicosam indolem a poëtis dictas esse Amazones, nemo dubitat. Schol. Homer. Ιλ. Γ. 189. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες λέγονται εἶναι Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατέρες, τραφεῖσαι παρὰ Θερμώδοντι, ποταμῷ τῆς Σκυθίας. Pherecydes ap. Schol. Apollon. II. 992. Ἁρμονία νύμ-

Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο χερῶν ἀγέρωχοι ἐρωαί,
Ἄρεας αἱματόεντας ἐπ᾽ ἀλλήλοις προφέρουσαι·
Τρῶες, ἀναπνεύσαντες ἀπὸ πτολέμου κρυεροῖο,
Γαίης ἔργα νέμοντο παρ᾽ εἰρήνῃ κομόωντες.
Οὐδ᾽ ἄρα μὴν τάδε Μοίραις ἥνδανε χαλκεομήτοις.

Ἄλλαι

νύμφη· Ναΐς. Ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνες εἶναί φησι Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος. Iuſtinus XI. 4. *Ne ſucceſſibus deeſſet auctoritas, genitas ſe Marte praedicabant.* — Σκυθόμητρες. cf. Herodotum. IV. 114. ſqq.

24. ἐρωαί. Ex Homericis v. 77. ſcribendum videtur ἐρωῆς. Ὄττι μιν ἰσσύμενον πολέμου ἀπέπαυσεν ἐρωῆς. Tunc ἀγέρωχοι *ſuperbae Amazones* ſunt. Ἄρεας plurali numero pro *bellis* vix bene dictum putes. Προφέρειν hoc ſenſu Iλ. Γ. 7. κακὴν ἔριδα προφέρονται. *Heyne.*

27. γαίης ἔργα. Agrum colebant, ceterisque pacis ἔργοις operam dabant. Hoc temporis ſpatio Trojanorum opes egregie auctas fuiſſe, Homerus docet Iλ. I. 401.

Οὐ γὰρ, Achilles ait, ἐμῆς ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ᾽ ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον,
Τοπρὶν ἐπ᾽ εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.

Paulo diſertius etiam Iλ. Σ. 288.

Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον,
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά.

Huc pertinet locus Hellanici in Schol. ad Iλ. E. 64. Ἑλλάνικός φησι, χρησμὸν δοθῆναι τοῖς Τρωσὶν, ἀπέχεσθαι μὲν ναυτιλίας, γεωργίᾳ δὲ προσανέχειν. — Κομόωντες *ſuperbientes*. vid. Valcken. ad Ammon. pag. 128.

28. ἄρα μήν. Fortaſſe δήν. *Non diu Parcis ſic placuit.* χαλκεόμητοι, *inexorabiles.* Haec vera Tzetzae manus, quam exhibet ed. Schir. et Tychſ. Apogr. Tryll. χαλκεομίτοις. in quo verbo Tryll. latere putabat χαλκεομίτροις. Laudat, ad hanc conjecturam firmandam, Pindar. Nem. X, 170. ubi Κάστορος χαλκεομίτρα habemus. Lycophr. 997. — Adde Pindar. Olymp. VII. 118. χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν. Coronis Parcas ornavit Plato de Republ. X. p. 329. ed. Bip. cf. Lenzium, elegantiſſimi ingenii

Ἄλλα γὰρ αὖθις μέρμερα Τρωσὶ μητιόωντο.
Τόφρα γὰρ οὖν τέρποντο παρ᾽ εἰρήνῃ κομόωντες
Εἴσοκεν οὔνομα λυγρὸν ἀπ᾽ αὐτόφιν ἔπλετο Πάρις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Μοῖραι στιβαροὺς κλώσαντο ἀτράκτους,
Τοὶ γαῖαν κλονέουσι καὶ οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν.
Εἶξαν δ᾽ ἀτράκτοισι θεοὶ μεδέοντες Ὀλύμπου·
Φαίνων ἠδὲ Ζῆν καὶ Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς τε, καὶ Ἄρτεμις ἀγλαόμορφος,
Ἠδ᾽ ἄλλοι δυοκαίδεκα, τρίς τε δέκα καὶ ὀκτώ.

Καὶ

genii Virum, in Varietate lect. ad Catulli Carm. LXIV. v. 307. ed. Doering. ubi optime legendum conjicit: *His tempus tremulum complectens undique quercus.*

29. Ἄλλα Edit. Tychſen. quam ſequimur. Cod. Auguſt. et Londin. ἀλλά. — Poſt hunc verſum in Cod. Auguſt. lacuna eſt 196 verſuum, quos ex Cod. Vindob. primus edidit cl. Tychſen in Bibliotheca Litt. et Artium. IV. p. 14. ſqq. Hujus lectiones nos in plurimis ſequuti ſumus, niſi ubi Codex Londinenſis, cujus apographum Heynius, quo Viro nihil humanius, nihil ad bonas litteras promovendas paratius, nobis procuravit, meliorem lectionem ſuppeditabat.

31. Πάρις. Cod. Lond. Πράϊς.

33. τοὶ γαῖαν κλονέουσι. *Inexorabile* enim *volvunt opus,* ut ait Statius Silv. I. 4. 1. — καὶ οὐρανόν. καὶ quod cl. Tychſen. ex conjectura inſeruit, Cod. Lond. exhibet.

35. Φαίνων. Nihil cum Tychſenio mutandum, qui Ἡφαίστου nomen hoc loco deſiderabat. Φαίνων apud Aſtrologos idem eſt qui Κρόνος. Ariſtoteles de Mundo. Vol. II. p. 1204. Συνεχῆ δὲ ἔχει αὐ ταύτῃ τὴν θέσιν, ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος. Cicero de Natura D. II. 20. *Nam ea, quae Saturni ſtella dicitur,* Φαίνωνque *a Graecis nominatur.* Manetho L. I. 119. L. III. 8. L. IV. 15.

Πρῶτα μὲν οὖν Τιτὰν παντὸς
Κρόνος αἰθέρος ἄρχει
Ἀστὴρ, ὃν Φαίνοντα θεοὶ μέροπές τε καλοῦσιν.

37. Δυοκαίδεκα. In Scholiis dicit, illa δυοκαίδεκα eſſe τὰ δώδεκα ζωδιακά. Cetera eſſe nomina aliorum aſtrorum. *Tychſen.*

Καὶ τότε δὴ Τρώεσσιν ἐτεύχετο πήματος ἀρχὴ,
Αὐτίκα γὰρ Πριάμῳ βασιλῆϊ κύεσκεν Ἑκάβη.
Πρῶτα δὲ τὴν στροβέεσκον ὄνειροι ἠεροφοῖτοι.
Γρυνὸν γὰρ πυρόεντα τεκεῖν δοκέεσκεν ὀνείροις,
Ὅς πρῆσε Τροίην τε καὶ ἄστεα Τρωΐα πάντα.

Μάν-

38. ἐτεύχετο. Cod. Lond. ἐπέσχετο.

39. Ἑκάβη. Homerus penultimam hujus nominis syllabam constanter corripit. Tzetza vero, hujusmodi minutiarum parum curiosus, pro lubitu modo corripit, modo producit. — In vers. 40. τὴν omittit Cod. Lond. Pro ἠεροφοῖτοι idem ἱερόφατμοι legit. Fortasse ἠερόφαντοι, voce ad formam τῆ νυκτίφαντος composita, quo verbo Euripides utitur in Helena. 576. v. ἠεροφοῖτις Homerus de Furia Ιλ. Α. 567. — στροβέεσκον. Hesych. στροβεῖν· θορυβεῖν. Στροβῆσαι· ἐκφοβῆσαι. Schol. Aristoph. in Ran. 832. στροβήσεται· ἀντὶ τοῦ ταραχθήσεται.

41. Γρυνόν. Uterque Codex in hoc verbo consentiunt, quod cl. Tychsen. corruptum judicans Πυρσὸν emendavit et in textum recepit. Mihi tamen, quod pace doctissimi Viri dixerim, Codices veram Tzetzae manum praestare videntur. γρυνὸς nostro idem erat quod δαλὸς, qua voce fere omnes, qui hunc mythum exposuerunt, utuntur. Apollodor. III. 12. 5. Schol. Homer. Ιλ. Γ. 325. Constantinus Manasses Comp. Chr. p. 23. Auctor τῶν τρωϊκῶν in Bibl. Uffenb. p. 655. — Verbum γρυνὸς explicat Etymol. M. quasi γέρυνον καὶ γέρον στέλεχος. Idem alios scriptores, interque eos Lycophronem, γρουνὸν scribere testatur. Iam ipsum Tzetzam, auctorem locupletissimum, audiamus, qui ad Lycophr. v. 85. haec scribit: γρουνὸς δὲ λέγεται καὶ ὁ κόρμος. Καὶ Ὅμηρος· γρουνὸν μὲν δαίοντο. μέγας δ᾽ Ἥφαιστος ἀνέστη. — γρουνὸν τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν λέγει, (ὁ Λυκόφρων) διὰ τὸ ὄναρ ὃ εἶδεν Ἑκάβη, ὅτι δαλὸν ἔτικτε δαιόμενον, ὅστις κατέφλεξε πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ ὕλην. Unde, ni fallor, apparet, aut nihil omnino mutandum, aut γρουνὸν reponendum esse. — Pro ὀνείροις Cod. Lond. ὄνειροι habet, errore librarii.

42. καὶ ἄστεα. Putabam olim scribendum esse καὶ ἄλσεα ex Scholio ad Lycophr. ad v. praecedentem laudato, et loco Manassis p. 23.

Μάντεις δ' αὖ τὸν ὄνειρον ὑπεκρίνοντο λέγοντες·
Γαστέρι παῖδα φέρεις Ἑκάβη, Τρώεσσιν ὄλεθρον.
Ὣς ἄρα μάντεες ἀτρεκέες ὑπεκρίνοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τέκε Τρωσὶν Ἑκάβη δύσγονον υἷα,
Οὔνομα τῷδε Πάριν θέτο, τὸν μὴ ὄφελλε τεκέσθαι.

Αὐτὰρ

p. 23. δαλὸν πυρπολοῦντα τὴν πόλιν ἅπασαν καὶ τὰς τῆς Ἴδης ὕλας. Nihil tamen opus. Codicis lectionem tuetur Auctor τῶν τρ. p. 655. τὴν τροίαν τε καταφλέξαι καὶ πάσας τας ὑπ' αὐτὴν πόλεις. Huc facit Hyginus Fab. XCI. *Uxor ejus praegnans in quiete vidit, se facem ardentem parere, ex qua serpentes plurimos exisse.* Haerent. Interpp. in v. v. *serpentes plurimos.* nisi Hyginus reconditiorem aliquem mythum habuit, eum scripsisse putem: *ex que ea serpentes pyrinos exisse* h. e. πυρινοὺς, f. igneos. Gaudet enim hic scriptor vocibus, ex graeco idiomate in latinum traductis; cujus rei exempla congessit Munker. ad Fabul. LXXXI. p. 134.

43. δ' αὖ τόν. Male Cod. Lond. δ' αὐτόν.

44. φέρεις melius sic Cod. Vindob. quam Londin. qui φέρει exhibet. — Τρώεσσιν ὄλεθρον. Apud Apollodorum III. 12. 5. vates respondet: τῆς πατρίδος γένεσθαι τὸν παῖδα ἀπώλειαν.

45. ἀτρεκέες. Cod. Lond. ἀτρεκέως quod fortasse verum. Metri autem causa nihil mutandum. Ultimam in ἀτρεκέες syllabam caesurae beneficio, primam in ὑπεκρίνοντο duplicata littera π producere libuit nostro Grammatico.

46. δύσγονον υἷα. Cod. Londin. δύσγονον ἱ —;.

47. Ὃν μὴ ὄφελλε τέκεσθαι. Recte sic emendavit cl. Tychsen. cujus emendationem Londin. confirmat. Cod. Vind. ὃν μέν. — Ceterum conf. Homer. Ιλ. Η. 389. Κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν Ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι. — Causam nominis, recens nato filio a matre impositi, Apollodorus reddit L. III. 12. 5. Schol. Homer. Ιλ. Γ. 325. Isaacus Porphyrog. περὶ τῶν καταλειφθ. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου eum Alexandrum prius, dein-

Αὐτὰρ ἄρα Πρίαμος παιδὸς γενέθλην ὑποτρείων,
Ἤλυθε χρησόμενος παρὰ βωμοῖς Ἠελίοιο·
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσιν Ἀπόλλων, μάντις ἀμύμων
Νηῷ ἐν ἠγαθέῳ φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Ὅς χρησμοῖσι τάδε προέειπεν μαντοσύνῃ τε.
Φράζεο, Τρώων ὄρχαμε, Φοίβου μῦθον ἐμοῖο·
Ἀρτιτόκοιο λοχεύματος ἐκ Πάριδος σέο παιδὸς

Ἄστυ

deinde Paridem vocatum asserit.

48. ὑποτρείων. Cod. Lond. In Vindob. ὑποτρείσας. Scribendum saltem ὑποτρέσσας. Forma ὑποτρείειν usus est Timon in Sillis ap. Plutarch. T. II. p. 446. C. τὴν πλεῖστοι ὑποτρείουσι σοφιστῶν.

49. χρησόμενος. In Lond. χρυσόμενος. Idem bene βωμοῖς exhibet, ubi Vindob. βωμοῖσιν. Veram lectionem cl. Tychsen jam restituerat.

50. Ἀπόλλων. Cod. Lond. Ἀπόλλονι. Perperam. Unice vera est lectio, quam Cod. Vindob. praebet. Sic enim fabulas explicare solet eximius veterum scriptorum interpres, Tzetza, ut Deos hominesque confundat, et quae ab antiquis poëtis egregie ficta erant, ea ad historicam fidem revocando corrumpat. Ubi igitur Apollo oraculum edidisse fertur, ibi sagacissimum Tzetzae ingenium statim Deo sacerdotem aliquem substituit, cui nomen Apollinis fuisse hariolatur. Rem extra dubium ponit ipsius Tzetzae testimonium, qui in praefatione ad Lycophronis Cassandram haec scribit: Ἀπόλλων δέ τις χρησμόλογος καὶ μάντις ὑπάρχων, ἐν τῷ ῥηθέντι ἱερῷ τοῦ Ἡλίου, μαντικοὺς εἶπε γένεσθαι τοὺς παῖδας.

52. χρησμοῖσι. Ex Cod. Londin. restitui. Vindob. χρησμῆσι. — Tum προέειπεν emendandum duxi, licet uterque Codex προσέειπεν exhibeat. μαντοσύνῃ Londinensis est lectio. Alter μαντοσύναις.

54. Ἀρτιτόκοιο. Optime sic Cod. Lond. cum in Vindob. ἀρχετόκοιο vitiose legatur. Veram lectionem cl. Tychsen jam viderat et in textum receperat. — Pro ἐκπέρσοι in seq. vers. Lond. καταπέρσει legit. Illud hac in re solemne est. Ιλ. Α. 19. ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν et passim. — Idem Cod. πολύμοχλος

Ἄστυ τάδε Τροίης πολύμοχθος Ἄρης ἐκπέρσει,
Εἶκεν ὁ παῖς λυκαβάντας ὑπερθορέῃ τριάκοντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βίη Πριάμου βασιλῆος
Ἔκθετο μὲν τὸν παῖδα παρ' ἀγροῖς οἷσι τρέφεσθαι,
Δείματο δ' ἀφῦ Πάριον, τιμῇ Πάριος ἔο παιδός.
Κεῖσε δὲ παῖς ἀτίταλλε, διδασκόμενος περὶ πάντων,
Ὅσσα γόνους ἐπέοικεν ἐϋγενέων βασιλήων.

Ῥήτωρ

χλος Ἄρης. Euripid. Phoeniss. 791. ὦ πολύμοχθος Ἄρης.

56. Εἶκεν ὁ παῖς λυκαβάντας. Recipiendam duxi lectionem Cod. Londin. cum Vindob. sic habeat: Εἴσοκε παῖς. Fragm. τῶν τρ. p. 655. ὡς τριακονταέτης γενόμενος ὁ παῖς ὀλέσει τὴν πατρίδα. Malala p. 114.

57. τόγ' ἄκουσε. Perperam Cod. Vindob. τὸν ἄκουσε. Nos Londinensem Cod. sequimur, qui mox male Πριάμοιο pro Πριάμου. — Sequ. quoque versum ex Cod. Londin. constitui; quum minus recte in altero legatur: ἔκθετο μὲν παῖδα παρ' ἀγροῖσιν — Ceterum in hoc mytho enarrando omnes conspirant Graeculi, Auctor τῶν τρωϊκῶν. p. 657. Cedrenus p. 123. C. Io. Antioch. p. 115. Antiquiores Alexandrum satellitibus interficiendum esse datum, tradiderunt. Inter eos Hygin. Fab. XCI. *Postquam Hecuba peperit Alexandrum, datur interficiendus,*

59. Πάριος. Cod. Lond. Πάριδος. Schol. Homer. Ιλ. Γ. 325. Πάριος· Ἴωνες οὕτως· ἡμεῖς δὲ Πάριδος. Urbem Parium, in Hellesponti litore sitam, a Priamo in Paridis honorem conditam esse, recentiorum commentum est. Stephanus quidem Byzantinus p. 530. longe alia de hac urbe tradit, Πάριον· πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ· κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος. Constant. Manasses. p. 24. agrum, quo Paris expositus est, Parium vocatum esse, ait. Cum nostro, ut in omnibus, sic etiam hoc loco conspirat Auctor τῶν τρ. p. 657. Alexandro in agri solitudine exposito, Priamus hunc agrum εἰς πόλιν μεταποιήσας Πάριον μετωνόμασεν εἰς ὄνυμα τοῦ υἱοῦ. Eodem Cedrenus p. 123. C. et Malalas p. 115. tradunt.

62. Ῥή-

Ῥήτωρ δ' αὖ γεγαὼς συγγράμματα γράψατο πολλά·
Εἰν ἑνὶ δ' αὖτε θεὰν Ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτην,
Κρίνων, Παλλάδος ἠδ' Ἥρης ὑπέρτερα δῶκεν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δοκέει τόδε λώϊον ἔμμεναι ἄλλων,
Ὡς ἔα, σοφὸς τελέων, περὶ κόσμου γράψε γενέθλης,

Ἐκ

62. Ῥήτωρ δ' αὖ γεγαὼς συγγράμματα γράψατο πολλά. Londin. Cod. lectionem exhibeo. Vindob. corruptissime: ῥ. δ' αὖ γεγαγω γράμματα γρ. π. Quae hic narrantur, Alexandrum, cum in solitario loco, ab hominum commercio remotus, bonis litteris operam daret, Declamationes de Dearum virtutibus scripsisse, Venerique palmam adjudicantem in Minervae Iunonisque incurisse odium, vulgaris estGraeculorum istius aevi opinio. Vide Cedrenum p. 123. et Malal. L. II. p. 115. Semina tamen huius explicationis jacta vide apud Athen. XII. p. 510. C. ἐγὼ δέ φημι καὶ τὴν τοῦ Πάριδος κρίσιν ὑπὸ τῶν παλαιοτέρων πεποιῆσθαι ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν οὖσαν σύγκρισιν.

63. Ἐπιθυμίαν. Iunge Ἀφροδίτην τὴν ἐπιθυμίαν εἶναι κρίνων. Malal. l. l. τὴν γὰρ Ἀφροδίτην τὴν ἐπιθυμίαν εἶπεν εἶναι, ἐκ τῆς ἐπιθυμίας σὺν πάντα τίκτεσθαι εἰπών. — Θεὰν ἐπιθυμίαν fere. ut Sophocl. apud Athenaeum XV. p. 687. C. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα — παράγει.

64. Ante ὑπέρτερα cl. Tychsen μάλ' inseruit, quo metrum ruens fulciret. Equidem nihil novandum arbitror, qui sciam, Grammaticum nostrum, rei metricae imperitissimum, breves syllabas frequenter producere, longas corripere. Vide ad v. 45.

65. δοκέει. Male Londin. δοκεῖ. Idem in fine versus ἄλλο exhibet, ubi Vindob. ἄλλων. Illud praetuli. — Fabulae de Dearum κρίσει interpretationem, quae his versibus exponitur, utrum Tzetza ab aliis acceperit, an ipse pepererit, ego cum ignorantissimis ignoro. Hoc solum scio, illam ineptam atque adeo Tzetzae ingenio dignissimam esse.

66. ὡς ἔα. Vindob. ὥς ῥα Londin. Idem bene τελέων, ubi Vindob. τελῶν exhibet.

68. Πυ-

Ἐκ Χάεος Ἐρέβου τε ὅπως πρώτιστα φάανθεν
Πηλεὺς, γαῖα φερέσβιος, ἠδὲ Θέτις γε θάλασσα.
Ἐνδ' Ἥρη πυρόεσσα, καὶ αἴερος εὖρος Ἀθήνη.
Σὺν δ' ἄρα τῇς ἐπέην φιλίη χρυσῆ Ἀφροδίτη.
Μεῖκος δ' αὖτ' Ἔρις ἔνθετο κόσμον ἄεθλον.
Τάς δ' ἄρα μὴν νικήσασα φιλίη Ἀφροδίτη
Εἵλετο κόσμον ἅπαντα καὶ ἔμπεδον εἰσέτι ἴσχει·
Τοὔνεκα μυθήσαντο γάμους τε Ἔριν θεάων.

Τοῖα

68. Πηλεύς. Peleum terram interpretatur a πήλω. *Tychſen.* Ex hac Etymologia proverbium fluxit, μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν. de quo vide Dorvill. ad Charit. p. 39.

69. ἐν δ' Ἥρη. Sic uterque Codex. cl. Tychſen Ἠδ' Ἥρη edidit. Mihi ſatis probabile eſt, Tzetzam ſcripſiſſe — ἐκ δ' Ἥρη, ut ἐκ referatur ad verſ. 67. Ἐκ χάεος — φάανθεν. In proximis verbis, cum obſcura eſſet cod. Vindob. ſcriptura, cl. Tychſen ἠέρος ὦζος Ἀθήνη edidit. Ego optimam Cod. Lond. lectionem recepi. Minervam Grammaticus noſter aëris vaſtitatem, orbem coeli, interpretatur.

70. ἐπέην. Sic perſpicue Lond. Neque aliter hanc voc. exhibuit Tychſen, cum in Cod. Vind. ἐπ' ἐην legatur. — Verſus 71 et 72 in edit. Tychſeniana non leguntur. Pro μεῖκος fortaſſe νεῖκος legendum eſt. Senſus hic eſſe videtur: Rixae inter eas materiam Eris praebuit, orbis terrarum imperium victori praemium ſtatuens. In quo certamine cum Venus ceteras ſuperaſſet, ab eo inde tempore imperium in totum mundum exercet. — Gravius tamen vitium huic loco inhaerere ſuſpicor, quod felicioribus ingeniis eximendum relinquo.

73. Εἵλετο. Tychſen εἷλε δὲ emendandum putabat, quod, praecedentibus verſibus reſtitutis, haud opus eſt.

74. μυθήσαντο. Cod. Lond. μυθεύσαντο. — γάμους τε ἔριν θεάων. Exhibeo lectionem Cod. Londin. — Vindob. δὲ inſerit poſt ἔριν· quod cl. Heeren in γε mutandum cenſebat. Equidem malim γάμους τε ἔριν τε θεάων. — Ceterum fundus celeberrimae apud antiquos fabulae ap.

Home-

Τοῖα μὲν υἱὸς ὅδε Πριάμου Παρίῳ ῥέζεσκεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τριάκοντα παρέδραμον οἱ λυκαβάντες
Αὐτίκ' ἄρα Πρίαμος καὶ Τρώων ἄσπετα φῦλα
Ἐκ Παρίου μολπῆσιν ἀγίνεον ἐς Τροίην Πάριν.

Ἀφρο-

Homerum est. Ιλ. Ω. 29. 30. quos versus, levissima ratione inductus, pro spuriis habebat Hemsterhusius ad Lucian. D. D. XX. Quae Homerus verbo indicaverat seriores poëtae certatim exornarunt. Praeter Coluthum, Euripides passim hujus de Deabus judicii mentionem facit; in Andromach. v. 273. sqq. Iphig. in Aul. 181. Sophoclis fuit Drama satyricum, cujus verum indicem κρίσιν primus restituit Tyrrwhitt. apud Brunckium. Hos omnes ex Cypriis Carminibus hausisse verisimile est. vid. Biblioth. Lit. et Artium I. p. 23.

75. Τοῖα μὲν υἱὸς ὅδε Πριάμου Πάριοι ῥέζεσθεν. Haec est corruptissima Cod. Lond. scriptura, cujus vestigia premens, hnnc locum corrigo sic: τοῖα μὲν υἱὸς ὅδε Πριάμου Παρίῳ ῥέζεσκεν. In novissima voce prima syllaba recte producitur. v. Homer. Ιλ. Ε. 374. — Cod. Vindob. Τ. μ. υ. Πριάμοιο Παρίῳ ῥέζεσκεν. cl. Tychsen placebat: τοῖα μὲν ἐν Παρίῳ υἱὸς Πριάμοιο ῥέζεσκεν.

78. μολπῆσιν. Sic Londin. Quam lectionem praeferendam esse lectioni Cod. Vindob. κολπῆσιν, nemo facile dubitabit. Neque aliter Auctor fragm. τῶν τρ. p. 659. Μετὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος, ὡς ἤδη κινδύνου παραῤῥύεντος, Πρίαμος ἅμα τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐκ τοῦ Παρίου κατάγει τὸν παῖδα ἐς τὴν πατρίδα, ὑπὸ θριάμβῳ τε καὶ μολπαῖς, καὶ ἐπ' αὐτῷ τοῖς πρώτοις θεοῖς [fort. πατρῴοις θεοῖς ut Tzetza v. 84.] ἑκατόμβας θύει πολυτελεῖς. —— In fine versus laborat. Cod. Lond. ἐς τρίην Παρίην. Cod. Vindob. ἐς τρίην Πάριν. cl. Tychsen, verba ἐς Τροίην pro glossemate habens, emendavit et in textum recepit ἀγίνεον οἴκαδε Πάριν. — Fortasse ἀγίνεον πατρίδα Τροίην. — Alia de Paridis reditu Hyginus narrat Fab. XCI. quam verisimile est, argumentum fabulae Sophocleae, Ἀλεξάνδρου nomine inscriptae, continere. In hac enim tragoedia, quantum ex paucis, quae servata sunt, fragmentis judicare licet, Paris post victoriam, e ludis solemnibus reportatam, a Patre agnoscebatur.

79. Eun-

Ἄφρονες, οὐδ' ἐνόησαν ἑὸν φθόρον ἐγκονέοντες.
Ξανθικὸς ἦεν μεὶς, ὅτ' ἀγίνεον αὐτὸν ἐς ἄστυ,
Ξανθικὸς, ὃν Ἀπρίλλιον Ἕλληνες καλέουσιν.
Εἰκοστῷ καὶ δευτέρῳ ἤματι τοῖοδε ἤχθη·
Τέρπετο δ' αὖ τοκέεσσι κασιγνήτοις τ' ἐνὶ Τροίῃ,
Ῥέζων πατρῴοισι θεοῖς κλειτὰς ἑκατόμβας
Ἕπτασιν ὀκταπόροις καλλιχρόου Ἠριγενείης·
Εὖτ' ἂν δ' ἕβδομον ἦμαρ ἔην πεντηκοστόν τε,
Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ Δεσίου Ἰουνίοιο·
Καὶ τότε μιν προέηκε πατὴρ ἐπὶ Ἄργεος ἄστυ,
Ῥέξαι νηῷ Ἀπόλλωνος κακῶν ἀπερωήν·

Δῶκε

79. Eundem verſum repetit in Poſthomer. 698.

80. Ξανθικός. Sic ſcribendum, non ξαντικὸς, quod cod. Vindob. habet. Vocabulum dialecti Macedonicae, cujus uſus apud Chriſtianos frequentiſſimus erat. Vide du Cange Gloſſ. p. 1012. Io. Antiochenus p. 116. καὶ ἐσῆλθεν ἐν τῇ Τροίᾳ ὁ αὐτὸς Πάρις τῷ λγ' ἔτει αὐτοῦ, μηνὶ ξανθικῷ τῷ καὶ Ἀπριλλίῳ.

81. Ἕλληνες. Sic cod. Vindob. an recte, dubito. Londin. ῥήτορες. Fort. Αἰνίαδαι.

82. εἰκοστῷ καὶ δ. Londin. εἰκοστῷ δὲ καὶ et in fine τοῖοδε.

85. ὀκταπόροις. Cod. Vindob. ὀκτασπόροις. In hujus verſus ſenſu perſpiciendo plane caecutio. Priora ejus verba corrupta videntur.

86. ἕβδομον. Recte ſic Londin. In Vindob. corrupte ἐς δόμον quod tamen cl. editoris ſagacitatem non fefellit. — In temporis computatione Tzetza cum Io. Antiocheno convenit.

87. προέηκε. Sic emendandam putavi lectionem Cod. Lond. προσῆκε. Vind. προσέηκε. — Mythum parum tritum de cauſa itineris, a Paride ſuſcepti, recentioribus Hiſtoricis deberi puto. Apud antiquiores nullum ejus veſtigium reperire potui. cf. ad hunc locum Tzetzae comment. in Lycophr. 132. p. 18. quocum conſpirat Auctor fr. Uffenbach. p. 859. ὅπως ἐν Ἄργει σῶστρα θυσιάσῃ Ἀπόλλωνι, ἐφ' οἷς ἔδοξεν ἐκφυγεῖν σφᾶς αὐτοὺς τὰ ὀλέθρια. Fere eadem legimus ap. Malalam p. 116.

90. ἀνε-

Δῶκε δέ οἱ ἀνέρας ἑκατὸν καὶ κάλλιμα δῶρα
Δῶκε δὲ γράμματ' ἄγειν Ἀργείων ἐν βασιλεῦσιν,
Ὄφρα γένοιτο φίλος καὶ ἐκτελέσῃ ἑκατόμβας.
Δείδιε γὰρ αἴων Γανυμήδης οἷα πεπόνθει
Ταντάλου ὑπὸ ἄνακτος, εὐγενέος βασιλῆος·
Τοὔνεκα τὸν προέηκε σὺν ἀνδράσι, γράμμασι, δώροις.
Αὐτὰρ ὅγ' ἁλμυρὸν ὕδωρ πλεύσας Ἐννοσιγαίου,
Ἐς Σπάρτην ἀπαγαλλόμενος Διὸς ἤλυθεν οὔροις,
Δέκτο δ' ἐπ' Ἀτρειδάο δόμοις ξανθοῦ Μενελάου·
Ὃς Μενέλαος τοῖο δεδεγμένος ἄγλαα δῶρα
Ἔπλεεν ἐς Κρήτην Διῒ εἷο προπάτορι ῥέξων.

Ἀστε-

90. ἀνέρας ἑκατόν. Schol. ad Lycophr. 22 p. 5. — ᾧ παρεικάζει Ἀλεξάνδρου ναῦς· ἐγὼ δὲ μίαν λέγω Ἀλεξάνδρου ναῦν καὶ βαρβαρικὸν πλοιάριον ἕν, ἑκατὸν γὰρ μόνους στρατιώτας ἔχων ἔπλευσεν ἐς Ἑλλάδα. Vide et Io. Malal. l. l.

91. ἐν βασιλεῦσιν. Londinensis lectio, quae mihi quidem satis probabilis est. ἐν abundat, ut saepe. Vide Brunck. Ind. Sophocl. — Ed. Tychs. εὖ habet. — Io. Malala p. 116. καὶ ποιήσας τῷ αὐτῷ Πάριδι πρὸς πάντας τοὺς βασιλεῖς, ἡγεμονοπάρχας τῆς Εὐρώπης χώρας, γράμματα ὁ Πρίαμος. κ. τ. λ.

93. Γανυμήδης. Ganymedem fuerunt apud antiquos qui a Tantalo raptum dicerent. Eustath. Ιλ. Υ. p. 1280. 21. Scholion ad eundem Homeri locum, a Valckenario editum in Diss. de Schol. Homer. p. 136. Mnaseam hujus mythi auctorem reddit, si vera est doctissimi Viri emendatio: Μνασέας δέ φησιν ὑπὸ Ταντάλου ἡρπάσθαι καὶ ἐν κυνηγεσίᾳ ἀναιρεθῆναι. Tzetza ad Lycophr. 354. ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφός.

95. προέηκε. Recte sic Cod. Lond. cum Vindob. h. l. ut v. 87. προσέηκε exhibeat. Mox idem γράμμασι rectius quam Lond. qui γράμματι habet.

97. ἐπαγαλλόμενος Διὸς οὔροις. *Vento secundo usus.* Sic passim Homerus. Cod. Lond. perperam ἐπαγγελλόμενος. — Seq. vers. Lond. δέκτ' ἐπ'. male.

100. ἔπλεεν ἐς Κρήτην. Haec iterum iisdem fere verbis leguntur in fragm. Uffenb. p. 659.

Ἀστερίῳ βασιλῆϊ Κρηταέων περ ἐόντι.
Οἱ πρὶν γάρ τε Δίας πάντας κάλεον βασιλῆας,
Οὕνεκά μιν καλὸς Διὸς ἀστὴρ σκῆπτρον ὀπάζει·
Ἔξοχα δ' αὖ μοίρῃσι παρὰ Νεμεοῖο λέοντος,
Ἐν πέμπτῃ δὲ μάλιστα· τὸ γὰρ βασιλεύτατον ἄλλων,
Ἠελίοιο Ζῆνα παρ' ἀκτίνεσσι φαείνειν.

Ἤτοι

p. 659. — δώροις τοῦτον δεξιωσάμενος. Ὃς Μενέλαος εὐθὺς ἐς Κρήτην ἐκπλεῖ τῷ προπάτορι θύσων Διΐ. et Malala p. 117. Dictys Cretensis contra *Menelaum ceterosque Minois pronepotes ad dividendas Atrei opes Cretam profectum esse* narrat L. I. 1.

101. Κρηταέων περ ἐόντι. Haec est corrupta Cod. Vindob. lectio. Londin. corruptius etiam: Κρητὰ περ ἐόντι. Equidem Tzetzam scripsisse suspicor: Ἀστερίῳ βασιλῆϊ Κρητῶν κοιρανέοντι. Secundo casui verb. κοιρανεῖν jungitur ap. Oppianum, κ. τ. λ. L. III. v. 42. λεόντων κοιρανέων Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες. — De *Asterio*, antiquissimo Cretensium rege, vide Heynium ad Apollodor. Vol. II. p. 531 et 536. Hunc recentiores mythographi, pro ea quam in explicandis et ad historicam fidem revocandis fabulis ostendunt solertia, eundem cum poëtarum Iove fuisse pronuntiant. Qui primus hoc dixerit nescio. Tzetza certe vel Cedrenum (p. 124. A.) vel Malalam (p. 118.) vel alium ejusmodi farinae scriptorem sequutus est.

102. κάλεον. Vterque Codex male κάλλεον; quod docte Tychsen emendavit. Οἱ πρὶν *Veteres* sunt, ut οἱ πάλαι. Antiquos omnes reges communi Iovis nomine appellasse, Tzetza ad Lycophron. v. 87. p. 13. iisdem verbis repetit. — Sequ. vers. cod. Lond. μὴ pro μιν. Fortasse μὴν scribendum. Iovis stellam regiam dignitatem conferre, Astrologorum communis sententia. Manetho L. III. 32. sqq: Ἔξοχα δ' εἴγε σὺν ἠελίῳ τάδε κέντρον ὁδεύει Ἐσχατίῃ γενέθλη βίοτον καὶ κῦδος ὀπάζει. L. IV. 571. Ζεὺς δ' ὕψι φοραίην νέον ἀστέρα φεγγοβολήσας Ὥρης ἠελίου βιοτόσκοπον αὐγάζοντος Ἐκφαίνει γενεῆς βασιληΐδος ἵστασθαι.

104. Exhibuimus lect. Cod. Vindob. Corruptissime Londinensis: Ἔξοχα δ' αὖ μοίρῃσι παραίνε. μήνοιο λέοντος.

Ἤτοι ὅγ᾽ ἐς Κρήτην πλέεν εἷο προπάτορι ῥέζων,
Δώμασι δ᾽ οἷσιν ἔλειπεν Ἀλέξανδρον σὺν ἑταίροις.
Ὅς δή τοι ἐπὶ δείελα ἰδὼν τοῖο δάμαρτα
Δούλαις ἀμφιπόλοισι κατερχομένην περὶ κήπου
Κάλλει ἱμερόεντι περιπρεπέϊ γανόωσαν,
Ἔρωτος βελέεσσι πυριφλεγέεσσιν ἐπλήγη.
Οὐδὲ μὲν οὐκ ἀντέπληξε· πλῆξε δὲ καὶ αὐτήν·
Ἀμφοτέροις ἐρατὸν γὰρ ἐπ᾽ εἴδεϊ κάλλος ἔκειτο.
Ἡ γὰρ ἔην λευκὴ, τερενόχροος, εὔοφρυς, εὔριν,

Λευκω-

Μοῖραι sunt gradus zodiaci. Fortasse legendum: Ἔξοχα δ᾽ ἐν μοίρῃσι φανεὶς Νεμέοιο λέοντος. Sive: Ε. δ᾽ ἐν μοίρῃσι παρὼν Ν. λ. Manetho II. 157. Ζεὺς δὲ Κρόνοιο τόποις παρεὼν βίοτον μὲν ὀπάζει. In hac tamen rerum obscuritate nihil omnino statuere audeo.

107. εἷο προπάτορι. Malalas p. 117. Ἔθος γὰρ εἶχεν ὁ Μενέλαος ποιεῖν ἑορτὰς καὶ θυσίας ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατ᾽ ἔτος, εἰς μνήμην τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐκ γένους αὐτῆς.

109. ἐπὶ δείελα ἰδὼν τοῖο. Haec est cod. lectio. Cl. Tychsen ex ingenio edidit: ἰδὼν ἐπὶ δείελα. Equidem credere malim, imperitum Grammaticum v. ἰδὼν pro spondaeo habuisse. — Seq. versu δούλαις emendavit Tychsen. Cod. δούλῃσιν. — περὶ κήπου. Doctissimus Heeren emendandum putabat παρὰ κήπου. Mihi in mentem venit: κατερχομένην ἐπὶ κῆπον. *Hortum* facetissimus Grammaticus τῇ αὐλῇ substituit, ubi Coluthus Helenam ambulantem a Paride visam esse finxerat. v. 249. Ἐξαπίνης Ἑλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν. cf. fragment. Uffenbach. p. 659. Cedrenum. p. 124. A. Io. Antioch. p. 118.

112. ἐπλήγη. Sic scribendum, non ἐπλήγει, quod Cod. Vind. praebet. Fragm. Uffenb. p. 659. Ἑλένην ἰδὼν ἐν λειμῶνι — κάλλει ἀστράπτουσαν, ἔρωτι ταύτης ἐπλήγη καὶ ἀντέπληξε πλήξασαν, ὥρᾳ καὶ αὐτὸς λάμπων. Schol. Homeri Ιλ. Γ. 443. Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλένην ὀφθαλμοβολήσας, Ἀφροδίτης αἴρεσαι καὶ βληθεῖσαν δι᾽ ἀλληλομαχίαν ἔρωτος, ἀναλαβὼν σὺν τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν κ. τ. λ.

115. Helenae speciem descriptam vide, si tanti est, ap. Manassem. p. 24.

116. λευ-

Λευκοδηριόωσα καὶ ἀργενὴς χιόνεσσιν,
Στήθεα δ' ἱμερόεντα καὶ ἄγλαον εἶδος ἔχουσα,
Ὑγρῶπις, μελιγήρυς, εὔχαρις ἠδὲ βοῶπις.
Θριξὶν ἑλισσομένῃσι χρυσοχρόοις κομόωσα,
Εὔστολος ἠδὲ τελείη, πάντα φέρουσα τέλεια
Τόσσον δ' αὖ προφέρεσκε γυναικῶν κάλλεϊ πασῶν,
Ἀστράσιν ἐννυχίοισιν ὅσον προφέρῃσι σελήνη.
Ἦμος δ' αὖ χρόνον εἶχεν ἐεικοστόν τε καὶ ἕκτον.

Τοῖα

116. λευκοδηριόωσα. Corrupta vox. Forte: Ἄκρον ἐρυθριόωσα. Fere ut Musaeus, v. 58. Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν. et v. 61. Χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο. *Color in niveo corpore purpureus*, Tibull. III. Eleg. IV. 4. Manasses l. l. τὸ πρόσωπον κατάλευκον, ἡ παρειὰ ῥοδόχρους, et paulo post ἔβαπτε τὴν λευκότητα ῥοδόχροια πυρίνη. Vide Interpp. Anacr. XXVIII. 23. et Dorv. ad Char. p. 161. — Mox ἀργεννὴ edidit cl. Tychsen pro Ἀργενής, quod in Cod. Vindob. legitur. Mihi hoc quoque hemistichium in mendo cubare videtur. Pro χιόνεσσι sive μελέεσσιν legendum, sive, quod malim, ἀργὴ χιόνος ἴσον, ex Cedreno p. 124. λευκὴ ὡσεὶ χιών, et Io. Antiocheno p. 114.

118. Ὑγρῶπις, *oculis ebriis, ut Catullus vocat, XLV. 11. ubi vide Doering.* — Seq. vers. χρυσοχρόοις emendandum putavi. ed. Tychs. χρυσοχόοις. οὐλόθριξ· ὑπόξανθος. Malala p. 114. et alii, qui Helenae formam descripserunt.

120. εὔστολος ἠδὲ τελείη. Recte sic emendatum a cl. editore. Cod. offerebat: εὐτέστολος ἠδὲ πελείη. Malala Helenae descriptionem his verbis orditur: Ἡ γὰρ Ἑλένη ἦν τέλεια, εὔστολος .... '

121 sq. Splendebat Helena inter reliquas mulieres, *velut inter ignes Luna minores.* Horat. I. Carm. XII. 47. Theocritus XVIII. 26. Musaeus v. 57. οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα σελήνη.

123. χρόνον. Cod. male χρόνιος. Χρόνος h. l. *annus*, quo significatu recentiores hanc vocem usurpasse docet I. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 178. 407. De Helenae aetate multa subtiliter disputat Bayle dans le Dictionnaire H. et Cr. v. Helé-

Τοῖα μὲν ἦεν κάλλεϊ κούρη Τυνδαρεώνη.
Αὐτὸς δ' αὖτε Πάρις χαρίτων ἄπο κάλλεος ἔσχεν·
Λευκὸς ἔην, εὔηλιξ, εὔχαρις, ἠϋγένειος,
Θριξὶν ἑλιχρύσοισι καρηκομόων ὑπὲρ πάντας.
Τοῖος ἐὼν ἐράσατο, πόθει δὲ καὶ αὐτός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σήμηναν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔρωτα,
Αἴθρης ἐννεαίῃσι καὶ ἄλλων θηλυτεράων
Νηΐ ἐνὶ θέμενοι δμωαὶς κόσμον τ' ἐράτεινον,

'Ηδ'

Helène. Eandem ei ac Tzetza aetatem tribuit Malala p. 114.

124. ἦεν. Cod. εἶεν.

125. χαρίτων ἄπο κάλλεος ἔσχεν. Si vera eſt lectio, verba ſic jungenda ſunt: ἄπειχε τοῦ κάλλεος τῶν χαρίτων, ut ἀπέχειν *participem eſſe* notet.

127. ὑπὲρ πάντας. Codicis lectionem, quamvis corruptam, in textu relinquere, quam incertam conjecturam recipere malui. Cl. editor περὶ πάντων correxit. Multa in ſimilibus ſatis probabiliter conjici poſſunt. Mihi in mentem venit ὑπὲρ ἄλλους, ſive ἐπέραστος. Paridis pulcritudinem deſcriptam vide ap. Malalam. p. 133.

128. Scabroſum verſum ſic refingebat cl. Heeren: Τοῖος ἐὼν ἐράσατο ποθοῦντα πόθει δὲ καὶ αὐτή. Sed ne haec quidem doctiſſimi Viri emendatio metrum ſalvum praeſtat. Mihi Tzetza ſcripſiſſe videtur: Τοῖος ἐὼν ἐράσσατο ἀντεποθεῖτο καὶ αὐτός. *Tanta pulcritudine conſpicuus amabat Helenam et ab ea viciſſim amabatur.* Primam in ἐράσσατο produxit propter ρ, neque id ſine exemplo.

130. Αἴθρης ἐννεσίῃσιν. Auctor Fragmenti Uffenb. p. 661. ἀγγέλλουσιν ἀλλήλοις μεσιτευούσης τὸν ἔρωτα, καὶ ὁμοφροσύνῃ ἐπὶ τὸ Ἴλιον ἀναπλέουσι, θεραπαινίδας ἄλλας τε καὶ αὐτὴν τὴν Αἴθρην καὶ κόσμον οὐκ ὀλίγον ἐν ταῖς ναυσὶν ἀπαγόμενοι. — Aethrae, quam Homerus (Ιλ. Γ. 144.) Helenae famulam dixit, ſeriores poëtae, inter quos Auctorem Cypriorum carminum fuiſſe probabile eſt, in Helenae Paridisque amoribus praecipuam partem tribuerunt. cf. Hellanicum in Schol. Homer. Ιλ. Γ. 144. Heyne ad Apollodor. Vol. II.

Ἠδ' αὐτὴν Αἴθρην δολόεσσαν πρὸς δὲ καὶ αὐτοὺς,
Φεῦγον ἐπ' ἀτρυγέτοιο θαλάσσης Τύριον οἶδμα,
Δειδιότες περάαν πλόον ὃν Τροίηθεν ἔπεπλον.
Αὐτίκα δ' ἐς Κρήτην Μενελάου οἴκιες ἦλθον,
Ἀγγελίην ἐρέοντες· ὁ δ' ἔπλεεν ὦκα μάλιστα
Εὐρυπόρου Σεισίχθονος οἴδματα πάντα ματεύων.
Πολλὰ δ' ἀπρὴγξ μογέεσκε, μάτην ἀκιχήτα διώκων.

Κεῖ-

II. p. 723. Muncker ad Hygin. Fab. LXXIX. ubi verba *eamque in conjugio habens*, inducenda fuſpicor.

132. Αἴθρην. Cod. V. Ἔθρην. Emendavit cl. Editor.

133. Τύριον οἶδμα. Mythus ex Homeri fontibus derivatus. Ιλ. Ζ. 290. ſqq. ubi Schol. κλέψας γὰρ τὴν Ἑλένην ἀπὸ Λακεδαίμονος, οὐχ ἣν ἦλθεν ὁδὸν, οὐδὲ τὸν κατ' εὐθεῖαν πλοῦν ἐπορεύθη, ἵνα μὴ διωχθεὶς καταληφθῇ, ἀλλ' ἔπλευσε διὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης. Schol. in Lycophr. v. 110. p. 15. Conſtantin. Manaſſes. p. 24. C. — Paulo aliter haec narravit Auctor Cypriorum Carminum, quantum judicare licet ex Procli Excerptis in Biblioth. Litterat. et Artium. I. p. 24. χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα. Καὶ προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος, αἱρεῖ τὴν πόλιν καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον κ. τ. λ. Haec tamen non habeo, quomodo conciliem verbis Herodoti, qui L. II. 117. ex Cypriorum Carminum fide diſerte tradit, Alexandrum, ſecundis ventis ferentibus, tertio die poſtquam Sparta profectus eſſet, Ilium veniſſe; et inde argumentum capit contra eos, qui Homerum Cypriorum Carminum auctorem haberent. Ille enim Paridem poſt longos demum errores in patriam reduxit. Eadem ex Cypriis carminibus Euſtathius tradit p. 663. A. quae tamen non ex his ipſis carminibus, quae nunquam oculis uſurpavit, ſed ex Herodoto ſumſiſſe videri debet.

135. οἴκιες. Sic Dyctis L. I. 3. Malala p. 119. Paulo ποιητικώτερος fuit narratio Auctoris Cypriorum, quem Iridem Menelao nunciam miſiſſe Procli Excerpta docent

137. ματεύων, cl. Tychſen debetur. Cod. μαντεύων.

140. ὅ-

Κεῖνοι γάρ τε μέγα πέλαγος Τύρων περόωντες
Ἄστυ Τρώϊον ἴδον, ὅλον λυκάβαντα μογεῦντες.
Τρωϊάδες δ' Ἑλένην ἰδὲ Τρῶες πάντες ἰδόντες
Θάμβεον, ὡς μάρμαιρεν ἀριπρεπέεσσιν ὀπωπαῖς.
Τὴν δ' Ἑκάβη φιλέεσκε καὶ ἐν μεγάροισιν ἐτίμα.
Ὡς πολέες φάσκουσιν Ἀλέξανδρον βασιλῆα,
Ἔλθεμεν ἐς Σπάρτην ἀπό γε Τροίηνδε κίοντα,

Ὡς

140. ὅλον λυκάβαντα. Iisdem verbis Fragm. Uffenb. p. 662. οὗτοι γὰρ διὰ τοῦ Τυρίου πελάγους ὅλῳ μογοῦντες ἐνιαυτῷ καταπαύουσιν εἰς τὴν Ἴλιον. et Schol. ad Lycophr. v. 132. p. 18. Pro ἴδον nescio an scribendum sit ἦλθον, ut est ap. Antiochenum. p. 120. Μετὰ χρόνον ἦλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὁ Πάρις.

141. ἰδὲ Τρῶες. Sic scribendum. Msc. ἠδέ. — θάμβεον, ut Leander apud Musaeum v. 98. θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον.

142. μάρμαιρεν. Musaeus v. 56. Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀποστράπτουσα προσώπου. Charito II. 2. Ὁ χρὼς γὰρ λευκὸς ἔστιλψεν εὐθὺς μαρμαρυγῇ τινι ὅμοιον ἀπολάμπων. Ceterum hi quoque versus fere ad verbum expressi ex Fragm. Uffenb. p. 662.

143. φιλέεσκε. Sive *benigne excepit*, ut ap. Homer. Ἰλ. Z. 15. sive *exosculata est*, ut ap. Malalam p. 121. καὶ λοιπὸν ἡ Ἑλένη περιλαβοῦσα αὐτὴν κατεφίλει καὶ πλεῖω πάντων αὐτῆς ἀντείχετο.

144. Vulgari de Helena narratione exposita, reconditioris quoque illius mythi mentionem facit, quem Herodotus ab Aegyptiis, ab Herodoto Euripides acceperat. Vide Herodot. II. 112. sqq. Eundem mythum etiam Stesichorum exornasse, tradit Tzetza ad Lycophr. v. 113. p. 16. vide Musgravii Not. in Euripidis Helenam. init. Herrmans Handbuch der Mythol. T. II. p. 139. — Mox nemo facile dubitabit, quin corrupta sit Codicis scriptura: Σπάρτην ἀπό γε Τροίηνδε κίοντα, quam equidem sic refingendam esse suspicor: Ἔλθεμεν ἐς Σπάρτην τοκῆας Τροίην τε λιπόντα. Cum in voc. τοκῆας novissima syllaba, lineae, ut fieri solet, superscripta, librarii aciem effugisset, τοκε facile in ἀπό γε deformari potuit. In reliquis autem tam lenis medicina, ut vix unam alteramve

Ὡς δ' Ἑλένην ἐκ Σπάρτης ἐς Τροίηνδε κομίσαι.
Ἄλλοι δ' ἄλλ' ἐρέουσιν, ὅσα φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Οὐδ' Ἑλένην φάσκουσι μετὰ Τρώεσσι παρεῖναι·
Ἀλλ' ἄρα Πρώτηος ποτὶ δῶμα στροφάασθαι.
Αὐτὰρ δὲ στρατὸν Ἀργείων Τρώεσσι μάχεσθαι.
Ὡς ἄρα πολλοὶ πλάζονθ' ἱστορίην στρεβλέοντες·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέεινα πανατρεκέως ἀγορεύων
Ὡς ἕκαστα γένοντο, τάδ' ἀλλ' ἀνεμώλια πάντα.

Ἀργείην δ' Ἑλένην παρέμεν Τρώεσσι μαθόντες
Ἀτρείδην Μενέλαον, Ὀδυσσέα καὶ Παλαμήδην,
Θησείδην τ' Ἀκάμαντα καὶ Διομήδεα δῖον
Πρέσβεις Τρωσὶν ἔπεμπον, ἀπήτεον ἄρτι γυναῖκα.

Καὶ

ramve literam mutatam videas. Sensus hic est: *Sic plurimi Alexandrum, relicta patria parentibusque, Spartam profectum esse et Helenam Ilium duxisse narrant.*

149. ποτὶ δῶμα στροφάασθαι. Ne versus claudicet, cl. editor φασι post δῶμα inferendum, vel δώμασι scribendum censet. Mihi tamen hic versus, reliquis non multo asperior, ita, ut nunc legitur, a pessimo versificatore procusus esse videtur. — Nec magis v. 153. ῥα post ὡς inserendum censeo, cum ex plurimis exemplis sciam, Grammaticum nostrum breves syllabas erebro producere. Nempe pronuntiabat ἕκκαστα et ὑπὸ et quae his similia sunt. — τάδ' ἄλλα, *aliorum traditiones*, a suis discrepantes, in censum venire negat.

154. Argivi legatos mittunt, qui Helenam a Trojanis repetant. Fundus fabulae ap. Homerum est Ιλ. Γ. 205. ubi vide Schol. In legatorum numero et nominibus tradendis Mythographi fluctuant. Homerus duos agnoscit, Menelaum et Ulyssem. Ιλ. Λ, 139. quibus Dictys I. 4. Palamedem adjungit; Noster Acamantem, quem alii Thesei nepotem, alii ejus filium fuisse tradunt. Vide Munck. ad Hygin. Fab. CVIII. p. 170. Inter heroes,

Καὶ νύ κεν Ἀντιμάχοιο κακόφρονος ἔκπαθεν ἔργοις
Ἀργείων οἱ ἄριστοι πρεσβείης ἀλεγεινῆς,
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένου εἵνεκα, τοίου·
Ἀλλ' Ἀντήνωρ ξείνισσεν ἐκ θανάτοιο σαώσας·
Ὧι ποτε περθομένης Τροίης ἀπέδωκαν ἀμοιβάς·
Πάντα γάρ οἱ ἐσάωσαν, δῶκάν τ' ὄλβια δῶρα·

Τῆ-

es, equo ligneo inclusos, Acamas fuit. cf. Heins. ad Sabini Ep. II. 23.

158. ἔκπαθεν ἔργοις. Corruptam vocem ἔκπαθεν felicioribus ingeniis emendandam relinquo. Sensum requiro fere hunc: Nunc autem parum abfuit, quin legati, Antimachi dolis circumventi, malum legationis suae fructum ferrent. Verbum desideratur, quod v. v. πρεσβείης ἀλεγεινῆς jungi possit, v. c. τυγχάνειν, ἐπαυρεῖν. Adscribam verba fr. Uffenbachiani p. 661. quae huc facere videntur, fortasse ut aliquid lucis ex iis affulgeat: ἀνύουσι δὲ οἱ πρέσβεις οὐδὲν, ὅτι μὴ μᾶλλον καὶ παρὰ Ἀντιμάχου ἐπιβουλεύονται.

160. εἵνεκα τοίου. Antimachus ab Alexandro pecuniam acceperat, ut legatis insidias strueret. Plane sic Fragm. Uffenb. p. 661. εἰς τοῦτο ἐξωνηθέντος χρυσῷ παρ' Ἀλεξάνδρου. — Ceterum in hac carminis parte Homerum sibi praeeuntem habuit. Ιλ. Λ. 123. Ἀντιμάχοιο — ὅς ῥα μάλιστα Οὐκ εἴασκ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ, Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα. et v. 138. Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ Αὖθι κατακτεῖναι. Haec Dares exornavit c. 38. sq. et Dictys I. 11. *Quae ubi ad Priamidas perlata sunt, confirmant inter se clam, uti per dolum legatos circumveniant. Igitur Antenor — legatis rem aperit.*

161. Ἀντήνωρ. Antenor ap. Homer. Ιλ. Γ. 206. τοὺς δ' ἐγὼ ξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα. vide Notas ad Posthomerica v. 742.

163. Voculas γάρ οἱ inseruit cl. Heeren, qui in fine quoque versus δῶκαν δέ οἱ edi curavit. Cod. Vind. δῶκάν τ' ὄλβια δ. exhibet. Priorem emendationem admisi; posteriorem contra ut rejicerem, metri postulabat ratio. Fragm. Uffenb.

Τῆμος δ' Ἀντιμάχοιο ἀπέσβαλε ἔργα φυγόντες
Ἀργείοις ἐρέεινον ὅσ' ἂν πάθον ἄγεα Τροίῃ.
Καὶ τότε δὴ στρατὸς ἐξ ἠπείρων ἠδ' ἀπὸ νήσων
Εἰς ἓν ἀολλίζοντο κατὰ Τρώων ἐρεθέντες·
Οἷς δέκα δὴ λυκάβαντες ἀγειρομένοις παρέδραμον,
Ἐξ οὗ ἔβη ποτὶ Τροίην κούρη Τυνδαρεώνη.
Καὶ τότ' ἐπεσσυμένως ἐς νῆας ἔβαινον Ἀχαιοί·
Δέδμηντο γὰρ ἅπαντες Τυνδαρέοιο ἐν ὅρκοις,
Αὐλίδα δ' εἰς ἔπλεον, κακὰ Τρωσὶ μητιόωντες.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' Ἀχιλῆος κυδαλίμοιο λάθοντο,

Ἀρτι-

fenb. p. 661. τά τε γὰρ προσόντα αὐτῷ ἴασιν καὶ δῶρα ἁδρὰ προσεπιδεδώκασι.

164. δ' post τῆμος cum cl. editore inserui, ne versus corrueret. — In proximo versu Cod. praebebat ὅσαν et Τροίην. Utrumque a cl. editore emendatum. Equidem praeterea verbum ἄγεα in mendo cubare et ἄλγεα legendum esse censeo.

166. Fragm. Uffenbach. p. 661. Καὶ τότε δὴ ὁ τῶν Ἑλλήνων ἅπας στρατὸς ἐξ ἠπείρων τε καὶ νήσων εἰς ἓν ἀθροίζονται κατὰ Τρώων, ἐν ὅλῃ δεκάδι ἐνιαυτῶν, ἐξ ὅτου περ ἡ Τυνδαρὶς Ἑλένη τῆς Τρωϊκῆς ἐπέβη χθονός. Καὶ μετὰ τοῦτο πάντες κατὰ τῆς Τροίας ἐκπλέουσι. καὶ γὰρ ὅρκοις εἰς τοῦτο προδιεπεδήθησαν. Quem locum ea de causa adscripsi, ut, quanta sit in utroque scriptore et rerum et verborum convenientia, magis appareret.

167. ἐρεθέντες. emendatio cl. Heeren. Cod. V. ἐρέντες. — Decem annos in bello parando effluxisse, Scholiastes Homeri affirmat ad Ιλ. Ι. 664.

171. De jurejurando, quo Tyndareus procos adegerat, nemo antiquorum disertius tradidit Stesichoro ap. Schol. Homeri. Ιλ. Β. 339. cf. Sophocl. Aj. 1132. Apollodor. III. 10. p. 240. Fragm. Uffenb. p. 661. sq. — Quae sequuntur, inde ab hoc versu alia manu in Codice Vind. scripta sunt.

173. De Achille, in Lycomedis gynaeceo latente, omnia nota. Vid. Hyginum Fab. XCVI. Fundus fabulae ap. Homerum est Ιλ. Τ. 326. sqq. ubi Achilles Neoptolemi mentionem inji-

Ἀρτιγάμου ἔτ' ἐόντος ἐνὶ μυχῷ μεγάροισιν,
Ἐς Σκῦρον, Δολόπων νῆσον, Λυκομήδεος ἄστυ·
Οὕνεκα μυθεύοντο πέπλους θηλυτεράων.
Ἀλλ' ἄρ' Ὀδυσσέα, Νέστορα καὶ Παλαμήδεα δῖον
Ἐς Πηλῆα, Θέτιν τε καὶ ἐς Χείρωνα ἔπεμπον,

Ὅς

injicit: ὃς Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱός. ad quem locum Scholiastes hunc mythum a cyclicis poetis certatim exornatum esse docet. cf. et Schol. ad Ιλ. I. 664. In Cypriis carminibus Achilles, quum Trojam navibus peteret, ad Scyrum insulam appulisse, ibique Deidamiam in matrimonium duxisse narrabatur, docente Proclo I. l. p. 25. Diversa tradit Bion in praeclaro fragmento, quo Achillis et Deidamiae nuptiae celebrantur. Multa enim in hac fabula Tragici ad suum quisque finem flexisse probabile est. Vide Heyne ad Procli Excerpta p. 30. — Mox ἐς Σκῦρον legendum, cum in Cod. ἐς Κῦρον exstet. — Δολόπων νῆσον. Idem dicit poëta nescio quis in Schol. ad Ιλ. I. 664. ἔπλευσεν εἰς Σκῦρον δολοπηΐδα. cf. Diodorum Sic. XI. 60.

176. Post πέπλους cl. Tychsen δῆθεν addendum suspicatur; quod salvo metro fieri posse dubito. Neque ad sensus integritatem aliquid desiderari puto. *Quare fabulam de habitu puellari excogitarunt poetae.* In μυθεύοντο Tzetza novissimam syllabam pro more produxit. — Ceterum Grammaticus noster, Cypriorum carminum secutus auctoritatem, vulgari traditioni fidem denegandam judicat. Hoc sensu Tzetzae verba accipienda esse, apparet ex Schol. in Lycophr. v. 276. Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀρπάσας αἰχμάλωτον πρὸς γάμον ὁ Ἀχιλλεὺς Δηϊδάμειαν, τὴν θυγατέρα Λυκομήδους, συνδιέτριβεν ἐν τοῖς θαλάμοις καὶ παρθένοις, πόθῳ τῆς νεογάμου. Ὅθεν ἐμυθεύσαντο ὅτι γυναικεῖα ὑπέδυ.

178. Ἀλλ' ἄρ' — De hac ad Peleum legatione ex cyclicis poetis Scholiastes tradit ad Ιλ. T. 338. χρησμοῦ δὲ δοθέντος μὴ ἁλώσεσθαι τὴν Ἴλιον χωρὶς Ἀχιλλέως, πεμφθέντες ὑφ' Ἑλλήνων, Ὀδυσσεύς, Φοῖνιξ, καὶ Νέστωρ, Πηλέως ἀρνουμένου τὸν παῖδα παρ' αὐτῷ τυγχάνειν κ. τ. λ. Exornaverunt nempe et amplificarunt seriores poetae ea, quae

Ὃς σοφίῃ ἐκέκαστο καὶ ἐν μερόπεσσι θεοῦτο·
Ὃς Ἀχιλῆος μόρον ἦ ἐπεφράσατο θυγατρί,
Ὃν τότε λισσόμενοι οὗτοι πρεσβύες αἰγαιοὶ
Κῆρ' Ἀχιλῆος ἄγον παρ' Ἀτρείδαις καὶ Ἀχαιοῖς,
Πεντήκοντα νέας σὺν Μυρμιδόνεσσι φορεῦντες,
Πεντήκοντα δ' ἔβαινον ἐπ' ἄνδρες νηῒ ἑκάστῃ·
Πὰρ δέ γε Πάτροκλος ἦεν Ἀμυντορίδης τε Φοῖνιξ·

Ἤτοι

quae Homerus habet Ιλ. Λ, 768. ubi tamen nihil de Palamede.

179. ἐν μερόπεσσι θεοῦτο. Recte sic Cod. Vindob. neque verbum θεοῦτο, quod cadentis graecitatis est, suspectum esse debet. Hoc vult Grammaticus: Tanta Chironem sapientia fuisse, ut ab hominibus divino honore dignus haberetur.

180. Ὃς Ἀχιλῆος μόρον ἦ ἐπεφράσσατο θυγατρί. Scabrum hunc versum doctissimus editor in hunc modum refingendum putabat: Ὃς Ἀχιλῆος πότμον [sive μοῖραν, quod, nisi Tzetza priorem in μόρον produxerit, propter ρ equidem praeferrem.] ἐῇ ἐφράσατο θυγατρί. Quod verum puto. Tzetza enim penultimam aoristi primi medii producere solet. v. 128. τοῖος ἐὼν ἐφράσατο. — θυγατρί. Thetidi, quae a multis pro Chironis filia habebatur. Noster in Chiliad.: Ὢν Ἀχιλεὺς Θέτιδος καὶ τοῦ Πηλέως γόνος Οὐ τῆς θαλάττης Θέτιδος, ἀλλὰ τινὸς γυναίου Ἥπερ ἦν καὶ θυγάτριον Χείρωνος φιλοσόφου.

184. πεντήκοντα νέας. Homer. Ιλ. Β. 685. — Numerum nautarum et remigum, de quo nihil apud Homerum, Noster pro arbitrio posuisse videtur. Erant certe naves, quae quinquaginta remiges caperent. Vide Ιλ. Β. 719. ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα.

185. De Patroclo et Phoenice omnia nota ex Ιλ. Ψ. 84. et Ιλ. Ι. 438. 480. — Sequ. vers. cl. editor Ἀχιλῆος μύθῳ ἀνάσσων restituit, pro μύθων, quod in Cod. legitur. Quam jejune Grammaticus extulit Homericum Τ' οὕνεκά με προέηκε, διδασκέμεναι τάδε πάντα, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Ιλ. Ε. 442. 3.

191. Grae-

Ἤτοι ὁ λαοῦ; ὃ δ' αὖτ' Ἀχιλῆος μύθῳ ἀνάσσων.
Τοὺς δὲ ἰδόντες γήθεον Ἀργεῖοι Παναχαιοὶ,
Τερπόμενοί λαοῖσι καὶ ἡγεμόσι πινύτοισι,
Κάλλει καὶ ἔργοις τε ἀελλοδρόμε Ἀχιλῆος·
Ἔργοις γὰρ καὶ κάλλεϊ ποσσί θ' ὑπείρεχε πάντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Παναχαιοὶ ἐς Αὐλίδα ἠγερέθοντο,
Νηυσὶν ἐν ὀγδοήκοντα καὶ ἓξ χιλίαις ἑκατόν τε,
Χειμερίοις ἀνέμοισι παραυτόθι εἰρύκοντο.
Καὶ τότ' ἐς Ἄργος Ὀδυσσεὺς δώρασι Κλυταιμνήστρας
Ἐλ-

191. Graecorum copias ad oram Boeotiae convenisse, post Homerum omnes uno ore tradiderunt. Locus Homeri est Ιλ. Β. 303. ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι. — Mox ἓξ χιλίαις separatim scripsi. Cod. V. ἑξχιλίαις. Numerus navium, quibus Graeci Trojam profecti sunt, apud Homerum quoque redditur MCLXXXVI. Schol. in Lycophr. p. 43. ἦσαν γὰρ πᾶσαι αἱ νῆες τῶν Ἑλλήνων ᾳρπστ. Unde χιλιόναυς στρατὸς, ap. Eurip. Orest. vers. 352. et passim. cf. Muncker. ad Hygin. Fab. XCVII p. 157. ibique Munck. Nostri Comment. in Lycophr. 183. p. 27. In Cypriis carminibus hanc fabulam, sic, ut apud Euripidem narratur, proditam esse, nunc satis scimus ex Procli Excerptis p. 25.

193. Χειμερίοις ἀνέμοις, tempestate a Diana excitata. Mythus, qui sequitur de Iphigenia, ad Dianae aram mactata, a Tragicis, in primis Euripide, egregie exornatus est. vide praeterea Hygin. Fab. XCVIII.

194. δώρασι. Corruptam vocem in textu reliqui, quum certam ejus emendationem non haberem. cl. editori δώμασι scribendum videtur. Fortasse: Καὶ τότ' ἐς Ἄργος Ὀδυσσεὺς δῶμά τε Κλυταιμνήστρας. Ulyssem ad Iphigeniam arcessendam profectum esse, Dictys narrat L. I. 20. *Profectus namque Mycenas, nullo consilii participe, falsas litteras tanquam ab Agamemnone ad Clytemnestram perfert.* Nec aliter Cedrenus p. 125. A. et Malalas p. 123. Hanc tamen fabulam diverso modo ab antiquis esse tractatam, verisimile est. Euripides cer-

Ἐλθὼν ἐξαπάτησε, καὶ ἤγαγεν Ἰφιγένειαν,
Ἀρτέμιδι θύσων, μαντείαις Θεστορίδαο.
Ὡς δέ μιν ἴδε πατὴρ Ἀγαμέμνων δάκρυα χεῦε.
Καὶ τοτ᾽ ὑπ᾽ ἐκ σπεδίτοιο ἐφημίζαντο ἄνακτα,
Οὕνεκα ταύτην εἷο θύγατρα ἔρεξον Ἀχαιοί.
Τὴν ἔλαφος ῥύσασκεν· θῆκε τε χώρῃ ἐκείνῃ

Ἀρτέ

certe eam, in Iphigenia, paululum ad ſuum conſilium inflexit. Adſcribam doctum Tzetzae ad hunc locum Scholion: Ἀπλοίας γὰρ κατασχούσης ἐν Αὐλίδι τοὺς Ἕλληνας, ὑποθήκαις τοῦ μάντεως Ὀδυσσεὺς καὶ πλαστοῖς γράμμασιν, ὡς ἀπὸ Ἀγαμέμνονος ἐλθὼν, ἠπάτησε Κλυταιμνήστραν, καὶ ἦγε τὴν Ἰφιγένειαν, ὡς Ἀχιλλεῖ δῆθεν νυμφευθησομένην. Καὶ οἱ μὲν τῶν ἱστορικῶν Ἀγαμέμνονος λέγουσι θυγατέρα ταύτην τὴν Ἰφιγένειαν ἐκ Κλυταιμνήστρας. ἕτεροι δὲ ὧν καὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος θυγατέρα Ἑλένης φασὶ τὴν Ἰφιγένειαν, θυγατροθετηθῆναι δὲ ὑπὸ Κλυταιμνήστρας. Ἄλλοι δὲ, οὔτε Κλυταιμνήστρας αὐτὴν λέγουσιν οὔτε Ἑλένης, Ἀγαμέμνονα δὲ ἐκ τῆς Χρύσου θυγατρὸς Χρύσην υἱὸν γεγεννηκέναι καὶ ταύτην τὴν Ἰφιγένειαν. Μετὰ δὲ τὴν Τρωϊκὴν ἅλωσιν, ἄλλων ἄλλῃ διασπαρέντων τῇ ναυαγίᾳ καὶ τῷ χειμῶνι, Χρύσης μὲν παρὰ Χρυσόπολιν, τῆς Προποντίδος τοῦ Εὐξείνου τελευτᾷ, τὸν δὲ αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἰφιγένειαν Ταυροσκύθαι λῃϊσάμενοι τῆς Σελήνης Ἀρτέμιδος ποιοῦσιν ἱέρειαν.

198. Καὶ τότ᾽ ὑπ᾽ ἐκ. Corruptiſſimus verſus, quem tamen facillima medela adhibita emendari poſſe ſuſpicor. Scribendum enim: Καὶ τότε ἐξπέδιτοί νιν ἐφημίξαντο ἄνακτα. *Milites Agamemnonem, mactata filia, totius exercitus ducem renunciarunt.* Cedrenus p. 125. B. καὶ Ὀδυσσεὺς ἀποδεθῆναι αὖθις τὴν βασίλειαν τῷ Ἀγαμέμνονι παρεσκεύασε. Rem extra dubium ponit Io. Malalas p. 123. Καὶ ἑωρακὼς αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων ἐλθοῦσαν ἔκλαυσε πικρῶς· φοβηθεὶς δὲ τὸν στρατὸν κ. τ. λ. Καὶ λοιπὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπὶ πάντων ὁ Ἀγαμέμνων, ἐκ τοῦ ἐξπεδίτου. Verbum ἐξπέδιτον et ἐξπέδιτοι cadentis eſt graecitatis. vide Du Cange p. 407.

199. ἔρεξον. Sic emendavi. Cod. V. ἔρεξεν.

200. χώρῃ ἐκείνῃ. Mythus parum tritus, quo Iphigenia Aulide relicta eſſe traditur. Equidem eum antiquorum ſcriptorum auctoritate plane deſtitutum arbitror. Graeculis vero idem

in

Ἀρτέμιδος ἱερείην, ταυροπόλοιο σελήνης·
Ταύροις γάρ τε βόεσσι πολεύει γειαροτῆρσι,
Τὸν σπόρον αὐξάνουσα σεληναίης ὑγρότησι·
Οὕνεκα καὶ κεροέσσα πέλει καὶ ἅμαξαν ἰθύνει·
Τῆς ἱερείαν ἔθεντο Πανέλληνες τὴν Κούρην,
Τὴν δ' ἔλαφον ῥέζουσιν παραΐξασαν ὁμίλῳ.
Καὶ τότ' ἄρ ὑγροπνόους ἀνέμους ἐφέηκε Σελήνη,

Ζη-

in deliciis fuit. vid. Cedrenum. p. 125. B. et Io. Malalam p. 123. Ipse Tzetza in Comment. ad Lycophr. 183. diversa tradit: Ἡ δὲ Ἰφιγένεια σωθεῖσα φεύγει περὶ Σκυθίαν καὶ νεηπόλος Ἀρτέμιδος γίνεται. — ἔθηκε. Agamemnonem puta.

201. Iphigeniam non Dianae in Tauris, sed Dianae ταυροπόλου sacerdotem factam, affirmat Grammaticus noster. Ἄρτεμιν ταυροπόλον Euripides dictam putabat Dianam propter cultum Tauricum in Iphigen. in Taur. 1456. Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι ταυροπόλον θεάν. Alii, quibus Tzetza accedit, quia tauris invehitur. Dionysius in Hymno in Apoll. Anal. V. P. T. II. p. 254. γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σελάνα Χορὸν Ὥριον ἀγεμονεύει Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων. vide Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. 187.

203. Lunae prae ceteris sideribus humida natura tribuitur. — Hic versus post lacunam primus est in Codice Augustano.

206. ἔλαφον ῥέζουσιν. Ex Euripidis Iphigen. in Aul. 1586. Iphig. in Taur. vers. 783. Ad historiae fidem mythum de Iphigenia revocat Tzetza in Comment. ad Lycophr. 183. p. 26. — παραΐξασαν. ἔλαφος διέδραμε μέσον τὸν τῶν Ἑλλήνων στρατόν. Schol. ad Lycophr. l. l.

207. ὑγροπνόους ἀνέμους. Msc. ἀργυροπλόους, Schirach. ὑγροπλόους edidit; typothetarum errore, puta, cum ὑγροπλόους vellet. Equidem recepi emendationem Tryllitsch. quae verissima est. Homer. Od. E. 478. τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. — πόμπιμα πνεύματα in hac re Sophocles dixit in Electra v. 565. si verum est, quod emendavimus: Ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν τίνος Ποινῆς τὰ πόμπιμα πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι. Vulgo τὰ πολλὰ πνεύματ'. Eurip. Helena v. 1079.

Ζηνὸς [illegible] ἐν οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Οὔρια φυσιόωντας, ἐπὶ Τροίην ἀνάγοντας.

Ἀργεῖοι δ' ἀνάγοντο, καὶ ἐς Τροίην ἐπέπλωον,
Ἐν [illegible] μαθόντες ἀπὸ δράκοντος ἅπαντα.
Τρωσὶ δ' ἄρ' Ἶρις ἔφαινεν Ἄρηος σῆμα κακοῖο
Οὐρανόθεν πυκινῶς φαινομένη πολύχειρον.
Σῆμα γὰρ ἦγε τέτυκται χείματος ἠὲ ἄρηος,
Ἀστραίην οὐρανίοις ἐπιλαμπέσιν ἶσα κομήταις.

Τρῶ-

v. 1079: [illegible] πνοιαὶ γένοιντο καὶ νεὼς [illegible]

208. ἐν οὐρανοῦ. Malim ἐξ οὐρανοῦ. Tryllitschius tmesin esse putabat pro ἐμφυσιόωντας.

209. οὔρια. Schirach. In Msc. Aug. οὖρα. vid. Eurip. Helen. 413. 1079.

211. μαθόντες ἀπὸ δράκοντος ἅπαντα. Schirachium sequor, sic refingentem Codicis lectionem: ἠδ' [illegible] ἀπὸ δράκοντος πάντα. Tryllitschius tentabat: ἠδ' αὖ ἀπὸ πάντα δράκοντος, nimis de metro sollicitus. Heyne: ἠδ' ἀπὸ πάντα δράκοντος. Tzetza primam in δράκοντος produxit, ut in ἅπαντα et ἀπό. vide v. 45. 64. 153. — Putabam olim: μαθόντες δὲ δράκοντος ἅπαντα. Ipsum prodigium, cujus Tzetza hic mentionem injicit, fusius exponit Homer. Ιλ. Β. 305 sqq.

212. Ἶρις. Allegorizei Grammaticus noster, ut solet. Fundus Allegoriae ap. Homerum est Ιλ. Β. 786. Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. Fragm. Uffenb. p. 673. Τηνικαῦτα Ἴριδες (sic legendum, non ἰρίδες) [illegible] τοῖς Τρωσὶν ὤφθησαν σημεῖον πολέμου μείζονος — πυκινῶς. crebro. Ne metrum corrueret, cl. Heyne πυκινῶς τε φαινομένην legendum putabat.

214. σῆμα γάρ. τέρας apud Homerum Ιλ. Λ. 27. ἴρισσιν — ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων, ubi vide Eustath.

215. ἶσα κομήταις. Οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς κομήτας ἀστέρας εἶναι φασίν· ἀνατέλλειν δὲ κατὰ περίοδον καιρῶν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Μετεωρολογικοῖς οὐκ ἀστέρας εἶναι λέγει, συνίστασθαι δὲ αὐτοὺς ἐκ ξηρῶν ἀναθυμιάσεων. Schol. ad h. locum.

216. φυ-

Τρῶες δ' ὡς ἐνόησαν φύλακας ἦσαν ἐπ' ἀκτῇ
Ἀλλ' ὅτε δὴ πέλας Ἀργείων νέες ἤισαν [illegible],
Κοσμηθέντες ἄρα Τρῶες, περὶ σῆμα Μυρίνης,
Τεύχεσι λαμπόμενοι, [illegible] κατέθεντο,
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο, νέας δ' ἀπέεργον Ἀχαιῶν.
Δηρὸν δ' οὐκ ἐμάχοντο [illegible] ἐν δέει ὄσσης,
Πρῶτος Πρωτεσίλαος ἀρήιος ἔνθορε [illegible].

Τοῦ

216. φύλακας ἦσαν. h. ἐκάθισαν. Male Msc. ἦσαν. Morus εἴσαν in notis proponit. „Malim utique ἥσαντο i. e. ἱδρύσαντο. Tunc vero etiam ἐνόουν reponendum. Sic et primae in φύλακας, quae brevis est, consuleretur. Il. B. 792. Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε. Il. Ω. 799. ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη. Verba sunt Heynii.

218. σῆμα Μυρίνης. Notum ex Homeri Ιλ. B. 811. Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη, ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα· Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. Noster, optimus suorum verborum interpres, ad Lycophr. p. 33. Μύρινα πολίχνη Τροίας ἐστὶν, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες, ἀκούσαντες τὴν τῶν Ἑλλήνων πλοίων ἔπέλευσιν παρὰ Πολίτου, τοῦ Πριάμου υἱοῦ, ὅστις σκόπος τῶν Τρώων ὑπῆρχε. Tumulus Myrinnae, Amazonae, (de qua multa habet Diodor. Sicul. III. p. 222.) cum urbe insulae Lemni confunditur. Stephan. Byz. V. Μύριννα. Alii Myrinnam, Amazonam, alii Teucri filiam ejusdem nominis hic loci sepultam tradunt. Eustath. ad Ιλ. B. p. 351.

220. νέας. Male Msc. νῆας, quod jam in Heynii apographo emendatum. — Seq. vers. ἐν δέει ὄσσης de Oraculo accipiendum esse, quod eum, qui primus litora Trojanorum attigerit, periturum esse responderat, Scholia ad h. l. declarant. cf. Tzetzes ad Lycophr. v. 531. p. 64. T Hygin. Fab. CIII.

222. Fabulas de Protesilao, ex Homero derivatas, (Ιλ. B. 695.) Cyclici exornarunt. Vide Lucian. D. Mort. XIX. et ibi Hemsterh. Eundem ad Dialog. XXIII. N. Heins. ad Ovid. Ep. Her. XIII. 35. Nostrum in Chil. II. 52. — Protesilai speciem iisdem fere verbis adumbrat Isaacus Porphyr. ap. Ian. Rutgersium

Τοῦ δέ τοι εἶδος ἄγητον, ἐπ' εἴδεϊ κάρτος ἔκειτο·
Ξανθοκόμης ἦν, μακρὸς, ἐλίθριξ, ἠδὲ γλαχόχροος,
Τολμήεις, εὐσχήμων, εὔθετος, ἀρτιγένειος,
Αἰζηῶν δὲ νεώτατος ἦν ἄνευ Ἀντιλόχοιο.
Τοῦδε γυνὴ θαλάμοισιν ἐλείπετο Λαοδάμεια,
Νυμφιδίοις κόσμοισιν ἀγαλλομένη ἐπὶ βαιόν·
Οὐ γὰρ δηρὸν ἔχαιρεν, ἐπ' ἀγλαΐη κομόωσα·
Νυμφίον ὡς γὰρ ἄκουσε καλὸν πεσέειν παρὰ νηυσὶν,
Χείρεσιν ἀντιπάλοισιν ἐν αἵματι τοῖο θανόντα

Εὐφόρ-

gersium V. L. p. 512. Ὁ Πρωτεσίλαος, ἁπλόθριξ, ὑπόξανθος, ἀρχιγένειος, μακρὸς, εὔθετος, ¦τολμηρὸς, πολεμιστής. Ex quo loco Clodius verbum ἁπλόθριξ pro ἐλίθριξ Tzetzae restituendum suspicabatur. V. μακρὸς in edit. Schirach. male omittitur.

227. Τοῦδε γυνή. Homer. l. l. 700. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο Καὶ δόμος ἡμιτελής. Quod Homerus *imperfectam* a Protesilao *domum* relictam esse dixit, id fere omnes in hunc sensum acceperunt, ut Protesilaum paucis diebus ante iter susceptum uxorem duxisse dicerent. Lucianus quidem D. M. XIX. — ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Catullus Carm. LXVIII. 80. *Laodamia — Conjugis ante coacta novi dimittere collum, Quam veniens una atque altera rursus hiems Noctibus in longis avidum saturasset amorem.* ubi vide Notam doctissimi Doering, qui comparat Epigr. Diodori IX. in An. V. P. T. II. p. 187.

228. βαιόν. Msc. βαιτόν.

231, χείρεσιν. Male ed. Schirach. χείρεσσιν. Heyne V. III. ad hunc locum sic scripsit: „Iunxit haud dubie χείρεσιν ἀντιπάλοισιν τοῖο Εὐφόρβου et ἐν αἵματι retulit ad θανόντα. Quae ingrata versus fulcra facile evitare potuisset, si vel Homerico more scripsisset: ἐν ἤματι τῷδε." Quamvis fere nihil est, quod Tzetza sibi non licere putaverit, haec tamen verborum compositio durior est, quam ut aliquis eam concoquere potuerit. Putabam ἐπ' αἰγιαλοῖο θανόντα.

For-

Εὐφόρβου, Ἀχάτου, ἢ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Νυμφιδίοις κόσμοισι περιστέψασα ἑαυτὴν,

Φαι-

Fortasse tamen aliud verbum latet.

232. Εὐφόρβου. Quis Trojanorum Protesilaum interfecerit, apud Veteres disputatur. Homerus Ιλ. Β. 700. rem incertam reliquit, dicens τὸνδ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ. Schol. ad h. l. Οἱ μὲν τὸν Αἰνείαν ἀπέδοσαν, ὅτι βασιλεὺς ἦν Δαρδανίων· οἱ δὲ τὸν Εὔφορβον, ἕτεροι τὸν Ἕκτορα, τινὲς δὲ Ἀχάτην λέγουσι, ἑταῖρον τοῦ Αἰνείου, φονέα Πρωτεσιλάου. Homeri verba Scepsius mutare ausus est in ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ, plane contra mentem Homeri, qui, cum Graecorum naves anchoras in litore jacerent, Hectorem a suis prohibitum esse ait, quominus illis obviam iret. Ιλ. Ο. 719.

Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι
Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων.
Οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.

233. περιστέψασα. Tryllitschii emendationem recepi. Msc. V. περιστρέψασα, quod verbum neque Schirachio neque Moro suspectum fuisse videtur. — „στέφεσθαι et καταστέφεσθαι simpliciter pro κοσμεῖσθαι dicitur. [vide Brunck. ad Soph. Oedip. T. 3. Markland. ad Eurip. Suppl. p. 130.] Philostratum respicit p. 826. οὐχ' ὥσπερ ἡ τοῦ Πρωτεσιλάου, καταστεφθεῖσα, οἷς ἐβάκχευσεν. Msc. Uffenb. tamen p. 678. ἀποδυσαμένη τὸν νυμφικὸν στολισμόν". *Heyne.* In Fragmento Uffenbachiano legendum videtur: ἐνδυσαμένη τ. ν. σ. Tzetza fere iisdem verbis in Chiliad. II. 777.

Ἐγὼ δ' αὐτὴν ἐπίσταμαι τὸν μόρον πυθομένην
τὸν νυμφικὸν στολισμὸν εὐθὺς ἐνδυσαμένην
Φαιδρῷ προσώπῳ μάχαιραν πρὸς ἧπαρ ἐμβαλοῦσαν
συντεθνηκέναι τῷ καλῷ συζύγῳ καὶ νυμφίῳ.

Ut hic Laodamia, sic Alcestis quoque, cum se morti propinquam videret, Ἐλοῦσα τ', ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων Ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο. Euripid. Alcest. v. 158. et Evadne in Supplicibus v. 1054. ubi vide Barnesium.

234. ἄορ

Φαιδροῖς ὀφθαλμοῖσιν ἄορ παρὰ ἧπαρ ἱεῖσα
Εἰς ἀΐδην κατέβαινεν ἀτερπέα νυμφευτῆρα,
Καλὴ καλῷ ζήσασ᾽ ἠδὲ θανοῦσα ἀκοίτῃ.
Τὴν ἐγὼ αἰνέω καὶ ἔξοχον ἀμφαγαπάζω,
Ὡς Εὐάδνην, Ἄλκηστίν τε καὶ Ἀντιόπειαν,

234. ἄορ παρὰ ἧπαρ ἱεῖσα. De Laodamiae morte alii aliter. vide Hygin. Fab. CIV. Catull. Carm. LXVIII. 107. sqq. et Interpp.

235. ἀτερπέα νυμφευτῆρα. Sic multi de Orco. Sophocl. Antig. 825. Eurip. Medea. 985. Anyte Epigr. XVII.

236. ζήσασ᾽. Male in Msc. V. ζήσασα. — Mox ἀκοίτῃ scripsi pro ἀκοίτη Mori emendationem sequutus. Sic ipse Tzetza in loco supra laudato: συντεθνηκέναι τῷ καλῷ συζύγῳ. Fragm. Uffenb. p. 677. κατάγει πρὸς Ἅιδην αὐτήν· ἐκεῖ νύμφη καλὴ τὸν καλὸν νυμφίον ζητοῦσα.

238. Ὡς Εὐάδνην. In Philostrati Heroicis II. 4. p. 675. Protesilaus Laodamiam λέγει εὐδοκιμώτατα γυναικῶν πράττειν, ἀριθμουμένην ἐν αἷς Ἄλκηστίς τε ἡ Ἀδμήτου καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως καὶ αἱ ταύταις ἴσαι, σώφρονές τε καὶ χρησταί. Tzetza in Chiliad. l. c. Ὥσπερ καὶ τὴν Εὐάδνην δὲ πρώην τοῦ Καπανέως Αὐτὴν βαλοῦσαν εἰς πυρὰν τῷ πόθῳ τοῦ συζύγου. Hoc facinore nihil fere nobilius. Vide Euripidis Suppl. 990. sqq. Hygin. Fab. CCXLIII. ibique Muncker. Noster in Scholiis ad hunc versum Sophoclem et Philostratum hujus fabulae auctores laudat. Philostrati locum habemus in Imagin. L. II. p. 855. Sophocles vero ubi Evadnae mentionem fecerit, equidem ignoro. Fortasse in Epigonis aliave deperdita fabula. Fieri tamen potuit, ut Tzetza Sophoclem pro Euripide poneret. — De Alcestide omnia nota vel ex Euripide. cf. Apollodor. I. 9. 15. Ingeniosam hujus fabulae explicationem nuperrime dedit Vir cum doctrina tum ingenii acumine eximius, Böttiger, im deutsch. Merkur. 1792. — *Antiopa, Hippolytes filia, a Theseo rapta, unde Hippolytus.* Servius ad Aeneid. XI. 661. Muncker ad Hygin. Fab. XXX. Noster ad h. l. haec scripsit: Ἡρόδοτος ὁ Ποντικὸς καὶ Μενεκράτης ὁ περὶ Νικαίας ἱστορήσας τῆς πόλεως, ἱστορεῖ, ὡς Θησεὺς ἔχων τὴν Ἀντιόπην καὶ [dele καὶ] περὶ τοὺς ἐν Νικαίᾳ διέτριψε τόπους. Συνναπῆρχον δὲ

Τὴν Θεανώ τε καὶ Οἰνώνην καὶ Λουκρετίην τε,
Ἠδὲ καὶ Ἀβραδάτου καλὴν ἄλοχον Πανθίην,
Πρὸς δέ γε Πορκίην ἐσθλὴν παράκοιτιν Βρούτου,
Αἳ πόσιας τίμησαν καὶ ἔλαβον κλέος ἐσθλὸν,
Οὐδὲ λέχη ᾔσχυναν, ἀτάσθαλα ἔργα φρονοῦσαι·

Οἷαι

τῷ Θησεῖ καὶ τρεῖς τινὲς ἀδελφοὶ, Θόας, Εὔνεως καὶ Σολόεις· ὧν ὁ Σολόεις ἐρασθεὶς Ἀντιόπης μετά τινος τῶν φίλων μηνύει ταύτῃ τὸν ἔρωτα. Ἡ δὲ σώφρων οὖσα τῷ μὲν Θησεῖ οὐδὲν εἶπε, τὸν δὲ Σολόεντα σφοδρῶς ἀπεπέμψατο, ὃς ἀπογνοὺς ἅμα καὶ φοβηθεὶς ἀπέπνιξεν ἑαυτὸν ἐν τῷ ἀπ᾽ αὐτοῦ κληθέντι Σολόεντι ποταμῷ. Haec Tzetza; quae, ne quis eum Menecratis opus ante oculos habuiſſe exiſtimet, ex Plutarcho ſumſit in Vit. Theſei, c. XXVI. p. 27. edit. Tubing.

239. Θεανώ. Antenoris uxor, Minervae ſacerdos. vid. Ιλ. Ζ. 298. Θεανὼ καλλιπάρῃος, Κισσηῒς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο· Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν. Ejusdem Homerus mentionem facit Ιλ. Ε. 70. Λ. 224. In his omnibus locis media ſyllaba producitur, quam Tzetza, rei metricae parum curioſus, corripuit. — Oenonis Alexandrique amoribus nihil in fabulis notius. Vide Apollodor. III. 12. 6. et Heynii notas Vol. II. pag. 764. ſq. Tzetza ad Lycophr. p. 11. et quae notavi ad Poſthomerica v. 596.

240. Ἀβραδάτου. Mſc. cum aſpiratione Ἁβραδάτου. Male. De Panthea egregius locus eſt ap. Xenoph. Κ. Π. L. VI. p. 147. ed. Leuncl. ubi tamen Πανθείη, non Πανθίη, ut apud noſtrum, ſcribitur. — Πορκίην ἐσθλήν. Πορκίη γυνὴ ἦν Βρούτου τοῦ Ῥωμαίου· οὗ Βρούτου περὶ Φιλίππους παρὰ τῶν παρὰ Καίσαρος ἀναιρεθέντος, ἡ Πορκία, παρὰ τῶν αὐτῆς συγγενῶν φυλαττομένη, μὴ διαχειρίσαιτο ἑαυτὴν, ἄνθρακας ἐμπύρους ἁρπάσασα, τῷ ἑαυτῆς στόματι ἐμβάλλει, καὶ συγκλείσασα τοὺς σιαγόνας, ἑαυτὴν ἀναιρεῖ· ὡς ἱστορεῖ Νικόλαος ὁ φιλόσοφος, καὶ Μάξιμος ὁ Αἰγινήτης, καὶ Πλούταρχος καὶ μύριοι ἕτεροι συγγραφεῖς. Tzetzae verba ſunt. Locus Plutarchi, quem laudat, in Bruti Vita eſt p. 289. a. ubi Nicolaus et Maximus laudantur. Adde Martial. Epigr. L. I. XLIII. *Conjugis audiſſet fatum cum Porcia Bruti, Et ſubtracta ſibi quaereret arma dolor: Nondum ſcitis, ait, mor-*

Οἷαι νῦν τελέθουσιν, ἀναιδέες, ἀγριόθυμοι,
Φιλονόμη, Φαίδρη, Σθενόβοιά τε ἀλγεόδωροι.

Τῆς τοι Λαοδαμείης ὡραῖος παρακοίτης
Πρῶτος Πρωτεσίλαος ἀερήιος ἔκθορε πλοίου,
Πίπτε δ' ἐπεσσυμένος καὶ ἔλυσε φόβον χρησμοῖο,
Νίκην οἷς ἑτάροισιν ἑῷ θανάτῳ περιτεύξας.

Παν-

mortem non posse negari? Credideram satis hoc vos docuisse patrem. Dixit et ardentes avido bibit ore favillas. I nunc et ferrum, turba molesta, nega.

244. Οἷαι νῦν τελέθουσιν. Male Schirachius conjecit: Οἷαί τοι τελέθουσιν. Verissima Codicis lectio, cujus sensum non satis perspexisse videtur cl. editor. Audiamus ipsum scriptorem, styli sui venustates et artificia enucleantem: Τοῦτο δεινότης ἐστὶ ῥητορικὴ, τὸ τὰς μοιχαλίδας Φιλονόμας καὶ Φαίδρας καὶ Σθενεβοίας λέγειν, ὥσπερ καὶ τοὺς τυράννους Φαλάριδας ἢ Πεισιστράτους καὶ τὰ ὅμοια ὁμοίως. Ex quo scholio probabile fit, Tzetzam scripsisse: Φιλονόμαι, Φαῖδραι, Σθενέβοιαί τ' ἀλγεόδωροι.

245. „De Philonomes incestis amoribus vide Schol. ad Ιλ. Α. 38. Comment. ad Lycophr. v. 232. Suidas V. Τενέδιος ἄνθρωπος. Conon Narr. 28. p. 268. ed. Gale. Eustath. ad Homer. p. 33. et ad Dion. Perieg. p. 103. ed. Huds. Pausan. X. 14. — De Phaedra vid. Hygin. Fab. XLVII. Pausan. I. 22. De Stheneboea Hygin. Fab. LVII. Schol. ad Lycophr. v. 17. Apollodor. II. 3." *Clodius.*

247. Πρῶτος Πρωτεσίλαος. Schol. Ὁ Πρωτεσίλαος ἐν Χεῤῥονήσῳ ἀναιρεθεὶς ἐτάφη· φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπίγραμμα τόδε·

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλῳ φθιμένῳ.

Templi Protesilao in Chersoneso Thracica exstructi mentionem injecit Herodot. VII. 33. p. 525. IX. 116. p. 743. ed. Wess. Epigramma, Protesilai tumulo inscriptum, quod an Tzetza, ut plurima alia, finxerit, an aliunde acceperit, equidem ignoro; scribendum curavi secundum emendationes Heynii et Tryllitschii. Msc. dabat

Πάντες γὰρ τὸν ἄριστον ἰδόντες τόνδε πεσόντα
Νηῶν ἐξεχέοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Αὐτὰς δ' αὖ κατέδησαν πρυμναίησι κάλωσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐρύθηνε πελώριον οἶδμα θαλάσσης
Αἱματόεις χείμαῤῥος ἀπ' ἀμφοτέρων κελαρύζων,
Νύκτα φυλαξάμενοι Τρῶες περὶ ἄστυ ἐχώρουν,
Ἀντιβίην τρείοντες ἐν Ἀργείοισι μάχεσθαι.
Κύκνος δ' ἐκ Τενέδοιο μέσῳ ἐνὶ νυκτὸς ἀμολγῷ
Τρωσὶ χαριζόμενος ἤγειρε μάχην ἐπ' Ἀχαιοῖς.

Τὸν

dabat ἐξετέλεσεν et Πρωτεσιλάῳ.

250. τόνδε. Male in ed. Schirach. τὸν δὲ, quod Morus correxit. Comparandum ad hunc locum Fragm. Uffenb. p. 677. Καὶ αὐτίκα ἐξεχύθησαν τῶν νεῶν καὶ συμβαλόντες τοῖς ἀντιμάχοις κατὰ κράτος τρέπουσι, καὶ αἱμάτων χύσεις ὡσεὶ χειμάῤῥων ἐκ τῶν σωμάτων ἀναστομοῦσιν αὐτῶν· Νυκτὸς δὲ ὁ τῶν Ἰλιέων στρατὸς τὴν πόλιν Τροίαν εἰσέδραμε καὶ τὰς πύλας συνέκλεισαν.

252. πρυμναίησι κάλωσιν. Vix vera lectio. Adjectiva forma πρυμναίοισι esse deberet; et sic emendandum putabat cl. Morus. Fortasse scribendum: Αὐτὰς δ' αὖ κατέδησαν ἐπὶ πρύμνῃσι κάλωσιν. *Naves rudentibus alligabant, puppim litori obvertentes.* Malala p. 124. καὶ ἔδησαν τὰ πλοῖα σχοινίοις.

253. ἐρύθηνε. Heynii emendatio. Msc. et Schirach. edit. ἐρύθυνε.

257. Κύκνος. Dictys II. 12. *Cygnus, cujus haud procul a Troja regnum erat, cognito adventu nostro, clam atque insidiis Graecos invadit, eosque ancipiti malo territos, sine ullo ordine ac disciplina militari fugere coëgit.* Cygni cum Achille pugnam Cypria carmina commemorasse, constat ex Procli Excerptis p. 26. Plures fuerunt hujus nominis, de quibus accurate disputavit cl. Heyne in Notis ad Apollodor. Tom. I. p. 415. Cygnus ille, cujus nomen Trojano bello inclaruit, Neptuni filius erat. vid. Ovid. Metamorph. XII. 72. qui, Cypriorum carminum auctoritatem sequutus, Cygnum cum Trojanis et Hectore Graecos a litore prohibuisse

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἀνέρας οἵ οἱ ἕποντο.
Ἔκτοτε Ἀργείοισιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι
Τρώων κώμας πέρθεμεν ἠδέ τε ἄστεα πάντα.
Τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκτὰς, σταβάραις ἀραρυίας.
Καί ῥ' οἳ μὲν παρέμιμνον, ἐνὶ κλισίῃσι μένοντες,
Ἄλλοι δ' ἄστε' ἔπερθον, Ἀχιλλεὺς δ' αὖτε μάλιστα,

Δίω

hibuiſſe tradit. Achillem eum interfeciſſe, uno ore omnes. Pindar. Ol. II. 145. Iſthm. V. 49. Fragm. Uffenbach. p. 677. Malala p. 124. In Scholiis ad h. v. Tzetza Epigramma in Cygnum affert: Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας Αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

259. οἵ οἱ ἕποντο. Ex mente cl. Mori Mſc. οἷοι ἕποντο.

261. Achivos novem prope annos in vaſtandis urbibus atque vicis, qui Trojanae ditionis erant, conſumſiſſe, nota res ex Homero et aliis. Conferendus ad h. l. Auctor Fr. Uffenb. p. 679. et Malala p. 124. — Pro πάρθεμεν, quod C[illegible]. exhibet, Heyne πέρθεμεν ſcripſit, quod recepi.

262. σταβάραις. Euſtath. ad Ιλ. Η. 441. Ὡς δὲ τοὺς τοιούτους σταυροὺς οἱ ἀπερίσκεπτα κατὰ παραφθορὰν λαλοῦντες, στάβαρα καλοῦσι, δῆλόν ἐστι. Hunc et alios Euſtathii locos collegit du Cange in Gloſſario p. 1424. Verbum inde ductum σταβαροῦν. — Ceterum recte emendavi σταβάραις pro στάβαρας, quod Cod. habet, Clodium ſequutus et Heynium Excurſ. XVII. ad L. I. Aeneid. Tom. II. pag. 160. Tzetza in Schol. ad h. v. ἐστεγοποίησαν — αὐλὰς σταβάραις ταῦτα ὀχυρωσάμενοι. Ubi tamen eodem, ſed manifeſtiori, vitio στάβαρας legitur. Schol. ad Lycophr. 190. p. 38. ἢ ἐν σταυροῖς ἢ σταβάροις τοῖς πεπηγμένοις ἐκεῖθεν τῆς τάφρου πτέρυξ. De tuguriis Graecorum locus claſſicus Ιλ. Ω. 449. ſqq. Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο Ὑψηλὴν τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες· Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. cf. Heyne ad Virgil. l. c. qui Achivorum κλισίας ſtipitibus ligniſque conſtructas fuiſſe docet, vimine intertexto, humoque aggeſta.

264. ἄστε' ἔπερθον. Recte ſic apogr. Heyn. In edit.

Δίῳ σὺν Παλαμήδει, ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Ὃς σοφίῃ ἐκέκαστο, γράμματα δ᾽ εὗρε βροτοῖσιν,
Πεσσὸν, ἀριθμούς τε, ζυγοστασίην τε καὶ ἄλλα.
Σὺν τῷ πρῶτον Ἀχιλλεὺς καὶ ἄλλοις παναχαιῶν
Ἐς Μύσους ἐνέβαλλεν, ἐπ᾽ ἄστεα Ἡρακλείδου

Τηλέ-

Schir. ἄστεα ἔκπερθον et ἔκπερθον Ἀχιλεύς. Metri vitia ſuſtulit Morus in Emendatt.

265. De Palamede haec eadem tradit Fr. Uffenbach. p. 667. Οὗτος γὰρ σοφώτατος ἦν καὶ μηχανικώτατος. — οὗτος τοῖς Ἕλλησιν ἐξεῦρεν ἐν Τροίᾳ τὰ γράμματα, δι᾽ οἷς τοῖς οἰκείοις παρεμυθοῦντο τὴν πολύχρονον ἐκδημίαν αὐτῶν κ. τ. λ. De inventis atque morte hujus Herois, cujus vitam resque geſtas Sophiſtae certatim exornarunt, vide Hygin. Fab. XCV. CV. CCLXXVII. Schol. in Euripid. Oreſt. 432. Valken. ad Eurip. Phoeniſſ. 544. p. 203. Fabricii Bibliothecam Gr. T. I. p. 198. ſqq. edit. Harl. Docte et ſuo more de Palamede diſputavit cl. Heyne in Excurſ. IV. ad Virgil. Aen. II. p. 293. ſqq. Tzetza vaniſſimum rerum a Palamede geſtarum auctorem Philoſtratum in plurimis ſequitur.

266. Ὃς σοφίῃ ἐκέκαστο. Ap. Diogen. Laert. II. 44. Palamedes ab Euripide πάνσοφος ἀηδὼν μουσῶν vocatur. Apollonius vero Tyanenſis ap. Philoſtr. IV. 4. eundem ἀγαθὸν ἄνδρα vocat, δι᾽ ὃν πᾶσα σοφία.

267. De Palamedis inventis v. Philoſtrat. Heroic. p. 708. ſqq.

269. Μυσούς. „Conjicit in haec tempora et ponit inter expeditiones Achillis, caſtris jam ad Trojam poſitis, Tzetza, quae alii plerique appulſa nondum claſſe Graecorum geſta memorant. Ipſe Philoſtratus p. 677. quem tamen hic ſequitur, Myſiae populationem, vivente adhuc Proteſilao, adeoque ante eſcenſionem Achivorum factam narrat. Alii claſſem, cum Trojam tenderet, ad Myſiae oram inſcientia litorum appuliſſe tradiderunt. Sic Dictys II. 1. Seneca Troad. 215. ſqq. ipſe Tzetza ad Lycophr. v. 206 et 209. Sed hanc tanquam recentiorum narrationem reprehendit Euſtath. ad Il. A. 59. et jam Philoſtr. pag. 687. ubi v. Olear.“ *Heyne*. — De Telepho omnia nota. v. Hygin.

Τηλέφου, εὐρυμέδοντος, εὐγενέος βασιλῆος.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα, πολύς τε φόνος παναχαιῶν,
Αὐτῶν τε Μυσῶν, πολλοὶ δὲ τροπῶντο Ἀχαιοί.
Τήλεφος αὐτὸς γὰρ καὶ Αἶμος, ἄναξ Ἀρεΐδης
Πρὸς δέ τ' Ἔλωρός τ' Ἀκταῖός τ' Ἴστροιο γενέθλη.
Ἐν δὲ γυναῖκες Μυσῶν ἅρμασιν οἷσι μάχοντο.

Καί

gin. Fab. CI. et ibi Interpp. Pindar. Olymp. IX. 107—119. Hic tamen silentio non praetermittenda est memorabilis in hac fabula Cypriorum carminum diversitas, ubi, si Proclo fidem habere licet, Graeci, exercitu convocato, Aulidem convenisse et inde cursum ad Mysiae oram direxisse tradebantur. Quam regionem, foedere cum Trojanis junctam, cum Graeci devastassent et Telephus ab Achille vulneratus esset, anchoras solvunt et inceptum iter prosequuntur. Tum vero, gravissima tempestate ingruente, classis disjicitur. Plurima pars exercitus in patriam redit. Achilles vero, ad insulam Scyrum appulsus, Deïdamiam in matrimonium ducit. Idem, aliquo tempore interjecto, Telephi, oraculo monente Argos venientis, vulnus curat, eumque permovet, ut Graecorum classi iter ad Trojam monstret. Graeci iterum Aulidem conveniunt, et post Iphigeniam Dianae immolatam, ad Trojae litora perducuntur.

272. τροπῶντο. „Sic Msc. vitiose. Si cum elegantiore poeta nobis res esset, scripsisse putarem, πολύς τε φόνος παναχαιῶν Αὐτῶν τε Μυσῶν πολύς, οἱ δὲ τροπῶντο Ἀχαιοί. Verisimilius tamen est, a Tzetza scriptum fuisse πολλοὶ δὲ τρώοντο Ἀχαιοί. Nam Philostratus, unde omnia sua hoc loco hausit, πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐτρώθησαν." *Heyne*.

273. Ἀρεΐδης. Vitiose edit. Schirach. Ἀτρείδης. Est nomen patronymicum ab Ἄρης ductum. Αἶμος τοῦ Ἄρεος. Philostr. p. 688. — Seq. vers. recepi emendationem cl. Mori πρὸς δέ τ' Ἔλωρος, pro eo quod Msc. praebebat: πρὸς δ' αὐτ' Ἔλ. Elorus et Actaeus Istri, fluminis, filii. Philostr. l. c. ὀνομαστότατοι δὲ ἦσαν Ἔλωρός τε καὶ Ἀκταῖος, παῖδες ποταμοῦ τοῦ κατὰ Σκυθίαν Ἴστρου.

Καί νύ κεν ἐς κλισίας τε καὶ ἐς νέας ἦλθον Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Τήλεφον αὐτὸν μηρῷ πλῆξεν Ἀχιλλεὺς,
Εἴ κε Νιρεὺς μὴ ἔπεφνεν ἀμαιμάκετον βασίλειαν
Ἅρματι μαρναμένην, Ἱερὴν, δόρατι περονήσας.
Ἡ γάρ τε προθέεσκε καὶ Ἀργείους ἐνάριζε,
Μαινομένη ἐπ' ἀκοίτῃ, τὸν περίτρωσεν Ἀχιλλεύς.
Τὴν Μυσοί τε καὶ Ἀργεῖοι στενάχοντο πεσοῦσαν.
Τόσσος δὲ θρῆνος περὶ κάλλεϊ ὤρετο ταύτης,

Τη-

276. Ἀχαιοί. Morus et ante eum Tryllitſchius Ἀχαιῶν ſuſpicati ſunt. Specioſe quidem; ſed nihil mutandum. Senſus eſt: *Et certe nunc jam Achivi, pugna relicta, ad naves et caſtra fugiſſent, niſi* etc. Homer. Ιλ. Μ. 125. ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.

278. Εἴ κε Νιρεύς. Cum non Homerus ſolum priorem ſyllabam in Νιρεὺς producat, ſed Tzetza quoque eundem ſyllabae modulum obſervet in Epigrammate, quod in ſcholiis ad hunc verſum profert, mendum hic latere ſuſpicor atque emendandum: Καὶ Νιρεὺς μὴ ἔ. — Epigramma, in ſcholiis laudatum hoc eſt: Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα, Νιρέα τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης. (Idem in peplo exſtat. v. Anal. V. P. Tom. I. p. 181.) — Ἐπὶ Ἱερᾷ δὲ ἐπίγραμμα οὐ φέρεται, ἔστω δὲ τὸ ἡμέτερον· Μύσιον ἀμπέδιον, καλῆς ἐφύπερθε κολώνης, Δουρικλυτῆς Ἱερᾶς τόνδε τάφον ὁράας. — Mox cl. Morus ἀμαιμακέτην corrigit. Sic Χίμαιραν ἀμαιμακέτην dixit Homerus Ιλ. Ζ. 179.

279. Μαρναμένην. Male editio Schir. μαρνάμενον. De Hiera, ſummae virtutis muliere, inſignis eſt locus Philoſtrati Heroic. p. 691. qui huc pertinet: Φησὶ δὲ ὅτι καὶ Μυσαὶ γυναῖκες ἀφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν, καὶ ἦρχε τῆς ἵππου ταύτης Ἱερὰ, γυνὴ Τηλέφου· ταύτην μὲν λέγεται ὁ Νιρεὺς ἀποκτεῖναι. — Dubitatur, utrum Ἱέρη ſcribendum ſit, an Ἱερά. Illam ſcripturam Philoſtratum, hanc Tzetzam in Chiliad. XII. 952. et Fragm. Uffenb. p. 679. ſervare, monuit Heyne.

281. περίτρωσεν. Mſc. περιέτρωσεν.

283. ὤρετο. Uſitatius ὦρτο. Vide Etymol. M. h. v. Etiam

Par-

Τηλέφῳ ὡς σπείσασθαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ἡ γὰρ καὶ Ἑλένην ἐπεκαίνυτο κάλλεϊ πολλόν.
    Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντο καὶ ἐς κλισίας κατέβησαν,
Πάντες ἄρ' Ἀργεῖοι φίλεον Παλαμηδέα δῖον,
Οὕνεκ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἔην καὶ ἤπια ἤδει·
Τοὺς δέ τε ἀσχαλόωντας ἔρωτι πάτρης ἐρατεινῆς,
Εὑρὼν πεσσὸν, ἔτερπε, καὶ ἐξελάασκεν ἀνίην,
Ἠδέ τε νούσους προὔλεγε καὶ νούσων ἀπερωὴν,
Ἀλθεστήρια φάρμακα, βρώσεις τ' ἐξερεείνων·
Οὕνεκα σήματα ἠδὲ τεράατα προὔλεγε πάντα,
Οὕνεκά τε ξύμπασι φίλος μερόπεσσι τέτυκτο,
Οὐδ' ἀγέρωχος ἔην ἢ ἀτάσθαλα ἔργα ἔρεξε·
Τοὔνεκα τὸν φιλέεσκον Ἀχαιῶν ἔθνεα πάντων.
    Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς, ἡρώων φθόρος, ἔχθος ἀρίστων,
Ὅς ῥα Φιλοκτήτην Λήμνῳ λίπε, νῆας ἐλάσας,
Ὅς

Parthenius: Ἀλλ' ὅτ' ἀφ' ἑσπερίης Ἑρκυνίδος ὤρετο γαίης. ap. Etymolog. in Ἑρκύνιος δρυμός. *Tryllitsch.* — Pulcherrimam fuisse Hieram et ipsa Helena longe praestantiorem, auctor est Philostratus p. 691. τοσοῦτον αὐτήν φησι πλεονεκτεῖν τῆς Ἑλένης, ὅσον κἀκείνη τῶν Τρωάδων. et Auctor τῶν Τρωϊκῶν p. 679. ἥτις τῷ κάλλει τόσῳ τὴν Ἑλένην ὑπερηκόντιζεν, ὅσῳ περ αὐτὴ τὰς ἄλλας γυναῖκας.

285. ἐπεκαίνυτο. Fort. ἀπεκαίνυτο, nisi Tzetza novum verbum fingere voluit.

288. οὕνεκ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἔην. Msc. οὕνεκα ἀ. π. ἦεν, et sic Schirach. — Εὑρὼν πεσσόν. Talorum lusum in Aulide a Palamede inventum dicit Philostratus p. 708. Tzetza his potuisset adjicere *ridiculorum* inventionem, quam Palamedi tribuit Anaxandrides ap. Athen. XIV. p. 614. C.

293. τεράατα. Sic Tryllitsch. Msc. τέρατα contra metrum.

296. Ἀχαιῶν ἔθνεα πάντων. Recte sic. Voluit enim Παναχαιοὺς significare. Schirach. πάντα legendum suspicabatur.

297. Ἡρώων φθόρος, ἔχθος ἀρίστων. Male haec distinxit Schirach. — Totum hunc locum,

Ὅς τ' Αἴαντα πελώριον ὕστερον ἔκτα χολώσας,
Λοκρὸν ὃς ἔρσε θαλάσσῃ· Φεῦγε γὰρ εἵνεκα τοῖο
Μοῦνος ἁπάντων Ἀργείων·) στυγέεσκε τὸν ἄνδρα,
Οὕνεκέν οἱ ἀρετῇ ἐριδαίνων οὐδὲν ἴσουτο.
Τῷ καὶ ὄλεθρον ἔτευξε δολοφροσύνῃσι νόοιο,

Ἀρ-

locum, quo in Ulyſſem invehitur. Auctori τῶν Τρωϊκῶν debet Tzetza: Ὄλεθρος δὲ γέγονε μεγίστων ἡρώων καὶ θαυμαστῶν, Παλαμήδους, Αἴαντος, Φιλοκτήτου. Ἐν Λήμνῳ γὰρ αὐτὸν ἔλιπε τὰς νῆας ἐπιταχύνας. Καὶ τὸν Λοκρὸν ἀπώλεσεν Αἴαντα φυγόντα δι' αὐτὴν ἐπὶ θάλασσαν. — νῆας ἐλάσας. ἐπιταχύνας. Nota fabula vel ex Sophoclis Philoctete. vid. Hygin. Fab. CII.

299. Αἴαντα πελώριον. Telamonium. *Ajax enim, furia accepta, per inſaniam pecora ſua et ſeipſum vulneratum occidit.* Verba ſunt Hygini Fab. CVIII. ubi verba *furia accepta* ſic vulgo explicantur, ut Ajacem, *dolore et inſania corruptum* ſignificent. Sed quis hoc ferat? Emendandum puto: *Ajax, injuria accepta, per* — Vide, quae de hoc mytho afferentur ad Poſthom. v. 481 et 489.

300. ἔρσε. ἀπέπνιξε. Schol. ad h. l. et Schol. ad Homeri Ιλ. Ζ. 348. De Ajace Locrenſi ejusque fato vid. Philoſtr. p. 706. Pauſan. X. p. 862 et 874. ubi ex Polygnoti tabula picta Ajacem Oëlei exhibet. Hygin. Fab. CXVI. *Clodius.* Recentiores in hoc mytho enarrando longe diſcedunt ab Homero; quem vide Odyſſ. Γ. 135. Δ. 499. — Adſcribam particulam ſcholii haud ineruditi ad hunc locum: Αἴας δ' ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐξαχθεὶς, ἐτάφη περὶ Δῆλον, καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ· Ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κάτεσχεν Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον. (Analecta V. P. T. I. p. 178.) Λοκροὶ δὲ ἐτησίως ἐπένθουν τὸν ἄνδρα πρεπόντως. Ὁλκάδα γὰρ τριήρη πληροῦντες παντοίων θυμάτων, καὶ μέλαν ἱστίον πετάσαντες, καὶ πῦρ ἐμβαλόντες, πρὸς ἄνεμον πρὸς τὸ πέλαγος ἔωθουν αὐτὴν, κἀκεῖ κατεφλέγετο, τῷ τάφῳ δῆθε τοῦ ἥρωος, χωρὶς αὐχένων ὑπάρχουσα. De feſto in Ajacis honorem inſtituti vide Schol. Pindar. Olymp. Θ. fin.

302. οὐδὲν ἴσουτο. Heyne V. Cl. conjecit: οὐδ' ἴσουτο, quod ſyllabarum modus exigit. — Ceterum omnia, quae h. l. de Ulyſſis et Palame-

Ἀργείοις δ᾽ ἐχόλωσεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Λοιμὸν δὲ στονόεντα κατὰ στρατὸν ὦρσε φέρεσθαι.
Ἀρχὴν δ᾽ αὐτῶν ἔχθεος εἴπω, τίς τοι ἐτύχθη·
Οὐ μὲν Ὀδυσσέος εἰκῆ μνήσομαι αὐτὸς ἀρότρου,
Οὔτ᾽ ἄρα Τηλεμάχοιο· ψεύδεα πάντα τέτυκται·
Αὐτὸς γὰρ συνάγειρεν Ἀχαιῶν πάντας ἀρίστους.
Ταῦτα δέ τοι ἐρέω νημερτέα, ὥσπερ ἐτύχθη·

Ἀργείοις περόωσιν ἀπ᾽ Ἄργεος οἶδμα θαλάσσης,
Ἐς Τροίην ὅτ᾽ ἔπλωον, φαίνετο σήματα πολλὰ,
Σκηπτοὶ ἐριφλεγέες, μεγαλοσμάραγοι βρονταί τε,
Ἴριδες, ἠδὲ κομῆται, λεῖψις τ᾽ ἠελίοιο·

Καὶ

lamedis simultatibus narrantur, ducta sunt ex Philostrati Heroicis. c. 10. sqq.

304. cf. Homerica v. 3. sqq. — λοιμὸς, pestem significat, de qua Homerus Ιλ. Α. 53. sqq.

307. αὐτὸς ἀρότρου. pro otiosa voce αὐτος reponeres αὖθις, forte, si in diligentiore poëta versaremur. *Heyne*. Equidem verbum desidero, doli notionem continens, τέχνην, δόλον, vel simile quid. — Seq. versu legam: τὰ ψεύδεα πάντα τέτυκται. Hoc quoque ex Philostrato ductum, qui p. 708. haec scribit: τὸν δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς τῶν ποιητῶν εἴρηται, ὡς στράτευοι μὲν ἐπὶ τὴν Τροίαν ἡ Ἑλλὰς, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν Ἰθάκῃ μανίαν πλάττοιτο καὶ πρὸς ἀρότρῳ εἴη βοῦν ἵππῳ ξυμβαλὼν, Παλαμήδης δὲ αὐτὸν ἐλέγξειε τῷ Τηλεμάχῳ, οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι. De simulato Ulyssis furore vide scholia in Lycophr. p. 46. et p. 89. Fuit Sophoclis Tragoedia huic fundo superstructa, cujus titulus erat Ὀδυσσεὺς μαινόμενος. vide Brunck. ad Fragm. Sophoclis. Vol. IV. p. 640.

309. Αὐτός. Ulysses, Homero teste, Graecos ad bellum contra Trojanos suscipiendum excitaverat. Nestor quidem, Ιλ. Λ. 766. Ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς, inquit, Πάντα μάλ᾽ ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλε. Πηλῆος δ᾽ ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάωντας, Λαὸν ἀγείροντες κατ᾽ Ἀχαιΐδα πολυβότειραν. vide schol. ad Lycophr. p. 37.

314. λεῖψεις conj. Tryllitschius ex Fragm. Uffenb. p. 681. Philostratus tamen

p.

Καὶ τά γε θυμῷ τρείεσκον πάντες Παναχαιοί.
Αὐτὸς δ' αὖ Παλαμήδης ἐκ δέος εἵλετο πάντων,
Φήσας οὐκ Ἀργείοις Τρωσὶ δὲ σῆμα κακοῖο·
Πάντα γὰρ αὐτολίηθεν ἐφαίνετο σήματα ταῦτα·
Πρὸς δέ τε μάντις ἔειπεν, ἀληθέα πάντα πιφαύσκων.
Πεσσὸν δ' αὖ καὶ γράμματα δεύτερον εὗρεν Ἀχαιοῖς·
Καὶ τότε τὸν κυδαίνεσκον δῖοι Παναχαιοί.
Καὶ τάγε θυμὸν ἔκναιεν ἀριστοφόνου Ὀδυσῆος.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀπὸ Μυσῶν ἐς κλισίας κατέβησαν,
Τηλέφῳ ἠδὲ καὶ ἄλλοις σπεισάμενοι βασιλεῦσιν,
Ἐξ ὀρέων λύκοι ἐς κλισίας κατέβαινον Ἀχαιῶν,
Δμῶας ἀναρπάζοντες ἰδ' οὐρέας· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
Ὧι θυμῷ ποθέων Παλαμήδεϊ ἀντιφερίζειν,
Μακρὰ βοῶν ἀνέβαινε παρ' οὔρεα, θῆρας ἐρύζων,
Τοξοφόρους πολέας κούρους φορέων Παναχαιῶν,
Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε τὸ σῆμα πέλον λοιμοῖο.
Τοὺς δὲ ἰδὼν Παλαμήδης μειδιόων προσέειπεν·

Ὦ

p. 709. ἔκλειψις ἡλίου ἐν Τροίᾳ ἐγένετο. Solis defectum, qui Graecos metu perculerat, non ipsis sed hostibus eaedem portendere, Palamedes pronuntiabat— ταῦτα δή που οἱ Τρῶες πείσονται. Philostr. l. l. Eadem fere habet Fragm. Uffenbach. p. 681. Οὗτος ἄρτι τοὺς ὁμοφύλους ἐξ Εὐβοίας ἐπὶ Τροίαν ἐκπλέοντας καὶ ἀθυμοῦντας ἐπὶ τοῖς φανεῖσι τηνικαῦτα σημείοις — παρεμυθήσατο καὶ τῆς πτοίας ἀπήλλαξε διαγνοὺς κατὰ τῶν Τρώων εἶναι τὰ τέρατα· πρὸς ἑῴαν γὰρ φησιν ἐκφαίνεται ταῦτα, καθ' ἣν τὸ φῦλον τὸ τρωϊκόν.

322. θυμὸν ἔκναιεν. Proprium in hac re vocabulum. Sed locus Fragm. Uffenb. p. 683. potest inducere, ut fuisse putes ἔκαιεν, lapsu solemni. *Heyne.*

325. Lupi ex montibus in planitiem descendentes, in castra Graecorum irrumpunt, calones mulosque rapiunt. Vide Philostrat. Heroic. p. 710. Fragm. Uffenbach. p. 681. — δμῶας. τὰ

Ὦ Ὀδυσεῦ πολύβουλε, σὺν ἀνδράσι τοξοφόροισι
Τίπτε λύκοισι μάχην παναφραδέα τήνδε φορεῖτε;
Οὔ νυ λύκοι, σχέτλιοι, παρὰ οὔρεσι καὶ πάρος ἦσαν,
Ἀλλὰ τίς αὐτῶν Ἀργείους δηλήσατο πρόσθε;
Λοιμοῦ σῆμα τόδ' ἐστιν· ἐᾶτε δὲ τόξα καὶ ἰούς·
Ἐν λαχάνων βελέεσσιν ἐρύκατε λοιμοῦ ἐρωήν·
Μηδὲ κρεῶν γεύεσθε, καὶ εἰς ἄλα βαίνετε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δέ τε πάντες ἐποίεον, ὡς ἐκέλευεν.

Μου-

τὰ σκευοφόρα παιδία καὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ περὶ τὰς σκηνάς. Philostrati sunt verba.

333. παναφραδέα. Contra mensurae rationem, media producta. Tryllitschius reponit παραφράδμονα. Possis etiam παναφράδμονα. Verum nulla est librarii culpa. Infra Homer. v. 137. κακοφραδίης eodem vitio versum frangit. *Heyne.*

335. Ἀργείους. Recte sic edit. Schirachiana, nescio utrum ex codice an ex conjectura. In apogr. Tryllitsch. certe Ἀργείοις legitur.

337. ἐν λαχάνων βελέεσσιν. ἐν abundat. — Lucem haec accipiunt ex Fragm. Uffenbach. p. 683. καὶ οὐ τόξα πρὸς ἀποτροπὴν ταύτης, ἀλλὰ φάρμακα εὐτρέπιζε προφυλακτικά. Magis etiam ex loco Philostrati p. 711. quem Tzetza procul dubio ante oculos habuit, sed suo more, hoc est inepte, exornavit. Εἰπὼν ταῦτα τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε — τραγήμασι δὲ καὶ λαχάνοις ἀγρίοις δῆγε τὸν στρατόν. Noster, ut vides, olera et herbas, quibus Palamedes Achaeos vesci jubebat, tela vocat, ad pestem depellendam apta.

339. Οἱ δέ τε πάντες. De hujus lectionis veritate ut dubitem, primum facit versus 342. ubi diserte, non omnes Palamedi dicto audientes fuisse, dicitur; deinde vero suspicionem magnopere auget locus τῶν Τρωϊκῶν p. 683. quem adscribam, ut, quid reponendum sit, appareat. Palamedes καὶ ἐμπλεῖν θαλάσσῃ τοὺς ὁμογενεῖς παρεσκεύαζε καὶ ναυσὶν ἐμφέρεσθαί τε καὶ ἐνοικεῖν. Tu itaque ex hujus loci auctoritate ocyus repone: οἱ δέ τ' Ἄβαντες. Abantes enim, Euboeae incolae, Palamedis ὁμογενεῖς esse, nemo

Μοῦνος δ' αὖ Ὀδυσεὺς ἐν ἐπεσβολίῃσιν ἄτιζεν.
Λοιμοῦ δ' αὐτίκ' ἐπεισφερήσαντος ἐπ' ἄστεα Τρώων,
Αὐτοὶ ἀσινέες ἐκ κακοῦ ἔκφυγον οἷοι ἀπ' ἄλλων.
Καὶ τότε δὴ Παλαμήδην ὡς θεὸν ἦσαν ἄγοντες.

Αὐτὰρ ὁ ἐχθρὸς ἀνήρ οἱ ἐμήδετο κῆρα μέλαιναν,
Καὶ κτάνεν, οὐδ' ἀφάμαρτε δολοφροσύνῃσι νόοιο.
Ἦτοι γὰρ Παλαμήδης πόρθεεν ἄστεα Τρώων
Σὺν Ἀχιλῆϊ, ἕλον δὲ ἐείκοσι τρεῖς τε πόληας,
Ἐκ τάων κειμήλια πολλὰ φέρον Παναχαιοῖς,

Ἠδὲ

mo est, qui dubitet. Homerus Ιλ. Β. 536. Stephan. Byz. V. p. 3.

340. ἐν ἐπεσβολίῃσιν ἄτιζεν. Fortasse: Ὀδυσεύς ἑ ἐπεσβολίῃσιν ἀτίζει. Desideratur enim pronomen; quamquam ἐν otiosum offendere non debet. ἐπεσβολία pro λοιδορία, βλασφημία, Homericum. Od. Δ. 159. *Heyne.*

342. ἐκφυγον. Msti. vitium ἔφυγον, quod edit. Schir. exhibet, Tryllitsch. emendavit, ut et οἷοι. Schirach. οἶοι, male.

343. ἦσαν ἄγοντες. Sinceram puto hanc Msti. lectionem. Reverend. Morus τίσαν suspicabatur. Fragm. Uffenb. p. 683. καὶ τῷ Παλαμήδῃ προσεῖχον ὅσα γε καὶ θεῷ καὶ προφητευομένῳ καὶ σώζοντι.

344. ἀνήρ οἱ. Msc. ἀνὴρ οἷ. et versu sequ. ἀφ' ἅμαρτε.

347. ἐείκοσι τρεῖς. Numerus urbium, ab Achille direptarum, ex Homero petitus est. Ιλ. Ι. 328.

Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων
Πεζὸς δ' ἕνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον.

ad quem locum Eustathius Strabonem laudat. Idem ad B. 690. undecim urbes commemorat, quas pedestribus copiis cepisse dicitur Achilles. Λυρνησσός, Πήδασος, Θήβη, Ζέλεια, Ἀδράστεια, Πιτύα, Περκώτη, Ἀρίσβη, Ἄβυδος καὶ .... ubi duas deficientes urbes supplent Viri docti Χρύση καὶ Κίλλα. Praeterea Ιλ. Ι. 664. Scyrus et apud Dictyn II. 16. Hierapolis ab Achille expugnata dicuntur. *Heyne.*

348. ἐκ τάων. Homer. Ιλ. Ι. 330. post versus supra laudatos: Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἐξελόμην.

349. Ἀστυ-

Τὸν δ᾽ Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἀνέρας οἵ οἱ ἕποντο.
Ἔκτοτε Ἀργείοισιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι
Τρώων κώμας πέρθεμεν ἠδέ τε ἄστεα πάντα.
Τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκτὰς, σταβάραις ἀραρυίας.
Καί ῥ᾽ οἳ μὲν παρέμιμνον, ἐνὶ κλισίῃσι μένοντες,
Ἄλλοι δ᾽ ἄστε᾽ ἔπερθον, Ἀχιλλεὺς δ᾽ αὖτε μάλιστα,

Δίω

hibuiſſe tradit. Achillem eum interfeciſſe, uno ore omnes. Pindar. Ol. II. 145. Iſthm. V. 49. Fragm. Uffenbach. p. 677. Malala p. 124. In Scholiis ad h. v. Tzetza Epigramma in Cygnum affert: Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας Αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

259. οἵ οἱ ἕποντο. Ex mente cl. Mori Mſc. οἷοι ἕποντο.

261. Achivos novem prope annos in vaſtandis urbibus atque vicis, qui Trojanae ditionis erant, conſumſiſſe, nota res ex Homero et aliis. Conferendus ad h. l. Auctor Fr. Uffenb. p. 679. et Malala p. 124. — Pro πάρθεμεν, quod Cod. exhibet, Heyne πέρθεμεν ſcripſit, quod recepi.

262. σταβάραις. Euſtath. ad Ιλ. Η. 441. Ὡς δὲ τοὺς τοιούτους σταυροὺς οἱ ἀπερίσκεπτα κατὰ παραφθορὰν καλοῦντες, στάβαρα καλοῦσι, δῆλόν ἐστι. Hunc et alios Euſtathii locos collegit du Cange in Gloſſario p. 1424. Verbum inde ductum σταβαροῦν. — Ceterum recte emendavi σταβάραις pro στάβαρας, quod Cod. habet, Clodium ſequutus et Heynium Excurſ. XVII. ad L. I. Aeneid. Tom. II. pag. 160. Tzetza in Schol. ad h. v. ἐστεγοποίησαν — αὐλὰς σταβάραις ταῦτα ὀχυρωσάμενοι. Ubi tamen eodem, ſed manifeſtiori, vitio στάβαρας legitur. Schol. ad Lycophr. 190. p. 38. ἢ ἐν σταυροῖς ἢ σταβάροις τοῖς πεπηγμένοις ἐκεῖθεν τῆς τάφρου πτέρυξ. De tuguriis Graecorum locus claſſicus Ιλ. Ω. 449. ſqq. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο Ὑψηλὴν τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι Δοῦρ᾽ ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ᾽ ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες· Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. cf. Heyne ad Virgil. l. c. qui Achivorum κλισίας ſtipitibus ligniſque conſtructas fuiſſe docet, vimine intertexto, humoque aggeſta.

264. ἄστε᾽ ἔπερθον. Recte ſic apogr. Heyn. In edit. Schir.

Καλλίμαστος, ἰδ' εὔστολος, εὖρις, καλλιπάρῃος,
Φαιδρὸν μειδιόωσα, σύνοφρυς δ' εἴδετο ἔμπης.
Ἐν δὲ Μένητος ἔην γυνὴ, ὃς βασίλευε Λελέγγων.
Εἰκοσέτου προάτου δὲ χρόνου τότε τήνδε ἐοῦσαν
Αἰακίδης ἀπάτερθεν Ἀχαιῶν κάσχεθεν οἴκοι·
Οἱ δὲ βαρυφρονέοντες Ἀχιλλεῖ ἀγριάασκον.

Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς Ἀτρείδην προσέειπεν ἄνακτα·
Ἀγνώσσεις, τάδε δὴ Παλαμήδεος ἔμμεναι ἔργα,
Ὅς σὰ σκῆπτρα παρείρεται ἠδ' Ἀχιλῆϊ διδίσκει,

Ἀλλ'

357. εὖρις. Msc. εὗρις.

359. Ἐν δέ. Heyne Vir Sum. legendum putabat: Ἡ δὲ Μένητος γυνή. Idem Clodio placebat, qui praeterea Μύνητος corrigit. Sic enim in optimis Homeri libris legitur Ιλ. Β. 692. Nihil tamen propterea in Tzetza mutandum, qui Malalam, Cedrenum, aliosque horum similes nugatores sequitur. — Λελέγγων. Leleges Lyrnessum incoluisse, auctor est Strabo XIII. p. 584.

360. Εἰκοσέτου. Msci lectionem εἰκοσάτου emendavit Tryllitschius. — Forma προάτου qua auctoritate nitatur, equidem ignoro. Ne tamen vitium subesse putes, vetat v. 765. Posthomer. ubi similis forma est ὀγδοάτων δεκάτων τε. — χρόνος pro *anno* apud recentiores Graeculos passim occurrit. Vide T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 176 et 407.

363. Haec iterum ex Philostrato ducta, pag. 712. Ὡς ἐρώη μὲν Ἀχιλλεὺς τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς, μαστροπῷ δὲ τῷ Παλαμήδει χρῷτο. — Ceterum Agamemnonem cum Ulysse in Palamedis mortem conspirasse, alii quoque dixerunt. Vide Olearium ad Philostrat. l. l. ad de Constantin. Manass. p. 27.

365. Ὅς σὰ σκῆπτρα παρείρεται ἠδ' Ἀχιλῆϊ διδίσκει. Sic Msc. Edit. Schir. Ἀχιλῆϊ ἴσκει. nescio qua auctoritate. Equidem in verbo παρείρεται haereo, quod si ab εἴρομαι derivatum est, nullum facile significatum admittit, nisi *applicandi*, sive *adhaerendi*, qui quo modo huic loco conveniat, equidem non

Ἀλλ' ἄγε σὺ βασίλευε, ἀτὰρ Παλαμήδεα πέφνον.

Ὣς φάτο οὖλιος ἀνὴρ, τῷδ' ἐφεήνδανε βουλή.
Καὶ δὴ Τρῶα κατέσχεθον, ὥπερ ἔειπον γράψαι,
Ὅσσα κεν ἂν Πρίαμος Παλαμήδεϊ γράψε φιλοῦντι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ γράψαν, Παλαμήδεος εὐνῇ ἔθεντο,
Δμῶα δολώσαντες δώροις Παλαμήδεος ἐσθλοῦ
Καὶ τότε τόνδε ἄγουσι παρὰ κλισίας, ἀπὸ Λέσβου,
Μῆχαρ ἑλεπτολέων δῆθεν καλέοντες ῥέξαι,

Χωρί-

non perſpicio. διδίσκει, ſi vera eſt lectio, pro δειδίσκει poſitum eſt, eo ſenſu, quo Apollonius hoc verbum uſurpat, I. 558. Πηλείδην Ἀχιλῆα φίλῳ δειδίσκετο πατρί. ut Palamedes (Ἀχιλλῆος μαστροπὸς) Achilli ſceptrum Agamemnonis quaſi porrigere dicatur. Adſcribam locum Fragm. Uffenb. p. 681. qui huc pertinet, et aliis forſitan ad hunc verſum emendandum proderit: λέγων ὑπὸ τούτου (Παλαμήδου) τὸν Ἀχιλλέα πρὸς θράσος ἐνάγεσθαι καὶ βασιλείαν.

368. καὶ δὴ Τρῶα κατέσχεθον, ὥπερ ἔειπον γρ. Sic Mſc. recte. Schirach. ex ingenio, ni fallor, emendavit: καὶ δὴ ταῦτα κατέσχεθον, ὥσπερ ἔειπον γρ. Illuſtrat hunc locum Schol. Euripid. Oreſt. v. 432. λαβόντες γὰρ Φρύγα αἰχμάλωτον, χρυσίον κομίζοντα Σαρπηδόνι, ἠνάγκασαν γράψαι Φρυγίοις γράμμασι περὶ προδοσίας, ὡς παρὰ Πριάμου πρὸς Παλαμήδην. In tota hac fabula enarranda Tzetza ne latum quidem unguem diſcedit ab Auctore τῶν τρωϊκῶν, p. 683. ſqq.

370. εὐνῇ. *In tentorio Palamedis collocaverunt.* — ἀπὸ Λέσβου. ap. Philoſtrat. p. 713. ἀπὸ Λυρνήσσου. In reliquis Philoſtratus cum noſtro conſpirat. Τὸν Παλαμήδην, Ulyſſes inquit, ὡς τειχομαχήσοντα τῷ Ἰλίῳ καὶ μηχανὰς εὑρήσοντα μετάπεμπου ἐνταῦθα.

373. Μῆχαρ ἑλεπτολέων. Inſuaviter hoc dictum, ſi non corruptum eſt, pro μῆχαρ ἑλέπτολι; aut enim exponendum eſt: machina ex earum genere, quae urbibus expugnandis inſerviunt; aut ſic accipiendum: Machina, qualis eſt eorum, qui urbes expugnant. Sed neſcio, an homo ἑλέπτολις dici poſſit. *Heyne*. Equidem hunc verſum, quem corruptum eſſe

Χωρίζουσι δ' ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου.
Οὗτος δ' αὖ προσέειπε παρ' Ἀτρείδαισι μολήσας·

Εἰ μὲν μῆχαρ ἑλέπτολι δίζησθ', Ἀτρείωνε,
Εἰσί τοι Αἴαντες δοιοὶ, πολέων ὀλετῆρες·
Εἰ δ' ἀπ' ἐμοῖο χερῶν ἄλλο ποθεέσκετε μῆχαρ,
Αὐτίκα Τροίη ἕτοιμος ἐμῷ ἐνὶ μήχει κεῖσθαι·

Ὡς φάτο, οὐδ' ἐγίνωσκε τὰ δὴ προέτευξαν ἐκεῖνοι.
Αὐτίκα γὰρ δὴ ψεύδεα γράμματα ἐξαγαγόντες
Ἰλλάσιν αὐτὸν ἔδησαν, Ἑλλάδος ὡς προδοτῆρα,
Καδδὲ Μυκηναῖοι κτείνουσι Κεφαλλῆνές τε,
Βάλ-

esse judico, integritati restituere tentavi, scribendo: Μῆχαρ ἑλέπτολι ὡς δῆθεν καλέοντες ῥέξαι, h. e. καλέοντες ὡς ῥέξαι μῆχαρ ἑλ. In versus exitu poëta numerorum paulo studiosior procul dubio scripsisset: ῥέξαι καλέοντες.

378. χερῶν ἄλλο ποθεέσκετε. Msc. χειρῶν ἄ. ποθέσκετε.

379. Τροίη ἕτοιμος κεῖσθαι. *Existimate, Trojam jam in eo esse, ut cadat.* Sic Philostrat. p. 714. Ὦ βασιλεῦ κελεύεις με τειχομαχεῖν τῇ Τροίῃ; ἐγὼ δὲ μηχανήματα μὲν γενναῖα ἡγοῦμαι τοὺς Αἰακίδας, καὶ τὸν Καπανέως τε καὶ Τυδέως, καὶ τοὺς Λοκροὺς, Πάτροκλόν τε δήπου καὶ Αἴαντα. Εἰ δὲ καὶ ἀψύχων μηχανημάτων δεῖσθε, ἤδη ἡγεῖσθε κεῖσθαι τὴν Τροίην, τόγ' ἐπ' ἐμοί.

382. Ἴλλασιν. Homer. Ιλ. Ν. 572. Ἴλλασιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν. Eustath. pag. 923. 26. — pro ἔδησαν Tryllitschius ἐδήσανθ' emendandum suspicatur, ne metrum corruat.

383. Μυκηναῖοι Κεφαλλῆνές τε. Philostrat. p. 715. περιαχθεὶς δὲ τὼ χεῖρε, κατελιθώθη, βαλλούντων αὐτὸν Πελλοποννησίων καὶ Ἰθακησίων. Fragm. Uffenbach. l. l. καὶ Μυκηναῖοι καὶ Ζακύνθιοι λίθοις τοῦτον πυκνοῖς καὶ νιφάσι βάλλοντες, quorum illi Agamemnoni, hi Ulyssi parebant. — Ceterum in mortis genere, quo Palamedes affectus sit, tradendo scriptores discrepant. Eum ab Ulysse et Diomede aqua mersum esse, Cypriorum carminum auctor tradiderat, docente Pausania l. 31. Idem dicit Dictys l. 15. Noster Philostra-

Βάλλοντες λιθάδεσσιν· ὁ δ' ἔστενε ταῦτα πιφαύσκων·
Χαῖρε, Ἀλήθεια κυδρή· πρόθανες γὰρ ἐμοῖο.

Ὣς ὁ μὲν ἔκθανεν, ἄλλοι δ' αὖ μύροντο Ἀχαιοὶ
Σιγῇ, πάντες δειδιότες χόλον Ἀτρείδαο,
Οὐ γὰρ θάπτειν εἴα ἑ, οὔτ' ἄρα δάκρυα λείβειν,
Φὰς θανέειν τὸν θάψαντα καὶ ἄκλαυστον ἔσεσθαι.

Αἴας δ' ὡς ἐνόησεν ἑταῖρον τόνδε πεσόντα·
Ἐγγύθι γὰρ Σαλαμίς τε καὶ Εὔβοια, τῶν πάτραι·
Οἰμώξας μέγα καὶ ἄορ ἑλκύσας παρὰ μηροῦ,
Βαῖνε μέσον Παναχαιῶν, ἐν δὲ κέδασσε βολῆας,

Αὐτὸς

loſtratum auctorem ſequitur, quocum conſentit Schol. Eurip. in Oreſte v. 432. Hygin. Fab. CV. Euripidis fuit Tragoedia, Ulyſſis inſidias et Palamedis mortem exponens, de qua erudite et ſubtiliter diſputantem vide Valkenar. in Diatribe in Euripid. C. XVIII. p. 190.

385. *Χαῖρε, Ἀλήθεια.* Philoſtrat. p. 715. *Οὐ γὰρ δὴ ἱκέτευσα ὁ Παλαμήδης, οὐδὲ οἰκτρόν τι εἰπεῖν, οὐδὲ ὀδύρασθαι, ἀλλ' εἰπὼν, ἐλεῶ σε, Ἀλήθεια, σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας.* et fere iisdem verbis Conſtantinus Man. p. 27. In his verbis, ni multum fallor, Philoſtratus nobis Euripideae fabulae ſenarium ſervavit, fere ſic reſtituendum: *ἐλεῶ σ', Ἀλήθεια, σὺ γὰρ προαπέθανες Ἐμοῦ.* Corrigendum Fragm. Uffenb. p. 682. *Χαῖρε, Ἀλήθεια, πρὸ ἐμοῦ γὰρ τέθνηκας,* ubi perperam *περὶ ἐμοῦ* exhibetur.

388. *Οὐ γὰρ θάπτειν.* Hoc quoque Tragicorum commentum eſt ad miſerationem augendam. Noſter ex Philoſtrato duxit. — *οὔτ' ἄρα δάκρυα λείβειν,* ex Homeri Ιλ. Η. 430. *Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας.* quod de luctu ſolemni accipiendum eſſe, probare tentavi in Bibliotheca Lit. et Art. Faſc. VIII. p. 38.

390. Hic explicit Fragm. Uffenb. in ipſo fine cum Tzetza faciens: *Ἀλλ' ὁ μέγας Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἐκμαθὼν τὴν ἐπὶ τῷ .....*

393. *Ἐν δὲ κέδασσε.* *ἐκ* legendum puto. *βολῆας* a *βολεὺς* ductum, ignoto alias verbo. *Eos, qui Palameden lapidibus obruerant, diſperſit.* Philoſtr. l. l. *ἀναθέμενος* *δὲ*

Αὐτὸς δὲ κλαίεσκεν ἀδινὰ, πεσὼν παρὰ νεκρῷ,
Ἐν δὲ κόμην προθέλυμνον τίλλεν, ἀπὸ κρατὸς ἕλκων,
Θάψε δὲ τὸν Φιλέων, κλαύσας ἀέκητι ἀνάκτων.

Ἀλλ' ἤτοι μορφὴν τοῦδ' ἀνέρος ἐξερεείνω.
Μακρὸς, λευκὸς ἔην, ξανθόθριξ, πιναροχαίτης,
Μακρόψις, ῥαδινὸς, σοφίης ἴδ' Ἄρηος ὑποδμώς.
Ξανθοκόμης δ' ἄρ' ἐὼν καταείδετο πιναροχαίτης,
Οὕνεκεν οὐκ ἀλέγιζεν κομάων οὐδὲ βλακείης,
Ἀλλ' ἄρ' ἐνὶ κονίῃσιν ἀρήϊον ὕπνον ἴαυεν,
Μελδόμενος πολέμοιο, λόχων τε φαλάγγων τε,
Λαῶν θ', οἵ οἵ ἕποντο, ὅπως σώοιτο ἕκαστος.
Ταῦτα γὰρ οἱ ψυχῆς δόκεε κρείσσω κομέων τε.
Τάνδ' Ὀδυσεὺς ἔκτεινε δόλοις, κτερέϊξε δ' ἄρ' Αἴας.

δὲ αὐτὸν ἐξέπεσε τοῦ ὁμίλου, γυμνῷ τῷ ξίφει καὶ ἑτοίμῳ. — Verſ. ſq. Mſc. κλέεσκεν. Corrigendum videtur: κλαίεσκ' ἀδινὰ, πεσέων παρὰ ν.

397. Ἀλλ' ἤτοι — καὶ μ. τ' ἀνέρος. Mſc. τοῦδ' ἀνέρος. ed. Schirach. ἀλλ' ἤτοι μορφὴν τοῦδ' ἀν. Palamedis imaginem adumbrant Philoſtr. p. 715. Dares c. 13. Iſaac. Porphyrog. ap. Rutgerſ. pag. 512.

401. βλακείης. *notam ignaviae et ſocordiae* recte expoſuit Clodius. Videtur Tzetza ἀγροικίαν exprimere voluiſſe, cujus notam incurrebat homo πιναροχαίτης et κόμην αὐχμηρός. Palamedis conſuetudinem hac in re ſequi ſe profitetur Tzetza in Chiliad. III. 179. *Heyne.*

405. ψυχῆς. Fortaſſe μορφῆς.

406. κτερέϊξε. Schol. ad h. l. Οὕτω μὲν ὁ Παλαμήδης ἀναιρεθεὶς ἐτάφη ἐν Λεπετύμνῳ, ὄρει Μηθύμνης. Ἐπίγραμμα δὲ οὐ φέρεται ἐπ' αὐτῷ· ἔστω δὲ τοῦτο τὸ παρ' ἡμῶν γεγονός·

Κεῖμαι δὴ Παλαμήδης Ναυπλιάδης Μηθύμνῃ,
Ἀντ' εὐεργεσίης λαϊνέῃ νιφάδι.

Vide Schol. ad Lycophr. v. 1098.

Τέλος τῶν πρὸ Ὁμήρου τοῦ Τζέτζου.

IOAN-

IOANNIS TZETZAE

HOMERICA.

IOANNIS TZETZAE

H O M E R I C A.

ΤΑ ʽΟΜΗΡΟΥ.

Ἀρχὴ τῶν ʽΟμήρου παρὰ τοῦ Ἰωάννου ἐν συντόμῳ ἐκδοθέντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν Ἀχιλλεὺς ὀβριμόθυμος,
Ὡς Βρισηΐδος εἵνεκα τοιάδε ἔργα γένοντο,
Δάκρυε μὲν Παλαμήδεα, τὴν δ' ἐφέηκεν Ἀχαιοῖς,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἀπέπαυσε μάχης πολέμοιό τε πάμπαν.

Πρὸς

Ἰσαακίου. Lectio Cod. Aug. quam mutare non dubitavi. Ioannem enim, non Isaacum Tzetzam hujus Carminis auctorem esse, ex eo loco patet, ubi in Isaacum ejusque uxorem invehitur, v. 143. sqq.

1. Achillis iram et ab exercitu secessionem, quae apud Homerum ab Agamemnonis minis et injuria Achilli illata proficiscitur, Tzetza, nescio quem auctorem sequutus, a Palamedis caede repetit, Homerum accusans, quod, ne laudes Graecorum detereret, nulla omnino Palamedis mentione facta, Iliadis initium ab aliena causa duxerit. Ipse in scholiis haec scribit: Τούτου εἵνεκα γέγονεν ἡ μῆνις τοῦ Ἀχιλλέως. ʽΟμηρος κακοηθείαις χρησάμενος ῥητορικῆς (Msc. ῥήτορος) ἑτέραν λέγει αἰτίαν τῆς τούτου ὀργῆς. Εἰ γὰρ τὴν ἀπάνθρωπον εἰρήκει τοῦ Παλαμήδους ὑφ' ʽΕλλήνων ἀναίρεσιν αὐτὸς ἀνέτρεπε δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς ʽΕλληνας γεγονότα ἐγκώμια. In Tzetziano commento quam male omnia cohaereant, non opus est multis docere, cum res ipsa loquatur.

2. Msf. τοιάδ' et sic Schir.

5. Apol-

Πρὸς δέ γε λοιμὸν Ἀπόλλων, ἠέλιος μέγας, ἧκεν.
Θνῆσκον δ' Ἀργεῖοι, Παλαμήδεος οὐκ ἔτ' ἐόντος,
Ὅς λοιμούς [τε] πρόφασκε καὶ ἀλθεστήρια τούτων.

Τρῶες δ' ὡς ἔμαθον λοιμόν τε χόλον τ' Ἀχιλῆος,
Οὐκ ἔτι πύργων ἔνδοθι, οὐδὲ πόληος ἔμιμνον,
Ἀλλ' ἄρα προφρονέως, πυλέων πετάσαντες ὀχῆας,
Ἄχρι νεῶν κατέβαινον, ἴδ' Ἀργείους ἐδάϊζον·
Οἱ δ' ἄρα δαμνάμενοι λοιμῷ καὶ χείρεσι Τρώων,
Ἐξαπάταισιν ὀνείρου πανσυδίῃ ἐχέοντο,
Τρωσὶν ἐναντίβιον πολεμίζειν ἱμείροντες.

Σπεισαμένοισι δ' ἔδοξε δύο προμάχεσθαι ἁπάντων,
Ὅς δ' ἂν νικήσῃ, Ἑλένην φορέειν σὺν ἑταίροις·

Ἐκ

5. Apollo, Chryſae, ſacerdotis precibus exoratus, peſtilentiam Graecis immittit. Ιλ. Α. 43. ſqq. quod Homeri interpretes, pravo allegorias ſectandi ſtudio abrepti, ad aeſtum ſolis retuliſſe, conſtat ex ſcholiis ad Ιλ. Α. 50.

8. Haec quoque diverſa ab Homericis narrantur. Graecorum acie inſtructa, Trojani copias educunt. Ιλ. Β. 786. ſqq.

10. προφρονέως. Sic emendatum in apogr. Heyn. Mſ. πρόφρονέων. Schir. προφρονέες.

13. Ἐξαπάταισιν. Agitur de fraudulento ſomnio, Agamemnoni a Iove miſſo. Ιλ. Β. init. Hoc ſomnium, quod in Iliade haud leve momentum habet, hoc loco longe vaniſſimum eſt.

15—18. His verſibus Argumentum Ιλ. Γ. continetur. — σπεισαμένοισι δ', correctio apogr. Heyn. Mſc. σπεισάμενοι δ'. Schirach. σπεισαμένοις. Omnes Schirachianae editionis varietates enotare ſupervacaneum eſſet, cum illa in hac parte ineptis typographorum vitiis ſcateat. Sufficiat eas memorare, in quibus aliquod editoris acumen appareat. — Foedus Argivorum Trojanorumque vide ap. Homer. Γ. 264. ſqq.

16. σὺν ἑταίροις. Ne haec verba de ancillis Helenae ac reliquo ejus comitatu accipias, vetat ſcholion

ad

Ἐκ δ' ἔθορ' ἐκ Τρώων Πάρις, Ἀργείων Μενέλαος·
Ὡς Πάρις ἡττήθη δὲ Τρῶες ὅρκεα χεῦον.
Αὐτίκα γὰρ Μενέλαον Πάνδαρος ἔμβαλεν ἰῷ,
Οὐδ' ἔλαβε κῦδος, δόξης δ' ἀπόεργξεν ἑαυτόν·
Τὸν μὲν γὰρ Μαχάων ἰήσατο, φάρμακα πάσσων,
Τρωσὶ δὲ καὶ Τροίῃ καὶ Πανδάρῳ ἔπλετο πῆμα.
Τόξα γάρ οἱ ἐρύοντι κακάγγελος ἤλυθεν αἶσα,
Ἀστὴρ παμφανόων, σῆμα πολέμοιο, κομήτης,
Ἀθηναίη Ὁμήρου, τήν ῥα Ζεὺς προΐαλλεν.

Ἐν

ad h. l. σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ἑταίροις φέρειν τὴν Ἑλένην καὶ τοὺς αὐτῆς ἑταίρους. — Homer. v. 72. 282. Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα.

17. Πάρις. De forte Paridis accipiendum forsitan. Ιλ. Γ. 325. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. — Paris victus. v. 369 fqq.

18 — 43. Argumentum Ιλ. Δ. — ὅρκια χεῦον, pro συνέχευον, ut Δ. 296. ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευσαν Τρῶες. Virgil. Aen. V. 495. jam a Clodio adscripto loco: *Pandare, qui quondam jussus confundere foedus In medios telum torsisti primus Achivos.* Homerus fere ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο expressit, h. e. παρεσπόνδησαν. *Heyne.* Palladis consilio Pandarus Menelaum vulnerat. Ιλ. Δ. 85. fqq.

19. Mfc. Μενέλαος Πάνδαρον. Veram lect. restituit H. et edit. Schir.

21. Ιλ. Δ. 210. — In Μαχάων Tzetza primam produxit, quae ap. Homerum corripitur.

23. αἶσα. h. οἰωνός. *triste augurium.* — Quomodo haec accipienda sint, scholion docet ad h. l. οὐχ ἅμα ἑλκύοντι τῷ Πανδάρῳ τὰ τόξα ἐφάνη ὁ κομήτης. οὐ γὰρ νυκτὸς ἐτόξευσεν, ἀλλὰ περὶ ἑσπέραν προέφθη φανεὶς ὁ κομήτης.

24. Ἀστὴρ παμφ. Ιλ. Δ. 75. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα. Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν. — Pro πολέμοιο Tryll. metro consulens πτολέμοιο emendari voluit. Sed nihil opus. Tzetza ultimam in σῆμα, quae in caesura est, produxit.

27. Ὀ-

Ἐν δὲ Θεοὶ ἀλλήλους ὤρων ἤματι κείνῳ,
Ὀκρυόεις Κρόνος ἠδέ τε Ἄρης ἐβριμόθυμος,
Οἵ ῥά τε δόξης αἰζηοὺς πολέμου ἀπόερξαν,
Αὐτοὺς δ' αὖ κατέπεφνον, σφῶν δὲ πόληας πέρσαν,
Εἶκεν ἐπ' ἤματι τοίῳ ἀριστεύειν ποθέουσιν
Ὅτε Χρονοκράτορα θάτερος θάτερον ποιήσει,
Ἣν ἀρχὴν ὀπάσας, ἢ οἴκοις ἀντιάσειεν
Ἢ θάτερος θατέρου ἠὲ Κρόνος Ἠελίοιο,
Ὣς τότε εἰσορόωντες Τροίῃ κήδεα τεῦχον.

Αὐτίκα γὰρ ὤρουσιν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Ἀλλήλοισι μάχεσθαι, πυκνὰ δὲ πίπτε κάρηνα.
Ἀντίλοχος γὰρ ἔπεφνε Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
Ἀγήνωρ δ' Ἐλεφήνορα Τρώϊος ἔκτανεν ἀνήρ·

Αἴας

27. Ὀκρυόεις. Πρὸς τὸν ψελλὸν ἀποτεινόμενος ταῦτα φημί. Ἐκεῖνος γὰρ τὴν Δ ῥαψῳδίαν ἐξηγούμενος, θεοὺς ἐνταῦθα τὰ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ εἶναι λέγει. Scholion. Pselli explicatio fortaſſe legitur in allegoriis Homericis, quas una cum Heracliti Pontici allegoriis Geſnerus edidit Baſileae. 1544. 8. Hujus libri mentionem factam eſſe in Fabricii Bibl. Gr. Tom. I. p. 295. (p. 406. ed. Harl.) Heynius me docuit; ipſum librum nunquam videre contigit.

29. σφῶν δὲ π. Ita ex ſcholiis reſtituit Heynius. In Mſ. erat τῶν δέ.

31. Χρονοκράτορα. Quo ſenſu hoc vocabulum ab Aſtrologis uſurpetur, cum aliis nugis aſtrologicis, Tzetza docet in longo ſcholio, quod adſcribere piget.

35. Ιλ. Δ. 221. Ad ὤρουσιν Heyne haec notavit: Niſi nove formavit, debebat ὄρουσιν, prima propter aſpirationem producta, vel ὀρέουσιν ſcribere. Homer. Δ. 471. — οἱ δὲ λύκοι ὣς Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν.

37. Ιλ. Δ. 456—462.

38. Ιλ. Δ. 473—470. In ſcholiis Epigramma laudatur in Elephenora ex Peplo. vide Anal. V. P. T. I. p. 178.

39. Ιλ.

Αἴας δ' αὖ Σιμοείσιον Ἀνθεμίδην ἐνάριξε·
Λεῦκον δὲ Πριάμοιο πάϊς νόθος Ἄντιφος εἷλε.
Δημοκόωντα δ' ἐνήρατ' Ὀδυσσεὺς Δαρδανίωνα·
Ἐκ δὲ βίου Δαναὸν ἀπόερσε Διώρεα Πείρως.
Τοῦ δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.

Ὡς τῶν μαρναμένων Διομήδης ἔνθορε μέσσον
Τεύχεσι λαμπόμενος πυρὶ τεχνήεντι ἀφλέκτῳ·

Οὐχ

39. Ιλ. Δ. 473—488. quo loco Homerus Simoiſium, qui Ἀνθεμίωνος filius erat, nomine patronymico, haud ſecus ac noſter, Ἀνθεμίδην vocat, ne quis de lectionis ſinceritate dubitet.

40. „Ibid. 489—493. Ceterum prae feſtinatione impegit h. l. Tzetza, dum Antiphum Priami nothum appellat. Quid errori locum dederit, diſcere potes ex Ιλ. Λ. 101. 2. Hic non Antiphum, ſed Democoontem, qui ſtatim memoratur, Homerus νόθον appellat. v. Ιλ. Δ. 499. Res tamen Tzetzae oculis obverſata eſſe videtur, nam ſcholion ad Democoontem, non ad Antiphum, retulit". *Heyne.*

41. ibid. 499 ſqq.

42. ibid. 517—526. Laudatur in ſcholiis Epigramma ex Peplo in Amphimachum et Dioreum. vide Anal. V. P. T. I. p. 180. et aliud in Thoantem ibid. Praeterea Tzetza Epigr. habet in Piroum et Acamantem, quod in Analectis non legitur.

Πελτοφόρου Θρήκης Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
Ἕδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.

43. ἐν ἄορι. Mſc. et ed. Schirach. ἐν ἀέρι. Emendavit Heynius. Homerus in eo loco, quem Tzetza expreſſit: ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ. Τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσην.

44—108. Sequitur Argumentum Ιλ. Ε. — Adſcribam praeclarum Homeri locum, quem Noſter futili interpretatione oneravit. Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα Λαμπρὸν παμφαίνῃσι, λελουμένος Ὠκεανοῖο. Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων. Ad armorum fulgorem haec ſpectare ſuſpicatur Heynius, qui laudat Heſiod. Ἀσπίδ. 60. Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς

Οὐχ οἷον φλογέεσκε Συρηκοσίοιο κατόπτρου.
Τῷ ῥ' Ἀρχιμήδης φλόγα εἵλκυσεν ἠελίοιο,
Πρῆσε δὲ Μάρκου Μαρκέλλου νέας Αἰνεάδαο.
Οὐ τοῖον Διομήδεος ἔφλεγε πῦρ ἀπὸ ὅπλων,
Ἀφλεγέως ἀμάρυσσεν ἀπαστράπτον σελάεσσιν·
Οἷά τε Σείριος ἀστὴρ σκύλακος Ὠαρίωνος,
Τοῖον τεύχεσι λαμπόμενος μέσον ἔνθορε χάρμης.

Φηγέα δ' αὖτε πρῶτον ἐνήρατο, υἷα Δάρητος,
Ὅς ῥα τέχνης πυριεργέος ᾔδεε δαίδαλα ἔργα.
Τοὺς ἱερῆας Ὅμηρος Ἡφαίστοιο κικλήσκει·
Οὗτος μέντοι ἐνήρατο· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀχαιοὶ,
Ἀτρείδης Ὀδίον πέφνεν, Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον,
Παρ

πυρὸς αἰθομένοιο. Vide ſummum Virum ad Virg. Aen. VII. 785.

46. Συρηκόσιοιο. in Mſc. et edit. Schir. Συρακουσίοιο.

50. ἀπαστράπτον. Mſc. cum ed. Schir. ἀπαστράπτων. — Multa in ſcholiis ad h. l. de Archimede et Marcello compilavit Tzetza. Epigranıma in Marcellum, quod laudat, legitur in Anal. V. P. T. III. p. 279.

51. Σείριος ἀστήρ. Πολλοὶ καὶ πολλαὶ κύνες ὑπῆρχον τῷ Ὠρίωνι, τῷ Βοιωτῷ, τῷ Ὑριέως καὶ Εὐρυάλης υἱῷ, ὧν μία ἦν καὶ ἡ Μαῖρα (sic legendum eſſe, non Μέρα, jam Trill. vidit. cf. Munck. ad Hygin. pag. 234.) ἥτις κατηστερίσθη σὺν αὐτῷ ἀνῃρημένῳ ὑπὸ σκορπίου. Παρὰ δὲ τὸ γένειον τῆς Μαίρας κεῖται ὁ σείριος ἀστήρ. Schol. — Ceterum Tzetza hanc comparationem fere ad verbum ex Homero ſumſit Ιλ. X. 26. ſqq.

52. ἔνθορε. Edit. Schir. cum Mſ. perperam ἔκθορε. Emendavit Heynius.

53. Ιλ. E. 10. Δάρης — ἱρεὺς Ἡφαίστοιο. Qui Homero Vulcani ſacerdos eſt, eum Tzetza pro fabro habet. — Verſ. ſeq. ed. Schirach. περιεργέος. vitioſe.

57. Ὀδίον. Mſc. Ὀδῖον. — vid. Homer. E. 39. ubi Ὀδίος ſcribitur. — Ἰδομενεύς. Ιλ. E. 43.

58. Ιλ.

Βάλλοντες λιθάδεσσιν· ὁ δ᾽ ἔστενε ταῦτα πιφαύσκων·
Χαῖρε, Ἀλήθεια κυδρή· πρόθανες γὰρ ἐμοῖο.

Ὣς ὁ μὲν ἔκθανεν, ἄλλοι δ᾽ αὖ μύροντο Ἀχαιοὶ
Σιγῇ, πάντες δειδιότες χόλον Ἀτρείδαο,
Οὐ γὰρ θάπτειν εἴα ἕ, οὔτ᾽ ἄρα δάκρυα λείβειν,
Φὰς θανέειν τὸν θάψαντα καὶ ἄκλαυστον ἔπεσθαι.

Αἴας δ᾽ ὡς ἐνόησεν ἑταῖρον τόνδε πεσόντα·
Ἐγγύθι γὰρ Σαλαμίς τε καὶ Εὔβοια, τῶν πάτραι·
Οἰμώξας μέγα καὶ ἄορ ἑλκύσας παρὰ μηροῦ,
Βαῖνε μέσον Παναχαιῶν, ἐν δὲ κέδασσε βολῆας,

Αὐτὸς

lostratum auctorem sequitur, quocum consentit Schol. Eurip. in Oreste v. 432. Hygin. Fab. CV. Euripidis fuit Tragoedia, Ulyssis insidias et Palamedis mortem exponens, de qua erudite et subtiliter disputantem vide Valkenar. in Diatribe in Euripid. C. XVIII. p. 190.

385. Χαῖρε, Ἀλήθεια. Philostrat. p. 715. Οὐ γὰρ δὴ ἱκέτευσα ὁ Παλαμήδης, οὐδὲ οἰκτρόν τι εἰπεῖν, οὐδὲ ὀδύρασθαι, ἀλλ᾽ εἰπὼν, ἐλεῶ σε, Ἀλήθεια, σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας. et fere iisdem verbis Constantinus Man. p. 27. In his verbis, ni multum fallor, Philostratus nobis Euripideae fabulae senarium servavit, fere sic restituendum: ἐλεῶ σ᾽, Ἀλήθεια, σὺ γὰρ προαπέθανες Ἐμοῦ. Corrigendum Fragm. Uffenb. p. 682. Χαῖρε, Ἀλήθεια, πρὸ ἐμοῦ γὰρ τέθνηκας, ubi perperam περὶ ἐμοῦ exhibetur.

388. Οὐ γὰρ θάπτειν. Hoc quoque Tragicorum commentum est ad miserationem augendam. Noster ex Philostrato duxit. — οὔτ᾽ ἄρα δάκρυα λείβειν, ex Homeri Ιλ. H. 430. Οὐδ᾽ εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας. quod de luctu solemni accipiendum esse, probare tentavi in Bibliotheca Lit. et Art. Fasc. VIII. p. 38.

390. Hic explicit Fragm. Uffenb. in ipso fine cum Tzetza faciens: Ἀλλ᾽ ὁ μέγας Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἐκμαθὼν τὴν ἐπὶ τῷ .....

393. Ἐν δὲ κέδασσε. ἐκ legendum puto, βολῆας a βολεὺς ductum, ignoto alias verbo. *Eos, qui Palameden lapidibus obruerant, dispersit.* Philostr. l. l. ἀναθέμενος

δὲ

Πὰρ δ' ἂρ Ἐχέμονα καὶ Χρόμιον, Πριάμου πέφνεν υἷας,
Σὺν ἄρα Πάνδαρον ὁρκοσφάλτ ν, ἠπεροπῆα,
Πρὸς δ' ἔτι κεῖνον, τὸν τέκε Βουκολέων Ἀγχίσης,
Αἰνείαν, ἀπάραξε βαλὼν λίθῳ ὀκριόεντι.
Τὸν δὲ φυγῆς ἐπιθυμίη ἐξεσάωσε φυγόντα
Νηῷ ἐν ἠγαθέῳ πανδερκέος ἠελίοιο·
Ἔνθα ἑ Τυδείδης κατοπάζων ἐκβοάασκεν·
Εἶκε γυναιμανὲς, οὐκ ἔτι ἀντιάσειας χάρμης·
Οὐτάσαι οὗ ἕνεκα φήμιξαν χεῖρ' Ἀφροδίτης,
Ὅττι μιν ἐσσύμενον πολέμου ἀπέπαυσεν ἐρωῆς.

Καὶ

68. E. 159. pro Ἐχέμονα. in Mſc. erat Ἐχαίμονα, quod ed. Schir. exhibet. Ap. Homerum Ἐχήμονα vulgatae editiones legunt, cum tamen optimae notae codices Ἐχέμμονα, Mſc. Mori vero et Florent. haud ſecus ac Noſter Ἐχέμονα exhibeant. Eandem ſcripturam hoc quoque loco ſervandam eſſe, docet ſcholion.

69. E. 166—294. In Mſc. ὀρκοσφάλτην. ap. Schir. ὁρμοσφάλτην. Epigrammate in Pandarum, quod T. in ſcholiis laudat, augenda Anthologia:

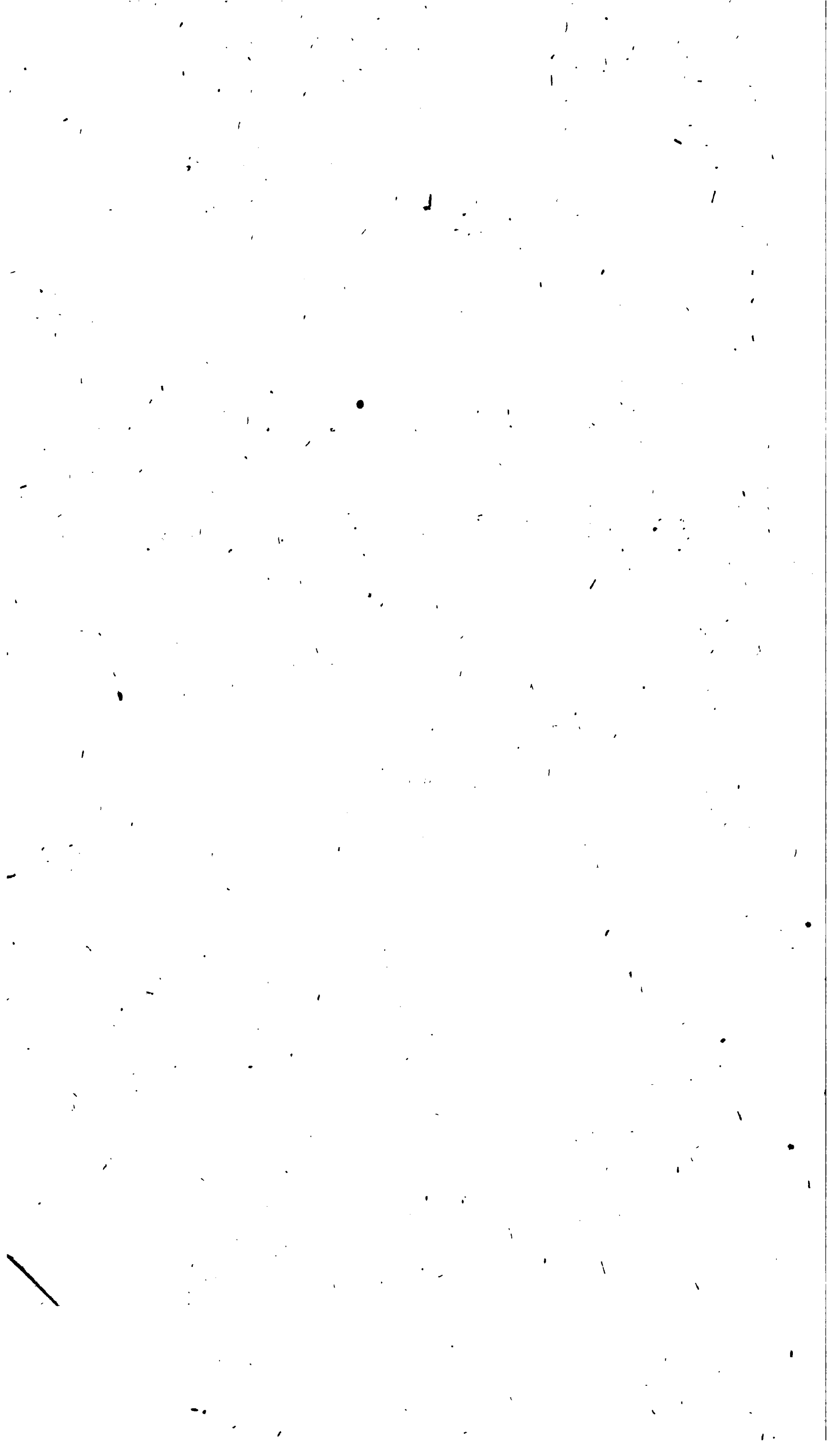
Τηλεβόλου ῥυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Ἐκ Ζελεᾶς κατέχει Πάνδαρον ἥδε κόνις.

70. E. 297. ſqq. — Mox Mſc. ἀπάραξε, — v. 72. ἐπιθυμίη φυγῆς, eſt *fugae cupiditas*, qua T. Aenean correptum dicit. Quae Dea Noſtro Ἐπιθυμίη, eadem Homero Ἀφροδίτη eſt; quae cum Anchiſae filium comprehendere fingatur, hoc de fugae cupiditate accipiendum eſſe, T. dicit, quae Aeneae animum occupaverit. Hoc Veteres exornaſſe, cum dicerent, Venerem ipſam vulneratam filium pugnae eripere non potuiſſe. Apollinem itaque, in cujus templum confugerit, eum ſervaſſe. In hunc ſenſum, ni fallor, hic locus accipi debet. — Aliam hujus mythi interpretationem vide, ſi tanti eſt, apud Heraclidem in Alleg. Homer. p. 101. cap. 30. ed. Schow.

77. ἐσσύμενον. ed. Schir. ex Mſco. ἐπεσσύμενον. — Verſ. ſeq. idem μάχεσθαι exhibet, quod

IOANNIS TZETZAE

HOMERICA.

IOANNIS TZETZAE

H O M E R I C A.

ΤΑ ὉΜΗΡΟΥ.

Ἀρχὴ τῶν Ὁμήρου παρὰ τοῦ Ἰωάννου ἐν συντόμῳ ἐκδοθέντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν Ἀχιλλεὺς ὀβριμόθυμος,
Ὡς Βρισηΐδος εἵνεκα τοιάδε ἔργα γένοντο,
Δάκρυε μὲν Παλαμήδεα, τὴν δ' ἐφέηκεν Ἀχαιοῖς,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἀπέπαυσε μάχης πολέμοιό τε πάμπαν.

Πρὸς

Ἰσαακίου. Lectio Cod. Aug. quam mutare non dubitavi. Ioannem enim, non Isaacum Tzetzam hujus Carminis auctorem esse, ex eo loco patet, ubi in Isaacum ejusque uxorem invehitur, v. 143. sqq.

1. Achillis iram et ab exercitu secessionem, quae apud Homerum ab Agamemnonis minis et injuria Achilli illata proficiscitur, Tzetza, nescio quem auctorem sequutus, a Palamedis caede repetit, Homerum accusans, quod, ne laudes Graecorum detereret, nulla omnino Palamedis mentione facta, Iliadis initium ab aliena causa duxerit. Ipse in scholiis haec scribit: Τούτου εἵνεκα γέγονεν ἡ μῆνις τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμηρος κακοηθείας χρησάμενος ῥητορικῆς (Msc. ῥήτορος) ἑτέραν λέγει αἰτίαν τῆς τούτου ὀργῆς. Εἰ γὰρ τὴν ἀπάνθρωπον εἰρήκει τοῦ Παλαμήδους ὑφ' Ἑλλήνων ἀναίρεσιν αὐτὸς ἀνέπρεπε δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας γεγονότα ἐγκώμια. In Tzetziano commento quam male omnia cohaereant, non opus est multis docere, cum res ipsa loquatur.

2. Msc. τοιάδ' et sic Schir.

5. Apol-

Ἠδ᾽ ὅνπερ Μενέλαος ἕλε ζώοντα Ἄδρηστον.

Ἕκτωρ δ᾽ αὖθ᾽ Ἑλένοιο φραδαῖς πότε Ἴλιον ἦλθε,
Πόρτιας ἐξερέων δύο καὶ δέκα ῥέξαι Ἀθήνῃ.
Τυδείδης δ᾽ ἐσπείσατο Γλαύκῳ Ἱππολόχοιο,
Χάλκεα δ᾽ ὅπλα ἄμειψε καὶ εἵλετο χρύσεα τοῖο.
Ζεὺς γάρ τε φρένας ὀλβιοδώρου κύδανε Γλαύκου,
Ὡς κεν ἀεὶ κλέος ἄφθιτον ἔσται ξεινοσυνάων.
Ἕκτωρ δ᾽ ὡς ἐπέτειλε Τρωάσι ῥέξαι Ἀθήνῃ,
Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ὀτρυνέων καὶ Ἀλέξανδρον πολεμίζειν.
Αὐτὸς δ᾽ Ἀνδρομάχην τε καὶ υἱέα Ἀστυάνακτα
Ἀρτιφρόνων πραπίδων ἀγανεῖς βουλεύμασι θέλξας
Ῥώετ᾽ ἀπὸ πτόλιος σὺν Ἀλεξάνδρῳ ποτὶ χάρμην.

Ἔνθ᾽ ἄρ᾽ Ἀλέξανδρος μὲν ἔπεφνε Μενέσθιον ἔγχει,
Ἕκτωρ δ᾽ Ἠιονῆα, Ἰφίνοον δὲ Γλαῦκος·

Αἴας

120. Ιλ. Ζ. 37. sqq.

121. Ibid. 77. sqq. Mſ. αὖτ᾽ Ἑλένοιο. Ne hoc quidem Schir. correxit.

123. Ibid. 119—236.

125. κύδανε. Euſtath. p. 497. 20. ad verſum Ἔνθ᾽ αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς· Ὅ ἐστιν ἐξαιρέτους ἐποίησεν, ὡς τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ. διὰ τὸ τοιαύτην φιλοτιμίαν ἐνδείξασθαι καὶ μὴ γλισχρεύσασθαι περὶ τὴν τοῦ ξένου ἀξίωσιν. Hanc Porphyrii explicationem, quam tamen falſam eſſe plures docuerunt, T. amplectitur. Eandem defendit Riccius Diſſ. Homer. II. p. 190.

126. ξεινοσυνάων. Mſc. ξενοσυνάων et verſ. ſeq. Τρώασι.

127—131. Ιλ. Ζ. 237. ad fin.

130. ἀγανεῖς. Certiſſimam emendationem in textum recipere non dubitavi. Mſc. ἀγκυνεῖς, quod Tryll. in ἀγαθοῖς mutandum putabat.

132—172. Argumentum Ιλ. Η.

133. Ιλ. Η. 11. ſqq. In Ἠιονῆα ultimam produxit. Fieri tamen potuit, ut verbum excideret.

134.

Αἴας δ' ἐκ προκλήσιος Ἕκτορι δῆριν ὀρίνας
Νικήσας νίκης ἐριγήθεος εἵλετο δῶρα,
Νῶτα βόος μεγάλοιο, τά οἱ τότε δῶκεν Ἀτρείδης.

Ὦ σχέτλιοι μέροπες, κακοφραδέες ἀγριόθυμοι,
Οἳ νείκους μὲν τίετε εἴδωλ' Ἐμπεδοκλείου,
Χωλούς τε ῥυσσούς τε παραβλῶπάς τ' ὀφθαλμὼ
Ἀνέρας ἡμιθέους δὲ τοίοις τίετε δώροις,
Ἢ βόος ἢ οἴος ἢ ὄρνιθος μελέεσσιν,
Οἷσι κἀμὲ καὶ ἄκων δειδίσκετο οὖλιος ἀνὴρ,
Ὧι πρὶν ἐγὼ θήτευσα κατηφῶν Ἰσαάκιος,
Ἠδ' ἄλοχος κείνου περὶ κερδῆς, ἀγκυλόβουλος
Δειδιό-

134. Ibid. 17 — 322.

136. Νῶτα βόος. Homer. 321. Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν Ἥρως Ἀτρείδης. Sequitur apud Noſtrum locus longe ineptiſſimus [usque ad verſ. 160.] et obſcuritate laborans, quo in fratrem, fratris conjugem, et in omnes, quicunque aut avaritia, aut aliquo corporis vitio laborant, graviter invehitur.

138. Νείκους εἴδωλα. Homines neque mente neque corpore integros. Hos enim ex ſexto, quod Empedocles ſtatuebat, elemento progenitos dicit Noſter. Adſcribam ex ſcholiis, quae ad ſenſum hujus loci aperiendum faciunt: Φησὶν Empedocles, ὅτι, εἰ μετὰ τῶν στοιχείων ἡ Φιλία ἐπέλθοι, γίνεται εὐμέλεια, καὶ εὐαρμοττία τῶν σωμάτων, εἰ δὲ τὸ νεῖκος συνέλθοι τοῖς στοιχείοις, γέννωνται παράγυιοι καὶ ἀσυντελεῖς, βουγενῆ καὶ ἀνδράπορα. Noviſſimam vocem, quae corrupta eſt, Heynius in ἀνάπηρα mutandam conjicit. βουγενῆ vero Tryll. pro monſtris habet, uno membro praeter naturam abundantibus.

139. ὀφθαλμώ. Tzetzam ſcripſiſſe in hunc modum non dubito. In Mſc. (et ed, Schir.) ὀφθαλμῶν. Ductus hic verſus ex Ιλ. I. 499. Χωλαί τε ῥυσσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. Proximo verſ. inſeri debebat ἡμιθέους δὲ γεν. *Heyne*.

142. Corruptum hunc verſum ſic refingam: Οἷσι κἀμὲ ἀέκων

Δειδιότες ἀκὴν ἀγέρωχον, καλλιέπειαν
Τίμων δ' ἀφρονέοντες, ὅσοι τοῖς αἴσχεα ἦσαν,
Λεπροὶ, ψεδνοκάρηνες, ἀΐδριες, ἄχθεα γαίης,
Οὕνεκα τῇ πείθοντο παρὰ κρυφίοις λεχέεσσιν,
Οὐδ' ὡς ἄλλοι ἀνήνανθ' οἱ περιώσιον ἄσθεν,
Καὶ ἐσθλοί περ ἐόντες, σωφροσύνῃ δ' οὐ χραῖσμεν.
Ἀλλά νυ τοῖσι Δίκη καὶ ὑστάτιόν περ ἀρήξει,
Αὐταῖς δ' αὖ ὀλέσει, πολυεύνους, κλεψιγαμούσας,
Χρυσόκερώς τε πόσεις, οἳ λώϊα οὐχ ὁρόωντες,
Πειθόμενοι δολίῃσιν ἑαῖς ἐχίδναις ὁμολέκτροις,
Τούτων μὲν κυδαίνουσι κρυφίους ὀαριστὰς,
Καὶ λεπροὺς περ ἐόντας, αἰδρίας, ἄχθεα γαίης·
Ἀνέρας ἡμιθέους δὲ, ἀριπρεπέας περὶ πάντας

Καὶ

ἀέκων δειδίσκετο. Isaacus fratrem invito animo, uxoris voluntate adductus, futilibus donis exceperat. Hunc verum esse hujus loci sensum, apparet ex Posthomericis v. 284 sqq.

145. Mendum, quod in ἀκὴν latet, sic eximendum putabat Heynius: Δειδιότες τ' ἀκάχηντ' ἀγέρωχον καλλιέπειαν, h. *vexabantur animo, dolebant, metuentes elatam meam et ferocientem eloquentiam.* Equidem priorem epitheti alicujus syllabam omissam, eamque sic forte refingendam esse suspicabar: Δειδιότες μαλακὴν, ἀγέρωχον κ. *suavem et gravem eloquentiam.* μαλακοῖς ἐπέεσσι παρειποῦσ' Homerus dixit Il. Z. 337.

149. περιώσιον ἄσθεν. Heyne ex Homerica ratione scribendum vidit: οἳ περιώσι' ἄασθεν, h. ἀάσθησαν, *maximis malis affecti sunt.* Tzetza, se ipsum a libidinosa fratris uxore allectum, et, cum illius libidini inservire nollet, ipsius odium expertum, significare videtur.

153. πόσεις. Msc. et edit. Schir. πόσεις.

156. ἄχθεα γαίης fidenter in textum recepi pro ἔχθεα, quod Msc. habet. Illud legendum esse, jam Tryll. monuerat.

157. ἡμιθέους δέ. Sic scripsi pro ἡ. τε, Heynio obsecutus.

160.

Καὶ γενεῇ καὶ εἴδεϊ ἠδὲ λόγοισι καὶ ἔργοις,
Οὕνεκεν οὐ κακοί εἰσιν ἀτίουσ' ἀφρονέοντες.
Ὡς τότ' Ἀτρείδης, οὐδὲ νόσῳ ῥαστίων ἄλλους,
Αἴαντα ταύροιο βοὸς νώτοισιν ἐτίμα,
Ἕκτορα, μέρμερον ἐχθρὸν, νικήσαντ' ἐνὶ χάρμῃ.

Ἀντήνωρ δ' Ἑλένην φάτο δοῦναι Τρῶας Ἀχαιοῖς
Μὴ δ' εἰκαῖα μάχεσθαι, ὅρκια δηλήσαντες,
Δῶρα δ' Ἀλέξανδρος φάτο, οὐχ' Ἑλένην ἀποδοῦναι.
Ἰδαῖον δὲ Τρῶες ἔπ' Ἀργείους ἐφέηκαν,
Εἰπέμεναι τάδε, ὥς τε νεκροὺς ἐάσειαν θάψαι.
Οἱ δὲ τάδ' οὐκ ἔθελον, ἄμφω δὲ νεκροὺς κτερέιξαν.

Καὶ νηῶν ἔρυμα, πυργοὺς, ποίησαν Ἀχαιοὶ,
Νέστορος ἐν βούλαισιν· ὁ γὰρ περὶ οἶδε νοῆσαι.
Ζεὺς δὲ τότ', οὐρανὸς, ἀργυφέας νεφέλας στυφελίζων,
Βρόντα χωόμενος, κακὰ δ' Ἀργείοισιν ἐδείκνυ.

[Κυ-

160. οὐδὲ νόσῳ ῥαστίων ἄλλους. (ed. Sch. ἄλλοις). Haec eſt corruptiſſima Codicis lectio. Cum Heynius huic verſui adſcripſerit Homericum (Ιλ. Θ. 178.) ἀβληχρ' οὐδενόσωρα, eum de voce οὐδενόσωρος cogitaſſe ſuſpicor. Forte οὐδενοσώρους τίων ἄλλους, quae eſt ſane facillima mutatio et Tzetza, ni fallor, digniſſima. *Agamemnon, qui alios nullius pretii homines colebat, Ajacem tam vili munuſculo mactabat.*

163. Ιλ. Η. 345. ſqq.

167. ἐάσειαν. Mſc. ἐιάσειαν. — τάδ' οὐκ ἔθελον, opes ſimul cum Helena raptas ſine Helena accipere nolebant. Homer. H. 400. Μήτ' ἄρα τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω.

169. ἔρυμα. τὸ τεῖχος. Ιλ. Η. 356. ſqq. 435. ſqq.

171. Ζεὺς — οὐρανός. Interpretatio Tzetziana. Verſum 478. Ιλ. Η. παραφράζει. — νεφέλας στυφελίζων eſt ex Ιλ. Λ. 305. — ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργέσταο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. *Heyne.*

Κυδιόων δ' ἀγόρευε θεοῖς κρατερώτατος εἶναι,
Οὕνεκεν οὐρανοῦ ἐν κινήσει πάντα φορεῖται.

Ἀργεῖοι δὲ Τρωσὶν ὑπέτρεσαν ἡττηθέντες.
Νέστορα δ' Ἕκτορος ἐξεσάωσεν ἄναξ Διομήδης,
Κτεῖνε γὰρ Ἕκτορος ἡνίοχον ταχὺν, Ἠνιοπῆα.
Αὖθις δ' αὖτ' Ἀγέλαον ἔπεφνε τάφροιο ὀρούσας,
Αἰετὸν ὡς ἐνόησε νεβρὸν ῥίψαντα ἔραζε.
Πέφνον δ' ἄλλοι ἄλλους Ἀργείων βασιλῆες·
Τεῦκρος δ' αὖτε δέκα κτείνας τόξοιο βαλὼν....
Ὑστάτιον βλήθη λίθῳ Ἕκτορος, ἤχθη δ' ἐς νέας.
Τρῶες δ' Ἀργείους ἔλασαν παρὰ τάφρον Ἀχαιῶν,
Ἀλλ' ὅτε τοὺς ἀπέπαυσε νὺξ ἀνδροκτασιάων,
Καίοντες πυρὰ φεύγειν ἀπόεργον Ἀχαιούς.
Χίλια ἦν πυρὰ, πεντήκοντα δὲ ἄνδρες ἑκάστῃ.

Ὣς ἐφύλασσον Τρῶες· Ἀχαιοὶ δ' αὖτε δαμέντες
Πρέσβεσι Πηλείδην λιτάνευον· ὁ δ' αὖτ' ἀπέειπεν.

Τυδεί-

173 — 186. Argumentum Ιλ. Θ.

174. Ιλ. Θ. 5 — 27. Plurimas ſplendidiſſimi loci interpretationes vide ap. Euſtath. p. 373. ſqq. et Heraclid. Pontic. c. 36. p. 118.

175. Ιλ. Θ. 68.

176. Ibid. 80.

177. Ibid. 119.

178. Ibid. 253.

179. Ibid. 247.

180. Ibid. 266. τόξοιο βαλών. Ita in Mſc. erat; Tryll. emendabat βέλεσσιν vel βολῆσιν. Poſſis etiam βελέμνοις et multa alia ſupplere. *Heyne.*

183. Ibid. 335.

184. Ibid. 485.

185. Ibid. 509. — Labantem verſum optime emendavit Heynius ſic: καίοντες πυρὰ φευγέμεναι ἀπόεργον Ἀχαιούς.

186. Ιλ. Θ. 558. — ἑκάστῃ ſic Codex; quod Heynius in ἑκάστῳ, Tryll. in ἑκάστη h. ἑκασταχῇ mutandum cenſebant. Mihi Heynii ratio placet.

187. 188. Argumentum Ιλ. Ι.

189.

Τυδείδης δ' Ὀδυσεύς τε κατάσκοποι ἦκον Τρώων,
Κτείναντες δὲ Δόλωνα, δυώδεκα Θρῇκας, Ῥῆσον,
Αὖτις ὑπέστρεφον, ἵππους Ῥήσου τοῖο λαβόντες.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἁγνὸν ἐξεφάνη φῶς Ἠριγενείας,
Πολλοὺς κρείων Ἀτρείδης κατακέκτανε Τρώων.
Καὶ τότε τὸν ἀπέπαυσε Κόων, δορὶ χεῖρα τορήσας,
Σῶκος δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, τὸν Αἴας ἐξεσάωσεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος κεραελκὲς τόξον ἐρύων
Τυδείδην βάλεν ἠδὲ Μαχάονα Εὐρύπυλόν τε.
Νέστωρ δ' ὡς φορέεσκε Μαχάονα ἰητῆρα,
Πάτροκλον ἧκεν Ἀχιλλεὺς ἐξερέοντα, τίς εἴη.
Ὃς δὴ Νέστορος ἐκ κλισίης παλίνορσος ὀρούων,
Εὐρυπύλου βεβολημένου ἄγριον ἕλκος ἀκεῖτο.

Τεῖχος δὲ Τρῶες Δαναῶν ἕλον, οἱ δὲ φέβοντο.

Τοὺς

189—191. Argumentum Ἰλ. Κ. unde ducta fabula Rhesi, quam Euripidi perperam tribuunt.

190. Tzetza in scholiis ad h. v. duo Epigrammata laudat, quae alibi non leguntur. Alterum in Dolonem:

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήδεος υἱόν
Πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.

ubi fort. τοῖς π. τάφον scribendum est. Alterum in Rhesum:

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

192—201. Argumentum Ἰλ. Λ.

193. Ἰλ. Λ. 93.

194. Ibid. 248—283.

195. Ibid. 428.

196. Ibid. 369. — κεραελκές. Msc. κεραελκέα.

197. Ibid. 506. 580.

198. Ibid. 596.

201. Ibid. 805.

202. Hoc versu Argumentum Ἰλ. Μ. continetur.

Τοὺς δ' Ἐνοσίχθων Ἀργείους ἐσάωσε Ποσειδῶν,
Πολλὰ δ' ἀπ' ἀμφοτέρωθε καρήατα πίπτεν ἔραζε.
Καὶ τότ' Ἀτρείδης καὶ Νέστωρ σὺν τραυματίαισιν
Ἐς πόλεμον κατέβαινον· ἐρίβρομος ἦν γὰρ ἰωή.

Ἥρη, λεπταλέος δ' ἀὴρ πυρόεις, ἀνορούσας,
Κράσιος, Ἀφροδίτης, παντερπέα κεστὸν ἔλουσα,
Ὀμβροφόρων νεφελῶν ἀνεμώδεας ἤλασεν ὁρμάς,
Εἶδαρ δ' ἀνθεμόεν ποιητρόφον ἐξεφαάνθη,
Πάμπαν δ' οὐ κατάεσχε, μετάτροπος ἤθελε δ' εἶναι,
Τοὔνεκα λάθριον Ἥρῃ κοίτην φημίξαντο,
Ὕπνον δὲ Ζηνός. Νίκων δὲ Τρῶας Ἀχαιοί,
Αἴας δ' Ἕκτορα χάρμης παῦσε λίθου ὑπ' ἐρωῆς.
Κραιπνοσύνῃ δὲ ποδῶν Λοκρὸς ἔκτανε νήριθμον ὄχλον.

Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς ἐγρόμενος κακὰ τεῦξεν Ἀχαιοῖς.
Ἕκτορα γάρ τ' ἀνέγειρε βεβλημένον, αἷμ' ἐμέοντα,

Ὃς

203. 204. Argumentum Ιλ. N.

205—215. Argumentum Ιλ. Ξ.

206. ἦν γὰρ ἰωή. ed. Schir. γὰρ ἦν ἰωή. Proximis verſibus ſuaviſſimus de Iunone, Veneris ceſto ornata, mythus Tzetziana methodo explicatur. Fundum hujus interpretationis verſum eſſe Homericum Ξ. 347. Τοῖσι ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Heynius monuit.

207. λεπταλέος δ' ἀήρ. in Mſc. δὲ ἀήρ.

210. εἶδαρ. Huic vocabulo non ſatis convenire videntur epitheta ἀνθεμόεν, ποιητρόφον, ut in ejus locum εἶαρ *ver* reſtituendum aliquis putare poſſit. *Heyne.*

212. Mſc. poſt κοίτην inſertum habet εἶναι; otioſam vocem, quam nemo fuit, quin èjiciendam videret.

214. Ιλ. Ξ. 209.—Seq. verſ. Mſc. ἔκτινε. edit. Schir. hunc verſum ſic exhibet: Κραιπνοσύνῃ δὲ ποδῶν Λοκρὸς ἔκτινε νηριθμούς.

216—218. Argumentum Ιλ. O.

217. Ιλ. Ο. 239. ſqq.

218.

Ὃς πολέας ὀλέσας νέα πρῆσε Πρωτεσιλάου.

Καὶ τότ' Ἀχιλλεὺς Πάτροκλον ἧκεν ἀμῦναι Ἀχαιοῖς
Ὃς πολέας ὀλέσας, Σαρπηδόνα τε Διὸς υἱὸν
Ὕστατον αὐτὸς ὑφ' Ἕκτορος ἔκθανεν ἀνδροφόνοιο.

Αὐτὰρ δὴ Μενέλαος χρυσοκόμην κατέπεφνεν
Βουκολίδην Εὔφορβον, Ἀβαρβαρέης φίλον υἱόν.
Ἀργαλέου πολέμου γεγαῶτος δ' ἀμφὶ Πατρόκλῳ,
Ἀντίλοχον πέμπουσιν Ἀχιλλῆϊ ἐρέοντα.
Ὃς δέ γε λυγρὴν ἀγγελίην τοίην ἐπακούσας,
Ἤιεν ἐς πόλεμον καὶ ἤγαγε νεκρὸν ἑταῖρον.

Ταῦτ' ἄρα μῆνις ἔτευξε βαρύφρονος Αἰακίδαο,
Ἣν Παλαμήδεος εἵνεκα μήνιεν Ἀργείοισιν·

Τήν-

218. Ibid. 704. et Ιλ. Π. 122.

219—221. Argumentum Ιλ. Π. Pro ἧκεν in Mſc, erat ἀφῆκεν.

220. Ex tribus Epigrammatis, quae T. in ſcholiis profert, duo in Anthologiis adhuc deſiderantur. Vnum in Sarpedonem:

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα δῖον
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

Alterum in Glaucum:

Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος,
Ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

Epigramma in Patroclum legitur in Anal. V. P. T. I. p. 181.

222. ſq. Argumentum Ιλ. Ρ.

225. Hic terminatur Codex Auguſtanus et edit. Schirach. ex hujus Codicis apographo facta. Reliqua usque ad finem Homer. ex Codd. Londinenſibus duobus exſcribenda curavi.

225—227. Argumentum Ιλ. Σ.

226. λυγρήν. ex Cod. ib. Mſ. Harl. λυγράν.

228. Vide ad verſ. primum Antehomericum, et cf. Philoſtrati Heroic. II. 20. p. 695. et XIX. 7. p. 734.

230.

Τήνπερ Ὅμηρος ἔφησεν οὗ εἵνεκα εἶπε γενέσθαι,
Οὐκ ἐθέλων Δαναοῖς κακὸν αἶσχος τοῖον ἰάψαι,
Οὗ χάριν οὐδ' ἐπέεσσιν ἑοῖς ὕμνησε τὸν ἄνδρα.
Ταῦτ' ἄρα μῆνις ἔτευξε μέχρι καὶ Πάτροκλον εἷλεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ βαρύμηνιν ἔπαυσε χόλον Πηλείδης,
Ἀτρείδης ἐσπείσατο· σὺν δ' ὅπλα χρύσεα τεύξας,
Ἤϊεν εἰς πόλεμον, πολέας δὲ Τρώων πέφνεν.
Αἰνείᾳ δὲ καὶ Ἕκτορι φύζαν ἀναλκίδα ἧκε.
Τοὺς δ' ἄλλους ἐδάϊξε παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα,
Ποινὴν δ' ἄρ' Πατρόκλου ζῶντας δυοκαίδεκα εἷλεν.

Ὣς ὅγε τοὺς ἐδάϊξε παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα.

Οἱ

230. Corruptiſſimum verſum ita exhibeo, ut in Codd. legitur. Scribendum autem, ni me omnia fallunt: τήν περ Ὅμηρος κούρης εἵνεκα εἶπε γένεσθαι. Eo mihi magis in hac emendatione placeo, quo accuratius Tzetzianos numeros refert. Ilias T. 58. Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν, εἵνεκα κούρης.

233. ταῦτ' ἄρα. Sic Cod. reg. Cod. Harl. ταῦτα ἄρ. — Si hujus verſus ſcriptura ſincera eſt, ſenſus eſſe debet hic: Haec igitur Achillis ira effecit, neque prius deferbuit, quam Patroclus interfectus eſſet. Haec ira itaque ipſum Patroclum interfeciſſe videri poteſt.

233 — 235. Argumentum Ιλιαδ. T.

235. σὺν δ' ὅπλα χρύσεα τεύξας. Noviſſimum verbum corruptum videtur; certam tamen ejus medicinam nunc non invenio.

236 — 238. Argumentum Ιλ. T.

237. Nebulam Achilli a Neptuno objectam, ne Aenean videret, Tzetza de Aeneae fuga interpretatur. vid. Ιλ. T. 320. ſqq. — καὶ Ἕκτορι. Ibid. 364. ſqq. — Pro ἧκε Codd. ἦκε habent.

239. 240. Argumentum Ιλ. Φ. — Exhibeo lectionem Cod. Harl. ζῶντας δυοκαίδεκα εἷλεν, cum alter Cod. habeat: Π. δυοκαίδεκα ζῶντας ε.

241

Οἱ δ' ἄλλοι ἐδύοντο ποτὶ πτόλιν ἔνδοθι τείχους,
Ἕκτορα δ' οἷον μοῖρα πυλάων ἐκτὸς ἔερξε·
Τόν δ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἅρματι εἵλετο δήσας.
Ἄνδιχα δ' ἐξερέουσιν ὅπως θάνεν ἀρεϊ Ἕκτωρ.
Οἱ μὲν γὰρ προπάροιθε πυλάων φασὶν ὀλέσθαι,
Ἀντία Πηλείδαο δαΐφρονος ὁρμήσαντα,
Πληγὴν ὀβριμόεσσαν ἐπ' ἀσφαράγοιο λαβόντα.
Τῶν δ' ἄρα θυμὸς ἀγήνωρ οὐκ ἐπέεσσιν ὑπείκει,
Ὡς αὐτοσταδίῃ Πηλείδης Ἕκτορα πέφνεν.
Ἀλλ' ἄρα καρτερόθυμον ἀμαζόνα Πενθεσίλειαν
Ἐρχομένην φάσκουσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι.
Νυκτὸς ἀνὰ κνέφας ἐξελθὼν Ἕκτωρ [οἱ] ὑπήντα·
Ἀνδράσιν σὺν ὀλίγοις δὲ πόρον περόωντα Σκαμάνδρου
Ἔκτα-

241—243. Argumentum Ιλ. X. — Pro τείχους Cod. reg. θοίχους.

242. οἷον. Uterque Codex οἶον legit; et in fine versus ἔρεξε pro ἔερξε, quod in textu mutare non dubitavi.

243. καὶ ἅρματι εἵλετο δήσας. Exhibeo lectionem Cod. Harl. tanquam tolerabiliorem. Cod. reg. sic habet: καὶ ἕλκε δ' ἁμάξῃ δήσας. Utrumque vitiosum. Emendandum videtur καὶ ἅρματι εἷλκε ποδίσας. *eumque pedibus ligatis traxit.* Homer. Ιλ. X. 396. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε — βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησεν.

246. ὁρμήσαντα. Cod. Harl. ὁρμήσαντες, vitiose Cod. reg. Idem seq. vers. λαβόντες. — ἐπ' ἀσφαράγοιο. Ιλ. X. 327. Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή· Οὐδ' ἄρ ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε.

248. Τῶν δ' referendum ad Οἱ μὲν vers. 245. *Alii vero huic Homeri narrationi fidem denegant.* Quae sequuntur de insidiis, Malala iisdem fere verbis tradidit, p. 156.

252. In Codd. hic et seqq. versus distinctione laborant, quam correxi. Ante ὑπήντα inserui οἱ h. αὐτῇ, τῇ Πενθεσιλείᾳ. Sic Malala: ὃς μαθὼν Ἕκτορα νυκτὸς βουλόμενον ἀπαντῆσαι τῇ βασιλίδι Πενθεσιλείᾳ.

253. Recepi lectionem Cod. regii. Mſ. Harl. sic

Ἔκτανε Πηλείδης, ὀπιπτεύσας ἐν ξυλόχοισιν,
Ἠοῦς δ' αὖτε πρὸ ἄστεος ἐκ δίφρου ἕλκε ποδοῖιν,
Πηῶν ἠδὲ φίλων προπάροιθε κεδνῶν τε τοκήων,
Τρώων Τρωϊάδων τε ἰδὲ κλειτῶν ἐπικούρων,
Οἳ μέγα δὴ γοάασκον ἀπὸ πύργων ὁρόωντες.
Τόσσον δ' αὖτε πολύθροος ὤρετο τοῖσιν ἰωὴ,
Ὡς οἰωνοὺς ἠέρι ἐν ταναῇ δονέεσθαι
Φρικαλέην δεισάντας ἐρίβρομον ἄγριον οἴμην·
Ῥίγια δὲ κλάγγαζον ἐνηερίοις στομάτεσσιν,
Ῥιπῇ ἐνὶ πτερύγων φρικώδεα δοῦπον ἱέντες.
Γηθόσυνοι δ' ἑτέρωθεν Ἀχαιοὶ ἀντεπίηχον.
Καὶ τότε Τρῶες κλήϊσαν Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἀλλ' ἄρα καὶ μορφὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἐξερεείνω·

Ψελλὸς

sic legit et distinguit: ἀνδράσιν σὺν ὀλίγοις· πόρον π. σ. — Seq. vers. Ἔκτανε scribendum putavi, sensu sic flagitante, pro κἄκτανε, quod in Codd. est.

255. αὖτε. Codd. αἶτε. Idem vitium est v. 259.

259. Τόσσον. in Codd. τόσσων. Iunge τόσσον πολύθροος, pro οὕτω. Proximus versus pessime corruptus est in Codd. ὡς οἰωνοῦς ἠέρι ἐν ταναῆδο [Cod. reg. ταναῆδον] νέεσθαι. Emendationem, quam in textu dedi certissimam, suppeditavit Io. Malala, qui loco laudato sic habet: καὶ τοσαύτη βοὴ ἐγένετο ἐκ τοῦ πλήθους τῶν Τρώων; ὥστε καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ταραχθῆναι.

261. Φρικαλέην ex Cod. reg. φρικαλέων cod. Harl. Idem tamen bene δείσαντας, cum alter δείσαντες habeat. — οἴμην pro οἰμωγῇ positum videtur. οἴμη· φωνή. Hesych.

262. ἐνηερίοις στ. Cod. Harl. ἐν ἠερίοις. Cod. reg. ἐν ἱερίοις στ. — Seq. vers. certissimam emendationem in textum recepi, pro ea lectione, quam in apographo meo inveni: πτερύγων φρικωδέαδο ὑπὲρ ἱέντες.

264. γηθόσυνοι. Malala: Καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ χαίροντες, ἀντεβόησαν ὁμοίως, καὶ κλείονται αἱ πύλαι τοῦ Ἰλίου.

266. κλυτοῦ Ἕκτορος. Ms. Harl. κλυτοῦ Ἔρωτος. Reg. κλειτοῦ Ἕκτορος. — Hectoris imaginem adumbrant Isaacus

Ψελλὸς ἔην, ἠΰς τε, μέγας, μέλας, ὀμβριμόφωνος,
Εὔριν, ἠϋγένειος, ὀλόθριξ, κυανέθειρος.
Τοῖος ἐὼν πέσεν, ἤκαχε δ' αὖτε Τρῶας ἅπαντας.

Πηλείδης δὲ Πάτροκλον ἑὸν κτερέϊζεν ἑταῖρον·
Ἄθλους αὖτε ἔθηκεν, ἀεθλοῦσι καὶ ἄεθλα,
Ἔξοχα Πριαμίδαο κεχαρμένος Ἕκτορος οἴτῳ.
Ὃν ἔχε παρ' κλισίησι δυωδεκάτην ἐπὶ ἠῶ,
Νεκρὸν ἀεικίζων· ὡς γὰρ Διὸς ἤθελεν αἶσα.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τρὶς καὶ δεκάτη θέλεν ἔλθεμεν ἠώς,
Αὐτίκ' ἄρα μέγαν οὐρανὸν ὦρσε Φερέσβιος Ἥρη,
Ἔκμονος ἀκαμάτοιο ἑὺν γόνον ἐμπεδόμοχθον,

Ὑψοῦ

cus Porphyrog. et Malala p. 132.

270—274. Argumentum Ιλ. Ψ. — Πηλείδης. Cod. Harl. Πηλειάδης.

271. ἀεθλοῦσι. *pugnantibus vero certaminis praemia proposuit.* Cod. reg. ἀεθλοῖσι.

273. Codd. legunt: Ὃν ἔσχεν παρὰ κλισίησιν, quod emendavi.

275 — ad finem. Argumentum Ιλ. Ω. — Sequitur locus, si quis alius in hoc carmine ineptus et impeditus, quo *dies exortus* multis verborum ambagibus dicitur.

276. Cum Φερέσβιος apud poetas terrae sit epitheton [in Hymn. in Apoll. 341. in Terram. 9.], putabam, pro ἥρη legendum esse αἶα. Nihil tamen mutandum. Ἥρην Tzetza pro γῇ posuit, qua de significatione me dubitare non sinit fragm. Empedoclis in Stobaei Eclog. Phys. L. I. c. XI. p. 286. ed. Heer. ubi ipsam habemus Ἥρην φερέσβιον, cum explicatione: Δία μὲν λέγει τὴν ζέσιν καὶ τὸν αἰθέρα, Ἥρην δὲ φερέσβιον τὴν γῆν. — Pro ἄρα vero non dubito, quin ἀνὰ legendum sit. Tum junge: Ἥρη ὦρσε ..... ἑὺν γόνον φορεῖσθαι ἀν' οὐρανόν.

277. De Sole hoc versu agi, nemo dubitabit. At haereo in corrupta voce ἔκμονος, in qua quid lateat, nondum expedire potui. Suspi-

Ὕψου ὑπὲρ γαίης ἐξ ὠκεανοῖο φορεῖσθαι·
Νὺξ δ' ἀέκουσα θεὰ κρονιῆς ἀπέβαινε κελεύθου,
Ὀψομένη Τιτῆνας ἀμειδέας ἠερόεντας·
Ἠὼς δ' αὖτ' ἀνέβαινεν ἀπὸ Κρόνου ἐς Διὸς οὖδας.
Ἔχθρα γὰρ ἀλλήλοισιν ἀνάρσιος ἔπλετο τῇσιν,
Οὐδέποτ' εἰσορόωσιν, ἀποστρεφέουσι δ' ὀπωπὰς,
Οὐδέποθ' ἓν μέγαρον κατέρυξεν εἰς ἓν ἰούσας.

Οὐνε-

Suspicatus sum αἰθέρος, ad sensum fortasse haud male, sed ductuum similitudinem desidero. Αἰθὴρ bene dici poterat ἀκάματος, quem Pythagoras ἀεικίνητον εἶναι dicebat. Hujus aetheris filius vocatur Φάνης, qui idem est ac Φοῖβος; et modo Apollinem, modo Bacchum, modo Cupidinem significat. Proclus in Timae. 2. p. 132. 8. Διὸ καὶ παρ' Ὀρφεῖ - - ὁ Φάνης περικάλλεος αἰθέρος υἱὸς ὀνομάζεται. Quod poeticis coloribus exornavit Orpheus ap. Macrobium, Saturn. I. 8. in fragm. Orphei p. 370. ed. Gesn. Τήκων αἰθέρα δῖον, ἀκίνητον πρὶν ἐόντα, Ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι, Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον. — Ad epitheton ἐμπεδόμοχθος, quod de Sole aptissimum est, illustrandum, facit Mimnermus ap. Athen. XI. p. 470. Ἠέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα· Οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίνεται οὐδεμία Ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ.

279. ἀπέβαινε dedi pro ἐπέβαινε. — Κρονιῆς est lectio Cod. Harl. In altero Κρονίης legitur. Neutram scripturam intelligo. Latet epitheton v. κελεύθου.

280. ὀψομένη. Sole oriente nox ad inferos abit; quare ap. Orpheum Hymn. II. χθονία et ἡμιτελὴς vocatur. vide Herrmann Handbuch der Mythol. T. II. p. 2. not. 5.

281. οὖδας. Codd. οἶδας. — Quae Tzetza de inimicitiis inter Auroram Noctemque satis inepte dicit, ex Orpheo sumsit Hymn. LXXVII.

282. ἀλλήλοισιν ἀνάρσιος. Exhibeo scripturam Cod. Harl. Alter Codicum, metro reclamante, ἀνάρσιος ἀλλήλοισιν. Deinde ἐπέπλετο, quae Codd. lectio est, emendavi.

285.

Οὕνεκα Νὺξ κροκόπεπλον ἐγείνατο Ἠριγένειαν,
Ἡ δὲ χαλιφρονέουσα ἀείρεται εἴδεϊ καλῷ,
Οὐδ᾽ ἄρα θρέπτρα δίδωσιν ἀμείλιχα ὥσπερ ἐῴκει·
Ὀργὴ δ᾽ ἀμφοτέρῃσι πανάγριος ἔμπεσε τοῖα.
Τοὔνεκα Νὺξ κατέβαινε ποτὶ Κρόνον ἠερόεντα,
Κούρη δ᾽ Ἠριγένειά Διὸς ἐπέβαινε μελάθροις.
Σὺν δ᾽ ἄρα Ἠελίοιο ἀλιτρεφέος σθένος ἠῢ
Ἤλυθε κυδιόων πᾶσι μακάρεσσι φαείνων.
Δαίνυντο γὰρ κατὰ δῶμα Ποσειδάωνος ἄνακτος.
Γήθησαν δὲ θεοὶ καὶ ἴανθεν τόνδε ἰδόντες.
Καὶ τότε μὲν Πρίαμος, θνητῶν πανάποτμος ἁπάντων,
Ἐκ κονίης ἀνεγείρεθ᾽, ὅπη κατὰ ὕπνος ἐπέσχεν,
Ἕκτορα μυρόμενος ἠῢν γόνον Ἀστυάνακτα.
Ἤιτεε δ᾽ ἐλθέμεναι μετὰ υἱέος ἀνδροφόνοιο·
Ὧδε γάρ οἱ θυμὸς περὶ οἷς μελέεσσιν ἐτόλμα,

Ἠὲ

285. Nox Aurorae mater; apud Hesiodum Theog. 124. eodem sensu Diem peperisse dicitur. Apud Dionysium (Anal. V. P. T. II. p. 253.) Aurora Phoebi filia Φοῖβος. — Χιονοβλεφάρου πατὴρ Ἀβῶς. — κροκόπεπλον. Codd. κρυκόπεπλος exhibent, et seq. vers. initio Ἠδὲ, cum manifesto Ἡ δὲ legendum sit.

287. θρέπτρα. Cod. reg. θρέπτα. — Κρόνος ἠερόεις, qui Ζεὺς καταχθόνιος est apud Homerum Ιλ. I. 457. et Orpheum Hymn. XVII.

293. Ποσειδάωνος. Cod. reg. Ποσειδάονος.

294. ἴανθεν. recte sic Cod. reg. Alter ἴωνθε.

296. Ἐκ κονίης. Homer. Ιλ. Ω. 163. ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος. ubi Schol. κόπρος κοινῶς μὲν τὰ κόπρια, νῦν δὲ ἡ κόνις.

297. Ἕκτορα Ἀστυάνακτα. Ιλ. Z. 402. de Hectoris filio Τόν ῥ᾽ Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτ᾽· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ. Hac de causa igitur ipse Hector Astyanactis nomen meruit.

299. μετὰ υἱέος, *filii sui redimendi causa.* vide Brunck. ad Apollon. Argon. I. 4.

Ἠὲ κάρη ῥύσασθαι Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Ἠὲ καὶ αὐτὸν χερσὶν ὑπ' Αἰακίδαο δαμῆναι.
Παῖδες δὲ καὶ Τρῶες ἐρήτυον ἔνδοθι πύργων.
Ὡς δ' εἶδον ὀφθαλμοῖς δεξιὸν αἰετὸν ὄρνιν,
Εἴασαν ἐλθέμεν, ἡμιόνους ζεῦξάν τ' ἀπήνῃ.
Τῇδ' ἐπὶ Ἑκτορέης κεφαλῆς λύτρα θῆκαν, ἑλόντες
Κόσμον ἀπειρέσιον, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.

Καὶ τότε τρωϊάδων πυλέων πετάσαντες ὀχῆας,
Πανσυδίῃ γοόωντες πρὸ Πριάμοιο ἔβαινον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ γοόωντες ἕρκεα τάφρου ἔβησαν,
Λαοὺς μὲν ποτὶ πύργους τρέψε βίη Πριάμοιο,
Μοῦνον δ' Ἰδαῖον λάβεν ἡμιόνων ἐλατῆρα.
Ὃς δὲ γυιοτρομέων τε καρηβαρέων τε κάρηνον
Ἐν κονίῃ κεφαλὴν μεμορυγμένος εἵνεκα πένθους,
Οἰκτρ' ὀλοφυρόμενος πεζῇ κατὰ οἶμον ἔβαινε.
Τοῦδε Πολυξείνη παῖς, ἀγλαὸν εἶδος ἔχουσα,

Χεῖρ'

303. ὡς δ' εἶδον. Ιλ. Ω. 315.

304. ζεῦξάν τ' ἀπήνῃ. τ' quo Codd. carent, inſerui.

305. Ἕκτορος λύτρα enumerat Homer. Ιλ. Ω. 228. ſqq.

307. πετάσαντες. Cod. Harl. πυτάσαντες. Reg. περάσαντες. Seq. verſ. Cod. Harl. πασσυδίη.

310. Priamus Trojanorum comitatum ad urbem remittit. Obverſabatur Tzetzae locus Homeri Ω. 237. ſqq.

312. Ὃς δὲ γυιοτρ. Cod. Harl. Ὃς δ' γυιοτρ. Cod. reg. Τοὺς δὲ γ. — Proximo verſ. Cod. Harl. μεμωρυγμένος. Haec omnia ex Malala ſumſiſſe videtur, p. 157.

314. πεζῇ, Cod. Harl. πεζὴν, Cod. reg. πεζῇ.

315. Πολυξείνη. Apud Homerum Priamus ſolus ad Achillem accedit. Recentiores ei Polyxenam et Andromachen comites dederunt, interque eos Dictys III. XX. p. 85 qui hanc Priami ſupplicationem fere iis-

Χεῖρ' ἔχε δεξιτερὴν καὶ ἐπορθεύεσκε πορείην.
Σὺν δέ οἱ Ἀνδρομάχη ἐπιέσπετο δακρυχέουσα,
Νηπιάχους ἐρύουσα γοῶντας Ἕκτορος υἷας,
Δοιὼ ἀδελφεὼ, Ἀστυάνακτά τε Λαοδάμαντα.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν Ἀχαιῶν μίχθεν ἰόντες,
Ἀργείους λιτάνευον ἐνὶ κονίῃσι πεσόντες,
Πεισέμεν Αἰακίδην, ὄφρ' Ἕκτορα λύσῃ ἀποινῶν.
Καὶ τότε γηραλέοι βασιλῆες ἔρυξαν Ἀχαιῶν
Ὄμματα, παρ Πηλείδου ἀολλέας εἰσαγάγοντες.
Τοὺς ᾤκτειρεν ἰδὼν, εἰ καὶ μάλα χαλκεόθυμος,
Οἰκτρὰ κυλινδομένους γε παραὶ ποσὶ μυρομένους τε.
Πρῶτα γάρ οἱ Πρίαμος κυλινδόμενος προσέειπε.

Ὀβρι-

iisdem defcribit verbis, et Malala p. 157.

317. ἐπιέσπετο. Recte fic Cod. reg. — Harl. ἐπίπτετο. Seq. verf. idem εὐρύουσα legit. γοῶντας emendavi, cum in Codd. legeretur γοόωντας.

319. ἀδελφεὼ, Cod. reg. ἀδελφῶ. In fine verfus Λαοδάμαντά τε legit Cod. Harl. — Dictys III. 20. p. 85. *ea* (Andromacha) *quippe deformata multiplici modo, Aftyanacta, quem nonnulli Scamandrum appellabant, et Laodamanta, parvulos admodum filios prae fe habens, regi adjumentum deprecandi aderat, qui moeroribus fenioque decrepitus filiae Polyxenae humeris innitebatur.* Homerus unum tantummodo Hectoris filium agnofcit. Recentiores plures finxerunt, vide Pofthom. v. 734.

320. Cod. Harl. Οἳ δ' ὅτε κλισίῃσιν.

322. πεισέμεν. Cod. reg. πεισέμεναι.

324. ἀολλέας, *totam fupplicantium turbam.* Cod. Harl. ἀελλέας.

326. κυλινδομένους. Cod. Harl. κυλινδουμένους, nec aliter verf. fequ. ubi οἱ ftare nequit. Fortaffe ἓ fcribendum. προσέειπεν αὐτόν,

328.

Ὄβριμε Πηλείδη μεγαλήτορα θυμὸν ἐπίσχες,
Αἴδεο δ' οὐρανίωνας οἳ περὶ πάνθ' ὁρόωσι·
Φείδεο μοὶ γήρως, λευκόχροά τ' αἴδεο χαίτην.
Οἴκτειρον μὲ γέροντα βροτῶν βαρύποτμον ἁπάντων.
Πεντήκοντα μοὶ υἱέας εἷλες καρτεροθύμους.
Ἀλλ' οὐ τόσσον φίλεον οἷά περ Ἕκτορα δῖον.
Γρυνοῦμαι νεκρὸν ἔντα τὸν Ἕκτορα λῦσον ἀποίνων,
Μὴ δὲ ῥέθη δροσόεντα παραὶ κυσὶν ὠμὰ βάλησθαι.
Δὸς δὲ Τρωάσι Τρωσί τε ὄφρα ἓ πένθος ἐνείκω.

Τοῖα μέν οἱ Πρίαμὸς προσεφώνεε Δαρδανίδης.
Αὐτὰρ ἔπειτα δάμαρ κλυτοῦ Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Πυκνὰ μάλα στενάχουσα καὶ ἄσπετα μυρομένη γε,
Ἧκα παρακλίνασα κάρη χαριέν τε πρόσωπον,
Λεπταλέοις μύθοισιν ἐλίσσετο ἀνδροφονῆα,
Καί μιν λισσομένη προσεφώνεε ἄγριον ἄνδρα·

Αἰακίδη μεγάθυμε, θεῶν ἐπιειμένος εἶδος,
Οἴκτειρόν με, ἄναξ, καὶ ὀρφανὰ τέκνα τοκῆος,

Ὃς

328. In hac Priami oratione plurima ex Homeri fonte hausta sunt. Ἰλ. Ω. 486. Confer cum gravissimo Homeri loco, quem ab omni antiquitate nemo fuit quin admiraretur, frigidam declamationem, quam Dictys pro Priamo concinnavit. l. I. c. XXI.

331. βροτῶν βαρύποτμον ἁπάντων. Ἰλ. Ω. 505. Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τὶς ἐπιχθόνιος βρότος ἄλλος.

335. δροσόεντα. Ἰλ. Ω. 418. θηεῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν Οἷον ἐερσήεις κεῖται (Hector) περὶ δ' αἷμα νένιπται. et v. 757. — In fin. vers. Cod. Harl. ὠμὰ βάθησθαι. Reg. ὀμῶς βάλησθαι. — Seq. vers. ad δὸς subintellige ἐμοὶ, deinde junge ὄφρα ἓ ἐνείκω πένθος. (Hector ipse luctus appellatur) Τρωσὶ etc.

340. ἧκα. Codd. ἦκα.

342. προσεφώνεεν. Cod. Harl. προσεφώνεες.

345.

Ὃς κλέος ἦν Τρώεσσι, τὸν ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Οἴκτειρον πασῶν βαρυδαίμονα θηλυτεράων,
Ἣι πόρεν ἄλγεα λυγρὰ θεῶν νόος οὐρανιώνων,
Λυγρὰ καὶ στονόεντα καὶ ἐσσομένοισιν ἀκοῦσαι·
Ἀλλὰ τίη σοὶ ταῦτα ἀκηχεμένη ἐρεείνω.
Οἴκτειρόν με, ἄναξ, καὶ ἀνάρσιος εἰ τελέθεις περ.
Δὸς νέκυν Ἕκτορα, δός μοι, ὅπως τάφου ἀντιβολήσῃ.
Ἑπτὰ πρίν μοι ἀδελφειοὺς ἐσθλόν τε τοκῆα
Κτείνας, οὐδ' ἐνάριξας, σὺν δ' ἄρα τεύχεσι θάψας,
Οὐ μὲν λύτρα λαβὼν, σὺν δ' αὖτ' ἀρετὴν ἀναφαίνων.
Ἣν καὶ νῦν, Ἥρως, ἐπὶ Ἕκτορι δείκνυσο ἄμμι,
Παισὶ δὲ τοῖο δέμας ἐπὶ δώροισι χαρίζευ,

Ὄφρα

345. ἔκτανες. Cod. reg. ἔκθανες.

348. ἐσσομένοισιν. Cod. Harl. ἐσσομένοις.

349. ἀλλὰ τίη σοὶ τ. Sic emendavi corruptam Codd. lectionem: ἀλλὰ τίησι τ.

350. ἀνάρσιος εἰ τελέθεις. Hoc quoque loco emendationem, quae mihi satis certa videbatur, in textum recepi. Cod. Harl. ἀνάρσιὸς εἰ τελέω π[illegible] Cod. reg. ἀνάρσιος εἰ τελέως περ.

351. νέκυν. Cod. Harl. νέκω. — τάφου scripsi pro τάφον, quod Codd. habent.

352. Ex Ιλ. Ζ. 421 et 416. κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα Οὐδέ μιν ἐξενάριξε. — Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν.

Quod T. addit, Achillem redemtionis pretium non accepisse, quo fundo nitatur, ignoro. Apud Homerum certe nihil est ejusmodi. Deinde haereo in fine versus 354. Fort. σὴν δ' αὖτ' ἀρ. ἀν. *Redemtionis pretium non accepisti, sed generosum tuum ostendisti animum.* Tum pergit: *Eundem, precor, animum nunc quoque ostendas*, unde apparet, verum esse, quod in textum recepi, δείκνυσο pro δείκνυες, quae est Codd. lectio.

356. Aliquid excidisse videtur. Fieri tamen potuit, ut T. ultimam in δώροισι, propter caesuram, primam in χαρίζευ propter ρ produceret.

Ὄφρα ἑ τυμβεύσωσι, μέγα περὶ σῆμα βαλόντες,
Σῆς ἀρετῆς τόδε τεύξαντες κλέος ὑστατίοισιν.

Ὣς φάτο λισσομένη ἐσθλὴ πάϊς Ἠετίωνος.
Ἑκτορίδαι δ' ἑτέρωθεν δάκρυον ἀγλαόμορφοι,
Μητέρα δακρυόεσσαν λισσομένην ὁρόωντες,
Μνησάμενοί τε τοκῆος, ὅθ' Ἕκτορος οὔνομ' ἄκουον,
Νηπιάχων βλεφάρων δὲ περίφρονα δάκρυα χεῖτο.
Δάμνα δ' ἄρ Αἰακίδαο νόον καὶ ἀμείλιχον ἦτορ.
Τοὺς γὰρ ὁρῶν ἐλέαιρε καὶ ἔνδοθι τείρετο θυμῷ,
Εὐγενέων γὰρ δάκρυον ἄγριον ἄνδρα δαμάζει.
Χρωτὶ δ' ἐρευθιόωντι καὶ ἄχροος ἔμπεσεν ὦχρος,
Δάκρυα δ' αὖ κατέκρυπτε καὶ ἐν βλεφάροισιν ἐδάμνα.

* * *

Ἠέρι ἐμπελάσειε νεφῶν πυκνότης ἀπροόπτων,
Τόνδε τε ὦκ' ἀπέκρυψε καὶ ἔσβεσεν εἴδεος αὐγήν,

Ὠχρι-

358. τεύξαντες. Codd. τεύξοντες.

360. Cod. Harl. Ἑκτορίδ' ἑτέρωθεν δάκρυον. Reg. Ἑκτορίδαι δ' ἑτέρωθ' ἐδάκρυον.

365. Τοὺς γὰρ, Cod. reg. Τοὺς δ' ἄρ.

367. καὶ ἄχροος. Scribendum videtur κατ' ἄχροος.

368. Post hunc versum unus aut alter interciderit, necesse est. Desideratur enim, praeter particulam, quae protasin indicet, comparationis, quod vocant, subjectum, quo referatur τόνδε et εἴδεος αὐγήν. Ceterum ex ipsis hujus comparationis reliquiis satis apparet, Achillis faciem, dolore et miseratione contristatam, soli comparari, repentinis nubibus objecto et obscurato.

370. ὦκ' ἀπέκρ. Codd. ἦκ' habent, quod fort. in ἦκ' immutandum. Incerta est enim in ejusmodi locis critica. — ἀπέκρυψε καί. Cod. reg. ἀπέκρυψεν ἔσβεσεν. — εἴδεος, intell. solis.

372.

Ὠχριόων δ' ὁράαται ὑπαὶ νεφέων ἐριδούπων,
Ὄμβρον ἄγων ἀλίαστον ἐπὶ χθόνα χαλκοθέμεθλον·
Ἶς δ' ἀνέμου βρομέοντος ἀπήλασεν ἄγριον ὄμβρον·
Ὣς τότε ὠχριόον κατεφαίνετο κῆρ Ἀχιλῆος,
Στυγνὰ δὲ λειριόεντα ἐείδετο ὄμματα τοῖο,
Πένθεϊ τειρομένου περὶ πένθεϊ Ἑκτοριδάων·
Δάκρυα δ' αὖ βλεφάρων καὶ ἐπεσσύμενα προχέεσθαι
Θυμὸς ἀπεσκεδέασκε καὶ αἰόλα μήδεα φωτός.
Ὣς ὁ μὲν ἐν βλεφάροισιν ἑοῖς ἐπὶ δάκρυα κεῦθε.

Παρθένος ἀβροχίτων δὲ Πολυξένη ἔννεπε τῶδε,
Ποσσὶν ἐπ' εὐτραφέεσσιν ἑλισσομένη περιπλέγδην·

Ὦ Ἀχιλεῦ, ἐλέαιρε καὶ ἄγριον ἦτορ ἐπίσχες·
Αἴδεο τόνδε γέροντα, ἐμὸν γενέτην βαρυπένθεα,
Οἰκτρὰ παραὶ προπόδεσσι κυλίνδεται, ἔστι δὲ ἄναξ,
Γυῖα ὑποτρομέοντα παλαίχρονα, τοῦδ' ἐλεαίρων
Υἷα καρτερό υμον ἀφ' Ἕκτορα λῦσον ἀποίνων,
Λῦσον ἀποίνων Ἕκτορα, πρὸς δέ με λάμβανε δούλην,
Σῇσιν ἐνὶ κλισίῃσι παρ' ἄλλαις δμωϊάδεσσιν.

Ὣς

372. ὄμβρον. Cod. Harl. ὄμβρων. Idem: ἐπὶ χρόνα χαλκοδέμεθλον.

374. In v. κῆρ vitium latere ſuſpicor. — Seq. v. στυγνὰ repoſui pro στυχνά.

380. Dictys III. 24. *Moxque Polyxena, ingreſſo Achille, obvoluta genibus ejus, ſponte ſervitium ſui pro abſolutione cadaveris pollicetur.* — Seq. verſ. Cod. Harl. πεπλέγδην.

384. Iunge: οἰκτρὰ γυῖα κυλίνδεται παραὶ προπ. Verba ἔστι δὲ ἄναξ, ad miſerationem augendam interpoſita. Sequutus ſum lectionem Cod. regii, qui ſic habet, ut edidi. Cod. Harl. vitioſe: προπόδεσσι κυλινδόμενόν τοι. In utroque Codice verba peſſime diſtinguuntur. Equidem, interpunctione mutata, tolerabilem ſaltem ſenſum feci.

388. δμωϊάδεσσιν. Cod. Harl. δμωΐδεσσιν.

Ὡς φάτο μειλιχίοισιν ὀδυρομένη περὶ κῆρι.
Τοὺς δ' Ἀχιλεὺς ἐλέαιρε, γέροντα δ' ἐλάζετο χειρὸς,
Καί μιν ἐφεδριάασκεν, ἐπ' ἠρέμα δάκρυον εἴβων.
Πολλὰ παρηγορέων δὲ καὶ εἴδατα πεῖσε πάσασθαι·
Ὃς δὲ ἐπείθετο, δαῖτα δ' ἐλάμβανε, εἴτε καὶ ἄκων.

Ἀλλ' ὅτε δὴ δαίσαντο περὶ ξενίαισι τραπέζαις,
Ἐξέθορε κλισίης Ἀχιλεὺς, Πριάμου δ' ἀπ' ἀπήνης
Χρυσὸν ἀρ' εἷλε καὶ ἄργυρον Ἑκτορέων ἀπὸ λύτρων.
Ἄλλα δὲ δῶρον ἔδωκε Πολυξένῃ οἴκαδ' ἀγέσθαι,
Μνῆμα γάμοιο ἑοῦ καὶ Ἀχιλῆος μεγαθύμου.
Οὐ γάρ οἱ ἔλπετο θυμὸς ἀπὸ πρὸ γάμοιο δαμῆναι,
Τήνδε τε σήματι τοῖο ὑπ' ἄορι θυμὸν ὀλέσθαι.

Ἀλλ' ὅτε πάντα ἔρεξε καὶ Ἕκτορα θῆκεν ἀπήνῃ,
Ἤρετο Δαρδανίωνα· Ποσῆμαρ φύλοπιν ἴσχω;

Ἕκτορ'

389. Cod. Harl. μειλιχίησιν ὀδωμένη περὶ κ.

390. Ιλ. Ω. 515. — Verf. feq. ἐφεδρίασκεν habet Cod. Harl. et in fine verfus εἶβε. Cod. regii lectionem in textum recipiendam putavi.

392. εἴδατα. Ιλ. Ω. 620. feqq.

393. Ὃς δέ. Cod. reg. Ὃς καί.

395. Ιλ. Ω. 572. Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὣς, ἆλτο θύραζε.

397. ἄλλα δὲ δῶρον. Recte fic Cod. reg. Alter vitiofe: ἄλλα δὲ δῶρ' ἔδωκε. *Reliqua vero, quae Priamus fecum attulerat, Achilles Polyxenae dono dedit.* Malala p. 158. ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ πλῆθος τῶν δώρων, τόν τε χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον δέχεται, καὶ ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ μέρος· τὰ δὲ λοιπὰ Πολυξένῃ χαρισάμενος ἀπέδωκε τὸν νεκρόν. Sic ad verbum Dictys quoque hanc rem narrat c. XXVII. — In verfus exitu Cod. Harl. οὕνεκα δ' ἀγέσθαι.

398. Μνῆμα. Fort. σῆμα.

402. Ιλ. Ω. 656. fqq. — Ἤρετο. Cod. Harl. εἴρετο. Deinde Codd. legunt: ποσῆμαρ ἤματα φύλοπιν ἴσχω. ἤματα,

Ἕκτορ᾽ ὅπως γοάοιεν ἀταρβέα δακρυχέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐσάκουσε καὶ οἱ ὑπέσχετο πάντα,
Αὐτὸς μὲν κλισίην εἰς ἔνθορε δῖος Ἀχιλλεύς.
Τοὶ δὲ ποτὶ Τροίην ἀδινὰ στενάχοντες ἔβαινον.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Τροίηθεν ἐφαίνετο κύδιμος Ἕκτωρ,
Νεκρὸς ἐπ᾽ ἀπήνης περόων Ξάνθοιο ῥέεθρα,
Πρώτη Τρωϊάδων Κασσάνδρη Φοιβὰς ἰδοῦσα
Κόσμον ἅπαντ᾽ ἀπὸ κρατὸς ἔχευεν, ἔλυσε δὲ χαίτας.
Πάντη δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσομένη περὶ πύργους,
Πυκνὰ κόμην τίλλουσα τοῖον ἐπήρχετο μῦθον·
Τρωϊάδες βαθύκολποι Τρώων τ᾽ ἄσπετα φῦλα,
Γλῶσσα πολυσπερέων τε δορυκλυτῶν ἐπικούρων,
Δεῦτέ μοι ἐκ πυλέων τε καὶ ἐκ πύργων ὁρόωντες,
Πένθος ἄλαστον τοῖον ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἕῃσιν.
Ἕκτωρ, ὃς πρὶν ἔρυτο Ἴλιον ἀγλαόπυργον,
Ἠδ᾽ ἀλόχους Τρώων κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα,
Ὃς κῦδος Τρώεσσιν ἔην κλυτοῖς τ᾽ ἐπικούροις,
Αἵματος ἐξ Ἀργείου Τρώων γαῖαν ἐρεύθων,
Οὗ κλέος δ᾽ ἀνθρώποις οὐδ᾽ ὑστατίοισιν ὀλεῖται,
Νεκρὸς ἐπὶ Τροίην ἐπ᾽ ἀπήνης ἔρχεται, οἴμοι.

Ὡς

τα, quod manifeſtum gloſſema eſt, induxi. Homer. l. c. Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον. et 670. σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἀνώγας.

404. ὑπέσχετο. Codd. ἐπέσχετο.

406. στενάχοντες. Cod. Harl. στενάζοντες. — Ιλ. Ω. 696. Οἳ δ᾽ εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε.

409. Ιλ. Ω. 699.

412. πυκνὰ κόμην. Cod. reg. πυκνόμην. Idem mox bene ἐπήρχετο, cum Harl. ἐπίσχεν exhibeat.

418. κεδνὰς cod. regii lectio. In Harl. eſt κεδνά. Ιλ. Ω. 729. ὅστε μιν αὐτὴν Ῥύσκευ, ἔχες

Ὡς ἡ μὲν στενάχιζε θεοπρόπος ἐκβοόωσα·
Λαοὶ δ' οἱ μὲν ἔβαινον ἐπ' ἀκροπόλει περὶ πύργους,
Τλησίπονοί τε γέροντες, γρᾶιαι δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι,
Καὶ κοῦραι καὶ νύμφαι, παιδογόνοι τε γυναῖκες.
Ἀλλ' ὅτε πλῆθος ἔβαινον ἐπεστείνοντο δὲ πύργοι·
Μητράσι δ' ἅμ' ἀνέβαινε κατηφέα νήπια τέκνα
Ἀρτίποδος βάσεως τρομερὸν γόνυ δινεύοντα·
Ἄλλα δ' ὑπαὶ μαζοῖσιν, ἐμύρετο δὲ καὶ ταῦτα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ πύργους βαῖνον δακρυχέοντες.
Οἱ δ' ἄλλοι ἐχέοντο πανιλαδὸν ἔξω τείχους.
Καὶ τότε Τρωϊάδων βασιλήϊα φῦλα γυναικῶν
Ἀμφ' Ἑκάβην ἀγέροντο καὶ ἔστενον ἄλλοθεν ἄλλη.
Ἀγχίσου Ἀγαμήδη, ἀδελφεὴ Αἰνείαο,

Φρόν-

ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα.

423. ἐκβοόωσα. Cod. Harl. ἐκβόωσα.

424. Ιλ. Ω. 707. — Seq. v. Cod. Harl. δ' αὖ ἐπὶ τ.

427. Ἀλλ' ὅτε πλῆθος ἔβαινον. Corruptam lectionem in textu relinquere, quam incertam conjecturam recipere malui. Fortasse corrigendum: ἄλλο τε πλῆθος ἔβαινεν. Sive Ἀλλ' ἐπὶ τεῖχος ἔβαινον.

428. κατηφέα νήπια τέκνα. Ex conjectura reposui. Cod. Harl. κατ. καὶ τὰ νήπια. Regius: κατηφ. καὶ νήπια. Uterque v. τέκνα omittit. — Seq. v. βάσεως emendavi, cum in Codd. βάσις legeretur.

431. βαῖνον. Codd. ἔβαινον.

432. Cod. Harl. πανιδαλὸν ἔξω τείχεος. Reg. πανιλαδὸν ἔξω τείχους, quod recepi.

433. βασιλήϊα, sic Cod. reg. superscripto βασίλεια, quod Harl. quoque legit.

435. De Agamede, Aeneae sorore, nil mihi ex alio loco constat; neque de Phrontide. Ἀβαρβαρέη (Cod. Harl. Ἀβαρέη) Nympha, Bucolioni, Laomedontis filio, Aesepum et Pedasum peperit. Ιλ. Ζ. 21. sqq. — Θεανώ, Antenoris uxor. — Λαοθόη apud Homerum Ιλ. Φ. 85. Priami pellex, hic Κλυτίοιο (sic

Φρόντις, Ἀβαρβαρέη, Θεανώ, Κλυτίοιό τ᾽ ἄκοιτις
Λαοθόη, Οἰνώη, ἄλλαι Τρωϊάδες τε.
Νύμφαι τε Πριάμοιο εὐγενέες πάρα πᾶσαι,
Σὺν δ᾽ Ἑλένη τανύπεπλος ἐφέσπετο δακρυχέουσα,
Τέτρασι σὺν τεκέεσσιν, Ἀλεξάνδροιο γενέθλης·
Βουνίκῳ, Κορίθῳ τε καὶ Ἀγάνῳ Ἰδαίῳ τε.
Κασσάνδρη δ᾽ ἑκάτερθ᾽ Ἑκάβης καὶ Λαοδίκεια
Τήνδε ποδεσφαλέουσαν ἀειρούσαι κατὰ κόσμον,
Ἠδὲ μὲν αἶα νέκυς κάρη ἤμυεν ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τῆς δ᾽ αὖτε προπάροιθεν υἷεες ἕνδεκα βαῖνον·
Αἴσακος ἠδ᾽ Ἕλενος, Πάμμων, Πάρις, Ἀντίφονός τε
Ἱππόθοος, Ἀγάθων τε Πολίτης Δηΐφοβός τε,

Συν

(sic enim cum Cod. reg. legendum, non Κλύτοιο) conjux vocatur. Clytius vero Laomedontis erat filius. Ἰλ. Υ. 237. — Oenoë quae sit, ignoro; *Oenones* enim nomen latere vix puto.

438. εὐγενέες πάρα πᾶσαι. Cod. Harl. εὐγενέος περὶ πάσας. Regius: εὐγενέες. παρὰ πάσας. Ultimam vocem emendavi. πάρα enim est pro πάρησαν.

440. Cod. Harl. corruptissime: τεκέεσσιν — γενέσθη.

441. Helenam liberos ex Alexandro peperisse, ex reconditioribus est fabulis. Scholia in Lycophron. 851. p. 95. — ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Ἑλένην μὴ τεκεῖν υἱὸν, ἀλλὰ θυγατέρα, τὴν Ἑρμιόνην, κατὰ δὲ Δοῦριν καὶ Ἰφιγένειαν ἐκ Θησέως. Ἄλλοι δέ φασι καὶ Νικόστρατον τεκεῖν, καὶ Ἐφιόλαν καὶ Μενέλαον. Ἐκ δ᾽ Ἀλεξάνδρου οἱ πλείονες φασὶ τέσσαρας τετοκέναι, Βούνικον, Κόρυθον, Ἄγανον καὶ Ἰδαῖον. — Cod. reg. vitiose: Κορίθῳ τε καὶ Ἀγίνῳ.

442. ἑκάτερθ᾽. Codd. ἑκάτερθεν.

446. Priami filios filiasque enumerat Hygin. XC. Apollodor. III. 12. 5. vide Heyne T. II. p. 761. sqq. Eorum undeviginti ex Hecuba procreaverat. Homer. Ἰλ. Ω. 496. — Αἴσακος, Priami ex Alexirhoë filius, vates, ut est apud Apollodor. III. 12. 5. p. 248. Ovid. Metamorph. XI. 762. Ille vero diu ante Hectorem obiit, si

Σὺν δ' ἄῤ ἀγαυὸς Τρωΐλος αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ἔπηεν,
Οἳ φύγον Αἰακίδαο βίην, ζῶον δ' ἄχρι καὶ τότε.
Οἷος ἀπῆν Πολύδωρος νήπιος, ὢν ἐνὶ Θρήκῃ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ πέλας ἦσαν ἀπήνης Ἑκτορέοιο,
Πάντες ἐπ' ἀσκεπέες καὶ ἀκρήδεμνοι κατέπιπτον,
Μυρόμενοι γοόωντες, ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες.
Ὣς Τρώων βασιλῆες μυρόμενοι στοναχίζον,
Ἐς πεδίον καταβάντες, ὅθι νέκυς Ἕκτορος ἦεν
Σὺν δὲ μέγας ἀπὸ πύργων ὦρτο γέρων ἀλαλητός·
Νηπίαχος δ' ἑτέρωθεν ἐπέβρεμεν ἄπλετος αὐδὴ,
Τοῖς δ' ἐπὶ θῆλυς ὁμαρτῇ ἄλλοθεν ἴαχε κραυγή.
Στενάζαν δὲ πολύθροα ἔθνεα πάντ' ἐπικούρων.
Ἵπποι δὲ χρεμέθοντο πανείκελα δακρυχέουσιν.

Ἡμε-

si Ovidio fides Metam. XII. init. *Nescius adsumtis Priamus pater Aesacon alis Vivere, lugebat: tumulo quoque nomen habenti Inferias dederat cum fratribus Hector inanes.* — Ἀντίφονος. Cod. reg. Ἀντίγονος. Verum esse quod recepi, apparet ex Hom. Ιλ. Ω. 249. et Posthom. v. 51.

448. Cod. Harl. vitiose: τρωΐλος δ' αὖτε ἐπί. Reg. αὖτ' ἐπί. Equidem superfluam litteram δ', quae metrum turbabat, induxi.

449. ζῶον δ' ἄχρι καὶ τότε. Num scribendum τότ' Οἷος? an gravius vitium latet? Putabam: ζῶν δ' οὐκ ἐπὶ πουλύ. Sed hoc hariolari est.

450. οἷος ἀπῆν. Cod. reg. Οἷος αὐτῶν et in fine ἐνὶ Θράκῃ. Harl. ἐν Θρήκῃ. — Res ipsa nota ex Euripidis Hecuba.

452. Cod. Harl. ἐπασκεπέες. et vers. seq. γόωντες.

456. Σὺν δέ. Cod. Harl. Ἂν δέ. — γέρων ἀλαλητὸς, *senilis ejulatus* pro γερόντων, ut mox νηπίαχος, pro νηπίων τέκνων.

459. Cod. reg. πολύθροοι ἔ. π. ἐπὶ τοίων.

460. vid. Posthom. v. 142.

461.

Ἥμερα δ' αὖτε κτήνεα, ὅσσα βροτῶν ὑποεργὰ
Πάντῃ ἐπεστροβέοντο, ἀτυζόμενα γόῳ ἀνδρῶν.
Βόμβος δ' ἦν αὐτῶν ὡς μυρομένοισιν ὁμοίων.
Ἴαχε καὶ Σκάμανδρος, Νύμφαι τ' ἔβραχον Ἴδης.
Ἕλλη δ' αὖτ' ἐβόησεν· ἐπέγρετο βόμβος ἀπάντῃ.
Πένθεϊ δ' ἐν νεφέεσσιν ἐδύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἠρέμα δάκρυσε καὶ Ζεύς, μῦρε δὲ γαῖα πελώρη.
Δεῖσαν δ' ὅσσοι ἔσαν ἀπάτερθεν ἀγάστονον ἠχὴν,
Τόσσος δοῦπος ἔην, ὁ Μέτων ὁπόσον γε ἀείδει
Ὑστατίοις γεγάμεν ἐνὶ ἤμασι τέρματι κόσμου·
Ἑπτὰ θεοὶ μεγάθυμοι ὅταν Κρόνου οἶκον ἵκωνται,
Ὑδροχόον, σκοτόεντα· δονήσει δὲ Κρόνος αὐτούς,
Δινή-

461. ὅσσα. Cod. Harl. ἴσα.

465. ἀπάντῃ. Cod. regius: ἁπάντων.

466. νεφέεσσιν ἐδύσατο. Lectio Cod. reg. Alter νεφέεσσι δύσατο.

469. Tantus fuit Trojanorum gemitus, terrae, coeli marisque strepitus, quantum Meton ultimo mundi die ingruente futurum dixit. Μέτων, Mathematicus et Astronomus. Vide Suid. qui Scholiast. Aristoph. ad Aves 998. exscripsit. Qui ejus mentionem fecerunt, vide ap. Interpp. Aeliani V. H. L. X. 7. Multa quoque de Metone congessit Salmasius Exercitt. Plin. p. 519. sqq.

470. γεγάμεν. Cod. reg. γεγάμοις. — In iis, quae sequuntur, parum aut nihil video. Aliquid tamen lucis lucrantur ex commentario Servii ad Aeneid. 287. — *annum esse magnum voluerunt, omnibus planetis in eundem recurrentibus locum; et hoc fit, ut supra diximus, secundum Ciceronis Hortensium, post annos XII millia noningentos quinquaginta quatuor, solstitiales scilicet.* — *De quo anno varia dicuntur et a Metone et a Ptolemaeo et ab Eudoxo et ab ipso Tullio.* Tum itaque, pristino rerum ordine restituto, Saturnus, Iove exturbato, imperium rursus occupabit.

472. δινήσει. Codd. δονήσει.

Δινήσει δ' ἄρα πάντα, Διὸς βασίλειαν ἀείρων,
Πάντα κατακρύψῃ δ' ἐνὶ ἄχλυϊ εὐρυβερέθρῳ·
Τόσσος μυρομένοισι Τρωσὶ δοῦπος ἐπῆεν,
Τόσση δ' αὖ μακάρων ἰαχὴ γένετ' ἤματι κείνῳ.

Καί νύ κε νὺξ κατέμαρψε Τρῶας δακρυχέοντας,
Καί νύ κε δὴ πυλέων ἐκτὸς κατὰ ὕπνον ἕλοντο,
Τιλλόμενοι ἀμφ' Ἕκτορα, τοῖον γὰρ ποθέεσκον.
Ἀλλ' ἄρα μιν Πρίαμος ποτὶ Τροίην ὦρσε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐσέχυθεν ἐπὶ πτόλιν ἀμφί τε πύργους,
Κοσμήσαντες εὖ Ἕκτορα ἐν λεχέεσσι τιθέντες,
Ἐννῆμαρ γοάασκον, τοὶ δ' ἄρ' ἀγίνεον ὕλην.

Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτην ἐτέλεσσαν πάντα παρ' ἠῶ,
Πολλοῖς ἐν φυλάκεσσιν ἀτειρέα χαλκὸν ἔχουσιν
Ἐκτὸς τείχους καὶ πτόλιος μέγα σῶμα κέαντες
Ἐς κάπετον κατέθεντο πελώριον Ἕκτορα δῖον.
Γαῖαν δ' αὖτε χέαντες πολλὴν ὑψόσ' ἄειραν,
Καλὰ δὲ λάϊνεα ποτὶ τύμβον ἀγάλματα θῆκαν.

474. Legam: πάντα κατακρύψει τ' ἐνὶ ἀ.

476. Ιλ. Ω. 713. ſqq.

484. ἐτέλεσσαν. Cod. reg. ἐτέλεσαν.

485. πολλοῖς ἐν φυλάκεσσιν. Ιλ. Ω. 799. Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχευαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη.

486. ἐκτός. Haud longe a tumulo Ili, regis. Dictys IV. I.

488. γαῖαν. Cod. Harl. Χαῖαι.

Τέλος τῶν Ὁμηρικῶν.

IOANNIS TZETZAE

POSTHOMERICA.

IOANNIS TZETZAE
POSTHOMERICA.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῶν
ΜΕΘΟΜΗΡΙΚΩΝ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποίησαν ὑφ᾽ Ἕκτορι ὅσσα ἐῴκει,
Αὖτις ὑπὸ πτόλιν εἰσβάντες δαίσαντο ἀνάγκῃ.
Κλεῖθρα δ᾽ ἐπὶ πύλῳν βάλον, εὖ δ᾽ ἐπέθεντο ὀχῆας,
Ἠρτύ-

1. Αὐτάρ. Iisdem fere verbis Quinti Smyrnaei carmen incipit. Cum Hectoris mors et ab Achille redemtio Iliadis finem constituat, Posthomericorum scriptores Carmina auspicari debebant ab iis rebus, quae fortissimi herois exequias proxime sequebantur. Ab eodem principio Arctinus progressus est in Aethiopide, quod carmen quinque libris complectebatur earum rerum seriem, quae post Hectorem interfectum usque ad Achillis necem et Ulyssis cum Ajace disceptationem gesta sunt. Vide argumentum Aethiopidis, a Proclo servatum, in Bibliotheca Lit. et Art. Fasc. I. p. 32. sqq. et Heynium Exc. XIX. ad Aeneid. I. p. 162. — ὑφ᾽ Ἕκτορι. Putabam olim ἐφ᾽ Ἕκτορι corrigendum esse. Postea animadverti, praepositionem ὑπὸ passim hoc sensu a Tzetza adhiberi.

3. εὖ δ᾽ ἐπέθ. Sic scripsi. In apogr. ἐν legitur. Hujus versus initio metrum graviter laborat; πύλη enim priorem syllabam

con-

Ἠρτύνοντο δὲ πύργους ἐν κρατερῇσιν ἀνάγκαις,
Ἐλπόμενοι χείρεσσιν ὑπ' Ἀργείων ὀλέεσθαι.

Τοῖσι δὲ μυρομένοισιν ἀγαστόνου εἵνεκα πάτρης,
Ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ ἀπὸ Θερμώδοντος ἰοῦσα

Ἤλυ-

constanter corripit. Quamvis Tzetzam immodesta saepe in metris licentia usum esse haud ignoro, hoc tamen loco, cum facilis medicina in promtu sit, emendandum puto: κλεῖθρα δ' ἐπὶ πύλεων β. ut v. 44. Τρωϊάδων πύλεων ἐξέσσυτο. In ἐπὶ ultima, vi caesurae, producitur. — Quintus VIII. 377. οὐδ' ἄρα ᾔσι πύλῃσιν ἐπειρύσαντο ὀχῆας.

4. ἐν κρατερῇσιν. Apogr. vitiose ἐν καρτερῇσιν.

5. ὀλέεσθαι reposui pro ὄλεσθαι. — Ad seq. vers. confer Quintum I. 15. sqq. ἀγαστόνου dedi pro ἀγάστονον.

7. Θερμώδοντος. Male in apogr. Θερμώθοντος. — Penthesileae cum mulierum suarum caterva ad Trojam adventus a scriptoribus παραλειπομένων certatim exornatus est. Ejus in bello Trojano partes Arctinus diserte exposuerat in Aethiopide l. l. — „Induxerunt autem Amazonas in belli Trojani historiam poëtae, qui post Homerum scripsere, quia celeberrimae erant in antiqua historia Amazonum impressiones in Asiam minorem factae, inprimis in Phrygiam et Lydiam, quarum una in Priami tempora incidit Ιλ. Γ. 189. De reliquis loca classica sunt ap. Strabonem". Verba sunt Heynii, summi Viri, ad Virg. Aen. I. 490. Ad Thermodontem fluvium Amazonas Virgilius quoque collocat. Aeneid. XI. 659. *Quales Threïciae quum flumina Thermodontis Pulsant et pictis pellantur Amazones armis.* Ubi Servius: *Thermodon fluvius est Thraciae, ad quem Amazones, a Tanai flumine in Asia digressae, se transtulerunt.* Vide Apollon. Rhod. II. 370. sqq. et Schol. in Lycophr. p. 135. ubi variae de Amazonum ex Asia in Europam transitu traditiones ex Hellanico, Lysia aliisque exponuntur. Scriptores, qui Amazonum res gestas peculiaribus libellis tradiderunt, laudatos vide a cl. Sturzio ad Fragm. Hellanici p. 117. et Pherecydis p. 92.

8. κό-

Ἦλυθε Πενθεσίλεια, κόρη μεγάθυμος Ὀτρήρης,
Ἠϋγενὴς τελέθουσα Ἀμαζονίδων βασίλεια.
Ἦλυθε δ' ὡς ὁ Κόϊντος ἑοῖς ἐπέεσσιν ἀείδει
Οὕνεκα ἣν κάσιν ἔκτανεν Ἱππολύτην ἐνὶ θήρῃ,
Μῦσος ἀλευομένη, δυοκαίδεκα δ' ἄλλαι ἕποντο.
Ταῦτα μὲν ὧδ' ὁ Κόϊντος ἑοῖς ἐπέεσσιν ἀείδει.
Ἑλλάνικος, Λύσιας δὲ καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἀγαυοὶ

Φάν,

8. κόρη Ὀτρήρης. Otrere Amazonum regina cum Antiopa. Apollon. Rhod. II. 386. Ἀμαζονίδων βασίλειαι Ὀτρήρη τε καὶ Ἀντιόπη. De Otrere, quae et Orithya appellatur, vid. Salmaſ. et Vorſt. ad Iuſtin. II. 4. 17. Quintus Sm. I. 164. Orithyam Boreae uxorem, Pentheſileae amicam dicit. — Martis filia Pentheſilea vocatur ab Arctino l. l.

10. Κόϊντος. Cauſam, quae Pentheſileam impulerit, ut Trojam proficiſceretur, Quintus indicat I. v. 21. ſqq. — Hippolyte, Pentheſileae ſoror, celeberrimum fuit nomen apud eos, qui res, ab Hercule geſtas, expoſuerunt; inter hos fuerunt, qui Hippolyten ab Hercule interfectam traderent. vid. Munck. ad Hygin. Fab. XXX. p. 74. et Heynium ad Apollod. I. pag. 382. — ἔκτανεν ſcripſi, cum in apogr. eſſet ἔκτεινεν. Quintus l. 24. Τὴν γάρ ῥα κατέκτανε δουρὶ κραταιῷ.

12. ἀλευομένη. Apogr. ἀλεομένη. Verbum, quod metri ratio flagitabat, reſtitui. Homer. Ιλ. Ο. 223. ἀλευόμενος χόλον αἰπύν. Π. 711. μῆνιν ἀλευόμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος. Sophocl. Aj. 664. ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. — Paulo poſt δ' ante ἄλλαι inſerui. Verſus colorem duxit ex Quinto I. 33. σὺν δέ οἱ ἄλλαι [ἕποντο] δυώδεκα πᾶσαι ἀγαυαί.

13. ὧδ' ὁ K. Apogr. ὧδε ὁ K.

14. Λύσιας. Vide ad Lycophr. p. 135. In menſura vocis Ἑλλάνικος Tzetzae errare placuit. Recte idem nomen metitur v. 778. — καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἀγαυοί· εἰς Ἡρόδοτον ἀποτεινάμενος εἶπεν. Schol. Locus Herodoti, quem reſpicit, eſt L. IV. 116. p. 332. καὶ ἐπὶ θήρην ἐπὶ

ἵππων

Φαὶν, ἕνεκα σφετέρης ἀρετῆς ἐπιήλυθε Τροίῃ,
Κῦδος ἀεξήσασα, ὅπως τε γάμοισι μιγείη.
Ταῖς γὰρ ἀπαίσιόν ἐστι παρ' ἀνδράσι βημέναι εὐνῇ,
Εἰ μὴ μὲν πολέμοισιν ἀριστήσωσιν ὑπ' ἄνδρας.
Τὼς μὲν Πενθεσίλειαν ἔλθεμεν οἵγ' ἐρέουσιν.
Τοὶ δ' ὑπὸ δώρων Ἑκτορέων ἐρέουσιν ἰοῦσαν.
Πυθομένην μόρον Ἕκτορος ἄψ ἐθέλειν ὑποείκειν.
Τήνδ' ὁ γέρων Πρίαμος κατέρυξεν ἐνὶ δώροις,
Πολλοὺς ἄνδρας ἔχουσαν ἀπὸ Σκυθέων κλυτοτόξων,
Πεζοὺς

ἥκειν ἐκφοιτῶσαι καὶ χωρὶς τῶν ἀνδρῶν. Tzetza Malalam ante oculos habuiſſe videtur. p. 159. πολὺ πλῆθος Ἀμαζόνων καὶ ἀνδρῶν γενναίων.

15. ἐπιήλυθε Τροίης. Fortaſſe corrigendum ὅτ' ἐπήλυθε Τροίην.

16. ἀεξήσασα. Male apogr. ἀέξασα. Deinde metro ruenti ſuccurri, ſcribens τε γάμοισι pro καί.

17. ἀπαίσιον. Ex Herodoto IV. 117. p. 332. Οὐ γαμέεται παρθένος οὐδεμίη, πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα ἀποκτείνῃ. Idem dicit Nicolaus Damaſcenus in Stobaei Flor. XLII. p. 292.

19. Πενθεσίλειαν. Tzetza ultimam produxit, ut ſolet; alias pronum eſſet emendare: Πενθεσίλειαν ἐπέλθεμεν.

22. κατέρυξεν. Niſi T. primam et ſecundam hujus verbi ſyllabam produxit, ad juſtam verſus menſuram aliquid deſiderari apparet. Videſis, an ille ſcripſerit: Τήνδ' ὁ γέρων Πρίαμος κατέρυξ' ἐρικύδεσι δώροις. Homer. Ἰλ. Τ. 265. θεῶν ἐρικύδεα δῶρα. Facit huc Cedrenus p. 128. B. γνοῦσα δὲ κατὰ τὸν Ἕκτορα ὑποστρέφειν ἐπειρᾶτο. Πάρις δὲ ταύτην πολλῷ χρυσῷ μεῖναι πείθει. et Dictys IV. 2. *Quae* (Penthesilea) *postquam Hectorem interemtum cognovit, percuſſa morte ejus domum regredi cupiens, ad poſtremum multo auro atque argento illecta, ibidem opperiri decreverat.* Priamum Amazonas in auxilium vocaſſe, Conſtantinus quoque refert Manaſſes p. 28. Μετακαλεῖται Πρίαμος συμμάχους Ἀμαζόνας.

23. πολλοὺς ἄνδρας. τοῦτο πρὸς τὸν Κόϊντον. ἐκεῖνος γὰρ καθὼς ἔφησα πρότερον σὺν δώδεκα μόνον Ἀμαζόσι φησὶν ἐπὶ τὴν Ἴλιον παραγίνεσθαι. Schol.

24. πε-

Πεζούς ἱππῆάς τε ἀρηΐφίλους τε γυναῖκας.
Ἤγαγεν οτραλέως καὶ ἐνδυκέως φιλέεσκεν.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἐπέφαινε γυνὴ κατὰ Τρώϊον ἄστυ
Πάντες ὁμῶς [Τροίης] ἐξέχυθεν ἄλλοθεν ἄλλος.
Θαῦμα γὰρ εἷλεν ἅπαντας ἀρηϊφίλοιο γυναικὸς,
Τήνδ᾽ ὁ γέρων φιλέεσκεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπὴν πολλοῖς ἐνὶ ἤμασι θυμὸν ἔτερψε
Ῥῶσε δὲ ἵππων γούνατα καὶ μένος οἵ οἱ ἕποντο,
Δὴ τότ᾽ ἐθώρηξε λαοὺς Τρώων τε καὶ αὐτῆς.
Ἵστατο δ᾽ ἐν μέσσοισιν ἀλίγκιος ἄντα θεοῖσιν.

Τρωΐα-

24. πεζούς. Apogr. παίζους. Idem verſ. ſeq. ἤγαγε. Quint. I. 84. Πρίαμος ἄγε δ᾽ εἰς ἕα δώματ᾽ ἄνασσαν Καί μιν προφρονέως τίεν ἔμπεδον. Ἰλ. XXIII. 89. ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως.

27. ὁμῶς ἐξέχυθεν ἄλλοθεν ἄλλος. Corruptiſſimus verſus, qui tamen verbo, quod excidit, reſtituto, ſatis commode emendari poſſe videtur, ſic: Πάντες ὅμως Τροίης ἐξέχυθεν ἄλλοθέν ἄλλος. *Omnes urbe relicta Pentheſileae obviam facti ſunt.* Quintus I. 219. νηῶν ἐξεχέοντο. III. 12. τείχεος ἐξεχέοντο. Herodot. III. 13. p. 199. οἱ δὲ ἐκχυθέντες ἁλέες ἐκ τοῦ τείχεος. Hanc emendationem in textum recipere non dubitavi.

28. θαῦμα γάρ. Quintus I. 52. ἀμφὶ δὲ Τρῶες Πάντοθεν ἐσσύμενοι μέγ᾽ ἐθάμβεον εὖτ᾽ ἐσίδοντο Ἄρεος ἀκαμάτοιο βαθυκνημῖδα θυγατρα. Virgilius de Camilla, ad Pentheſileae imaginem adumbrata, Aeneid. VIII. 812. *Illam omnis tectis agrisque effuſa juventus Turbaque miratur matrum et proſpectat euntem.*

30. πολλοῖς. Valde inclinat animus, ut ὀλίγοις corrigam ex Ioanne Mal. p. 159. Ἀνεθεῖσα δὲ μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μεθ᾽ ἡμέρας ὀλίγας ὁπλισαμένη σὺν τῷ πλήθει.

33. ἀλίγκιος ἄντα θεοῖσιν. Quintus I. 19. Πενθεσίλεια θεῶν ἐπιειμένη εἶδος. Noſter homericam ῥῆσιν expreſſit Od.

Τρωϊάδες δ' ἄρα πᾶσαι εὐχετόωντο γυναῖκες,
Ἕκτορος ἐσθλοῦ ποινητεῖραν τήνδε γενέσθαι
Ἀργείους ὀλέσασαν ἐπὶ δίνησι θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἐξαπέφηνε τελέσφορον εὖγμα γυναικῶν·
Πολλάκι γὰρ πάρελσεν Ἀχαιοὺς κύμασι πόντου.
Ἀλλὰ Κρόνος χαλέπηνεν ἀάσχετος ἀγκυλομήτης,
Ὅς ὑπ' Ἀχαιῶν Τροίῃ ἐμήδετο λυγρὸν ὄλεθρον,
Ὅς καὶ τὴν ἀπόερσεν ἐν ἔγχεϊ Αἰακίδαο,
Καὶ κρατερήν περ ἐοῦσαν, ἀμαιμακέτην τε γυναῖκα.
Ἤτοι γὰρ τότε θωρήξασα λεών τε καὶ αὐτὴν
Τρωϊάδων πυλέων ἐξέσσυτο· χαῖρε δὲ λαὸς,
Ὡς εἶδον κατὰ κόσμον ἐπὶ στίχας ὁπλίζουσαν.
Καὶ γὰρ οἰστοφόρους παρὰ δεξιὸν ἕρκος ἧκεν,

Ὁπλί-

Od. B. 5. Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.

34. Τρωϊάδες. Apogr. Τρώϊαδες.

35. ἐσθλοῦ. apogr. ἐσθοῦ et ποινητεῖραν. Ἀγαμέμνονος ποινάτορας legi ap. Euripid. in Electra v. 23.

36. ἐπί. Apogr. ἐνί.

38. πολλάκι γάρ. Apogr. vitiose πολλοί γάρ. Lectionis, quam restitui, veritatem, Tzetzae scholion ostendit: πολλάκι. ἀντὶ πολλάκις. ἔστι δὲ αἰολικῆς διαλέκτου, quod ad hunc versum pertinere, nullus dubito. — πάρελσεν scripsi pro παρέλυσεν, scholiis iterum sinceram lectionem suppeditantibus. πάρελσε. συνέκλεισε· ἔλω τὸ ἐλαύνω· ὁ μέλλων ἐλάσω καὶ αἰολικῶς ἔλσω. καὶ τὸ γ [L. τὸ γ τοῦ ἀορίστου α] ἔλσε. Hom. Ιλ. XI. 413. ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι. XVIII. 294. ἐπὶ νηυσὶ θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς. XXI. 225. πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ. — Primam syllabam verbi πάρελσε Tzetzae, literae ρ beneficio, producere licuit. — Ceterum, Penthesileam multa cum Achivis praelia pugnasse, unde T. didicerit, equidem ignoro. Quintus Smyrnaeus quidem eam prima pugna interfectam tradidit.

46. Non aliter atque his versibus Penthesileae acies describitur ap. Cedrenum et Malalam.

48. Αν-

Ὁπλίτας δ' ἑκάτερθε, σιδήρεον ἔμμεναι ἕρκος.
Ἦρξε δὲ τοξοφόρων ἀνδρῶν Πάρις ἠδὲ Λυκάων,
Πρὸς δ' Ἕλενος καὶ Πάμμων, Ἱππόθοός τε ἀγήνωρ.
Δηΐφοβος δ' ὁπλίτας ἄγε Πουλύδαμας, Ἀγάθων τε,
Αἴσακος, Ἀντίφονος, Πολυήτης, πρὸς δ' ἄρ' ἀγαυὸς
Τρωΐλος, Αἰνείας δ' ἱππήϊα τάγματα εἶχεν.
Ἄσπιδες δ' αὖ ἄραρον καὶ ἔγχεα καὶ τρυφάλειαι,
Αὐγὴ δὲ σελάγιζε, σιδήρεος ἔστενε γαῖα.

Ὅπλων

48. Λυκάων· οὗτος γαμβρὸς ἦν Πριάμου ἀπὸ (ἐπὶ) Λαοδίκῃ θυγατρί. Schol. — Lycaonis nomen paſſim ap. Homerum occurrit. Sed is eſt filius Priami, non gener. cf. Ιλ. Γ. 333. Υ. 81. Apud Hyginum Fab. XC. inter Priami ex Hecuba filios non recenſetur; ex pellice enim natus erat, teſte Apollodoro III. 12. 5. p. 250.

49. Πάμμων. vide Dictyn II. 43. p. 60. Apollodor. III. 12. 5. p. 249. — Ἱππόθοος. Ιλ. Ω. 250.

50. Πουλύδαμας. Apogr. cum hic tum in plurimis aliis locis Πολύδαμας; quod ubi metrum flagitabat, emendavi. — Ἀγάθων memoratur ab Hygino f. XC. et Apollod. l. l.

51. Αἴσακος. Priami ex Ariſbe filius, quem in avem mutatum ferunt mythographi. Apollodor. III. 12. 5. p. 247. Heyn. in Not. Vol. II. p. 758. — Ἀντίφονος. Sic apud Homerum hoc nomen formatur Ιλ. Ω. 250. in aliis locis idem Ἄντιφον ſcribitur. vid. Heyn. ad Apollodor. p. 762. — Πολυήτης. Corruptum nomen. Suſpicari poſſis Πολύμητος, quem inter Priami filios refert Hygin. F. XC. Sed apud huno quoque ſcriptorem ſuſpecta eſt lectio. Vix dubito, quin verum ſit Πολίτης, quod Homerus offert Ιλ. Ω. 256. Tzetza in prima ſyllaba τὸ λ. duplicaſſe putandus eſt.

53. Ἄσπιδες. Homer. Ιλ. Π. 214. Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. pro τρυφάλειαι apogr. τριφ. vide Euſtath. ad Ιλ. Ε. p. 407. 2.

54. αὐγὴ δὲ σελάγιζε. Oppian. Π. Κ. L. III. 307. Χροιὴ δ' ἀργυφέη σελαγεῖ. Reliqua ex Homero duxit Ιλ. Ω. 784. τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα.

Ὅπλων ὑπ' ἀράβοις καὶ ἵππων καρτερογούνων.
Ἡ δ' ἄρ' ἐν ἱππήοισι μετέπρεπε τάγμασι μέσσον
Καλὴ Πενθεσίλεια, κόρη μεγάθυμος Ὀτρήρης,
Ἀργύρεον θώρηκα πανάστερον ἐνδεδυκυῖα·
Κἀπὶ δὲ τῆς ἐπέκειτο κόρυς λιθάδεσσι φαεινή,
Μαρμαίρουσα λύχνησι καὶ ἀμεθύσοις ἐρατεινοῖς.
Αὐτὰρ γωρυτοὶ ὀσφύϊ καλοί, φαρέτρη τε,
Χρύσεα λαμπετόωντα ἐπάρμενα τῇδε γυναικί.
Πρὸς δὲ σάκος βριαρὸν ἐπέην λαιὴν κατὰ χεῖρα·
Ἐν δ' ἄρ ἔην Ἄρης καὶ Ἔρως καὶ Πενθεσίλεια.

Μάρ-

γαῖα. Quintus I. 344. μέγα δ' ἔστενεν ἄσπετος αἶα.

55. ὑπ' ἀράβοις. Nondum me expedire potui ex hoc loco, quem in mendo cubare nemo facile dubitabit. Fortasse scribendum: ὅπλων θ' ὑπ' ἀράβησι. Homer. Ιλ. Β. 465. αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. — Pro καὶ ἵππων apogr. κ' ἵππων.

58. Multo est accommodatior ad Amazonum morem Penthesileae habitus in celebrata illa Polygnoti tabula ap. Pausan. X. 31. p. 875. τόδε σχῆμά ἐστι τῇ Πενθεσιλείᾳ παρθένος τόξον ἔχουσα τοῖς σκυθικοῖς ἐμφερὲς καὶ παρδαλέως δέρμα ἐπὶ τῶν ὤμων. — θώρηκα πανάστερον. Homer. Ιλ. Π. 133. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε Ποικίλον ἀστερόεντα.

59. κἀπὶ δὲ τῆς. Si vera est lectio, τῆς ad Penthesileam referri debet. Satis tamen jejune dictum ἐπ' αὐτῆς ἐπέκειτο κόρυς pro *galea ejus caput opertum erat*, et nescio an graece. Quid? si hoc saltem loco Tzetzam a macula liberaremus, quam librariorum ignorantia ei adspergere potuit. Scripserim equidem: Κρατὶ δὲ τῆς ἐπέκειτο. Quintus I. 149. ἀμφὶ δὲ κρατὶ θῆκε κόρυν. Homer. Ιλ. Τ. 380. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας Κρατὶ θέτο βριαρήν, ἣ δ' ἀστὴρ ὣς ἐπέλαμπε.

60. ἀμεθύσοις. Graviter h. l. in metrum peccavit incautus Grammaticus, cum verbo, quod jonicus a minori est, pro choriambo uteretur. Quam rei metricae ignorantiam nisi in Tze-

tza

Μάρνατο δ' αὖτε Ἔρως ἴδ' Ἄρης περὶ τῆσδε γυναικὸς,
Καὶ γραπτοί περ ἐόντες ζώοις δ' αὖτε ἐΐκτην.
Ἤτοι γὰρ μὲν Ἔρως κούρην φάτο εἶναι ἑεῖο,
Ἄρης δ' αὖ ἑτέρωθε· μέση δ' ἐπείσατο κούρη,
Κάλλεϊ καὶ ἔντεσσι διακριδὸν ἀστράπτουσα.
Τῆς δ' ἄρ' Ἔρως κόρυν ἁρπάζων φιλέεσκεν ὀπωπὴν,
Ἄρης δ' αὖ ἑτέρωθεν. ἐκύνεε κρᾶτα πυκάζων.
Τοίη οἱ ἐπέην ἄσπις λαιὴν κατὰ χεῖρα,
Δεξιτερῇ δ' ἔχε φάσγανον εἴκελον ἀστεροπῇσιν·
Ἕζετο δ' ἐν ἵππῳ κυανόχροϊ ἀγκυλοδείρῳ·
Τοῦ δ' ἀπὸ χαιτάων κυανόχροος εἴδετο αἴγλη.
Ὃς κούρην φορέων εὐειδέα καρτερόθυμον,
Κυδιόων ἀφρίασκεν, ἀπ' ὄμμασι πῦρ ἀμαρύσσων,
Οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεσκεν ἐπὶ χθονὶ ἀτραπτητὸν,

Ἀλλ'

tza noſtro ſummam fuiſſe ex plurimis exemplis conſtaret, pronum eſſet emendare: μαρμαίρουσα λύχνης ἐρατεινοῖς ἠδ' ἀμεθύσοις. — Seq. verſu primam in φαρέτρη produxit, ne quid excidiſſe putes.

67. κούρην. apogr. κόρην. Seq. v. ἑτέρωθεν.

73. ἔχε repoſui pro ἔσχε, et εἴκελον pro ἴκελον, quod primam corripit. Homer. Ιλ. Π. 11.

74. ἕζετο. Quintus I. 165. ἕζετο δ' ἵππῳ καλῷ τ' ὠκυτάτῳ τε.

75. εἴδετο αἴγλη. Num ſcribendum: τοῦ δ' ἀπὸ χαιτάων κυανόχροος ἵκετο αἴγλη. Ιλ. Β. 458. αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Ιλ. Σ. 214. ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέβας αἰθέρ' ἵκανε. Ιλ. Λ. 466. ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτή.

77. ἀπ' ὄμμασι. Homer. Hymn. in Mercur. 278. ὡς ἄρ' ἔφη καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων. Ex corrupta lectione ejusdem Hymni Tzetza ſuum πῦρ ἀμαρύσσων duxiſſe videtur. Ibi enim v. 415. olim legebatur: τότε δὴ κρατὸς Ἀργειφόντης χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο πῦρ ἀμαρύσσων. Recte vero Martinus emendavit: πύκν' ἀμαρύσσων.

78. ἐπὶ χθονὶ ἀτραπτητόν. Haec eſt corrupta apogra-

 phi

Ἀλλ' αἰὲρ ἐπ' αἰθερίην ἐβιάζετο οἶμον ὀρούειν.

Χαῖρε δὲ Τρώϊος ἐσμὸς ταύτην εἰσορόωντες·
Ἀργεῖοι δὲ φίλον κῆρ παχνώθησαν ἰδόντες.
Τριχθὰ δὲ κόσμηθεν καὶ οὐκ ἐθέλοντες ἀνάγκῃ.
Ἦτοι μὲν [γὰρ] Μενέλαος, Τεῦκρος, Μηριόνης τε,
Σὺν τοῖς καὶ Ἀρκεισιάδεω παῖς ἀγκυλόβουλος.

Ἔνθ'

phi lectio, quam mutare religio fuit. Vix tamen dubito, corrigendum esse:

οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεσκεν ἐπιχθόνιον ἀτραπητόν.

Semitam terrestrem, cui seq. versu opponitur οἶμος αἰθερίη. Vide de voce ἀτραπητὸς Eustath. Ιλ. P. pag. 1170. 4. Comparandus Rhianus in Epigr. I. (Anal. V. P. T. I. p. 479.) ἠέ τιν' ἀτραπητὸν τεκμαίρεται οὐλυμπόνδε. Verbum ἀτραπητὸν primam habet ancipitem — Seq. versu recte emendavi οἶμον pro οἴμην, quae apographi est lectio. Alpheus Mityl. Epigr. VII. Anal. V. P. T. I. p. 742. οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος. Antiphilus Epigr. XV. T. II. p. 173. καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάταν. Diodor. Epigr. IX. T. II. p. 187. ὀλοὴν οἶμον ἔβης Ἀΐδου. vide Tzetzam ad Lycophr. pag. 3. — ἐβιάζετο. *Omnibus viribus ad altiora tetendit.* Lucian. Hermotim. 3. Tom. I. p. 742. ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον. cf. Dorville ad Chariton. l. XI. Diversus est ab hoc ejusdem verbi usus, quum equi dicuntur βιάζεσθαι, ὅτε τὸν τράχηλον παραφέρουσιν καὶ πυκνὰ διασείουσιν, ut Pollucis verbis utar I. 219.

81. δὲ post Ἀργείων inserui, ne versus corrueret. — Seq. vers. ἐθέλοντες pro ἐθέλοντος.

83. γὰρ, quod uncis inclusi, delendum videtur.

84. Ἀρκεισιάδεω. Apogr. Ἀρκεσίδεω. Nihil mea emendatione certius. Homer. Od. Ω. 269. αὐτὰρ ἔφασκε Λαέρτην Ἀρκεσιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ. — Iidem fere duces Penthesileae exercitui opponuntur ap. Dictyn. I. 3. *Contra quos a nostris ita occursum, ut sagittariis Menelaus atque Ulysses et cum Teucro Meriones, peditibus Ajaces duo, Agamemnon et Tlepolemus et cum Ialmeno Ascalaphus opponerentur; in equites ab Achille et reliquis ducibus pugnaretur.*

85.

Ἔνθ' ἄρα πάντ' ἔχεσκον ὀϊστοφόρων αἰζήων.
Αἴας δ' αὖτ' ἐκόρυσσεν λαοὺς ἀσπιδιώτας,
Νέστωρ τ' Ἰδομενεὺς καὶ Ἰάλμενος ἠδ' Ἀγαμέμνων.
Ἱππῆας δὲ Μενεσθεὺς Αἰακιδάο βίη τε,
Τυδείδης δὲ καὶ ἄλλοι ἐπίδμονες ἱπποσυνάων.

Τὰς δ' ἄρα κοσμηθέντες ἐπυκνώσαντο φάλαγγας
Εὖ ἐναρηράμενοι· τὴν δ' οὐ κατέσχεθον ἔμπης.
Ταὶ μὲν γὰρ νεοτευχέες ἀδμῆτές τε ἐόντες,

Ἵπποις

85. πάντ' ἔχεσκον. Nihil finceri in hujus verfus capite. Neque ἔνθα habet, quo referri poffit, neque πάντα commodam interpretationem admittit. Gravius ulcus latere videtur, quam quod facili negotio fanari poffit. Fortaffe emendandum:

Οἵδ' ἄρα τάγματ' ἄγεσκεν ὀϊστοφόρων αἰζήων.

Ad quam emendationem firmandam faciunt ea, quae ad v. praecedentem ex Dicty laudavi. Forma ἄγεσκον et alibi occurrit et apud Apollon. Rhod. I. 549.

86. ἐκόρυσσεν. Apogr. ἐκόρυσσε.

87. In fcholiis ad hunc verfum Tzetza fcripfit haec: Ὁ Μενεσθεὺς οὗτος υἱὸς ἦν Πολυξένης καὶ Ἐτεῶ. [L. Πετεῶ ex Homer. Ιλ. Β. 552.] Λοιμοῦ [L. λιμοῦ] δὲ κατασχόντος Ἀθήνας, οὗτος ὁ Μενεσθεὺς ἐξ Αἰγυπτίου πολὺν σῖτον ἀγάγων εἰς Ἀθήνας, τὸν βασιλέα [L. τὴν βασιλείαν] καὶ αὐτὴν ἔλαβεν. (Hunc mythum unde T. acceperit, incompertum habeo. Ceterum de Menestheo vide Plutarch. in Thef. c. 35. T. I. p. 37. ed. Tub.) Ἦν δὲ πάντων ἀνθρώπων ἱππικώτατος. (Hoc ex Homero Ιλ. Β. 553. Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.)

91. ἐναρηράμενοι. Debetur haec lectio cl. Tychfenio, qui ad marginem apographi fui fic emendaverat. Textus ἐναρησάμενοι exhibebat.

92. Ταί, Apogr. τῇ. Emendationem, quam contextus flagitabat, in textum recipere non dubitavi. *Achivi, quamvis bene conglobati, Amazonum tamen impetum*

Ἵπποις καρτερογούνασιν ἑζόμεναι μεγάλαισιν,
Πρὸς δέ γε Πενθεσίλειαν, ἐὴν βασίλειαν, ὁρῶντες,
Εὐσθενέως ἐλάουσαν ἐπὶ στόμα καὶ στίχας ἀνδρῶν,
Ἀργείους πολυτειρέας ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργαλέῃ ἰαχῇ καὶ ἱππείῃ ἐν ἐρωῇ,
Δουρατέῃ τε πυκνώσει καὶ βελέεσσι χαλάζῃ
Ὦσαν, ἀπὸ δὲ λόχους κέρσαν, ἀπό θ' ἵππεον ἴλην.

Καὶ τότε τοὺς ἐδάϊξεν ἀάσχετα Πενθεσίλεια,
Καὶ ὅσοι οἱ ἐφέποντο γυναῖκες ἠδὲ καὶ ἄνδρες.
Πᾶν δ' ἄρα νεκρῶν ἔπλησθεν τότε Τρώϊον οὖδας.
Τίς δ' ἄρα γλῶσσ' ἐρέησιν, ὅσοι τότε πέσον Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὁπότ' ἲς ἀνέμοιο ἐριβρεμετοῦ Βορέαο
Ἐμπνεύσας ἀδόκητα ἐφέσπερα, χείματος ὥρῃ,
Πήγνυσιν ὕδατα λευκὰ καὶ εἰς χίονα μεταβάλλει,
Πάντῃ δ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἐπύκασσεν γαῖαν ἅπασαν.
Ὡς τότε Πενθεσίλεια γυνὴ, ἐπάελπτα φανεῖσα,
Ὁρμὴν ψῦξεν Ἀχαιῶν, ἔσβεσεν δ' ἔνδοθι θυμόν.
Στρῶσε δὲ πᾶν πεδίον νεκρῶν, μερόπων τε καὶ ἵππων.
Τοὺς δέ γε νὺξ ἐσάωσε Ποσειδῶνός τ' ἐπαρωγή

Ἡ

petum sustinere non poterant. Illae enim etc.

95. εὐσθενέως. Sic dedimus ex conjectura Tychsenii, pro ἐλασθενέως. Perpetua librariorum aberratio in syllabis ευ et ελ. — στόμα, *prima acies.* Eustath. ad Ιλ. pag. 469. 40. στόμα κατ' Ὅμηρον ὁ τόπος τῶν προμάχων.

99. Inserui θ' post ἀπό.

102. Apogr. ὅσσοι et vers. seq. ἔπλησθε.

105. ἐφέσπερα, χείματος ὥρῃ. *Noctu, hieme ingruente.* Male apogr. ἐφ' ἕσπερα, χείματος ὥρα. — v. 107. apogr. ἔνθα ἐπύκασσεν.

111. τοὺς δέ γε. In Msco. est: τοὺς δέ τε et paulo post Ποσείδωνος ἐπάρωγοι. Utrumque me recte emendasse spero. Homerum ante oculos habuit

Ἡ δὲ παρὰ Τρώεσσιν ἀφίκετο, χάρμα κίουσα,
Πολλοὺς Ἀργείων φορέουσα καὶ ἔντεα νεκρῶν.

Ὣς δ' ἄρα τοὺς ἐδάϊξεν ἐπὶ τρίσιν ἤμασι κούρη,
Νυκτὶ σκυζομένους ποτὶ ῥηγμῖνεσσι θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε Νὺξ σκοτόεσσα τετάρτου ἤματος ἦεν,
Εὗδε δὲ ἐν λεχέεσσιν, ἀγαλλομένη περὶ νίκης,
Αὔριον οἰομένη Ἀργείους πάμπαν ὀλέσσαι.
Δὴ τότ' ἄρα Πριάμῳ καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ
Ἥρη ὄνειρον ἔηκεν ἀτερπέα δακρυόεντα,
Πότμον ἐπεσσύμενον μεγαθύμου Πενθεσιλείης.
Ἦτοι γὰρ Πριάμῳ ζώειν δοκέεσκεν ἔθ' Ἕκτωρ,
Κούρης δ' εἶδος ἔχων καὶ ἀρήϊος, ὡς πάρος, ἦεν.

Χαῖρε

buit Ιλ. Ι. 78. Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει.

112. ἤδε παρά. Apogr. ἠδέ τε παρά. Equidem voculam τε e textu circumscripsi. — χάρμα κίουσα. Si vera est lectio, T. Penthesileam, qua visa Trojanorum animi laetitia imbuebantur, χάρμα vocavit. Scabra tamen oratio κίουσα - ἀφίκετο. Tautologia, in meliori scriptore minime ferenda, tolli posset, si scriberes: χάρμα φέρουσα.

115. ποτὶ h. πρός. Apogr. ποτί.

116. σκοτόεσσα. Imperitus librarius σκοτοίεσσα. — Pro ἦεν olim ἦλθεν scribendum putabam. Nihil tamen mutandum, quum textus lectio Tzetzae ingenio prorsus accommodata sit.

117. περὶ νίκης. Sic scribendum. In Cod. περὶ νίκῃ.

121. Πότμον ἐπεσσύμενον. Haec, quo referam, non habeo. A verbo ὄνειρον certe non pendent. Pro ἐπεσσύμενον verbum desidero, *indicandi* sive *praedicendi* significationem habens. Quod dum reperiatur, legam: πότμον ἐνισπεῖν. *Quum jam fatum Penthesileae capiti impenderet, Iuno ipsi et Priamo somnium misit* —

123. ἔχων in apogr. uncis inclusum reperi. Verba in h. v. ita distinxi, ut ferri posset lectio ἔχων, quam tamen

Χαῖρε δὲ Πρίαμος καὶ ἄλλων ἔθνεα Τρώων.
Τόνδ' ἄρα Πηλείδης κατέκτανεν ἥϋτε πρόσθεν.
Πενθεσιλείῃ δ' αὖτε ἐείσατο τοῖος ὄνειρος·
Μητέρα τῆς δοκέεσκεν ὁρᾶν, μεγάθυμον Ὀτρήρην,
Αἰζηῷ μάλα καλῷ τήνδε δοκοῦσαν ἕπεσθαι,
Νυμφίῳ ἠϋκόμῳ κάλλει χαρίτεσσιν ὁμοίῳ.
Ἠδ' ἐθέλεσκεν ἕπεσθαι· ἀνὴρ δέ τις ἄγριος ἄλλος
Πίσσῃ ἐειδόμενος χροίην, δεινός τε μέγας τε,
Κρᾶτα φέρων ἑκατὸν, παγχάλκεον ἔγχος ἀείρων,
Ἵππῳ ἐφεζόμενος παναμείλιχα φυσιόωντι,
Ἁρπάσας προβέβηκε βερεθρώωσι μελάθροις.
Τοῖα τοῖσι φάνει ἐπινύκτερα φάσματ' ὀνείρων.

Εὖτ' ἂν δ' ὠκεανοῦ ἄπο ἔσσυτο Ἠριγένεια,
Δίφρῳ ἐφεζομένη, τήνδ' ὠκέες εἴρυον ἵπποι,
Λάμπος καὶ Φαέθων, οἵ οἱ ζύγιοι τελέθουσιν,

Πήγα-

tamen cum ἔχειν haud invitus commutaverim.

124. Πρίαμος mediam conſtanter corripit, quod vel pueris notum; Tzetza vero, metricarum legum ſive impatiens ſive ignarus, eam producere auſus eſt. Fieri tamen poteſt, ut ſcripſerit: Χαῖρε δὲ καὶ Πρίαμος καὶ α. ε. τ.

126. ἠϋκόμῳ. Apogr. εὐκόμῳ. Deinde ſcribendum χαρίτεσσί θ' ὁμοίῳ.

133. παναμείλιχα. Sic equidem. Apogr. παναμειλίχῳ. Oppian. H. K. I. 262. ὕψι μάλ' ἠέρθησαν ἀμείλιχα φυσιόωντες. Virum, quem Pentheſilea per quietem conſpexerat, Orcum fuiſſe, ex ſcholiis Grammatici mei diſco commenta ſua ſic interpretantis: ἵπποις τὸν Ἅδην πλάττουσιν ἐφιζάνειν, ὅτι οὐδὲν τῶν φθαρτῶν τούτων (L. τοῦτον) ἐκπέφευγε, πάντα δὲ καταλαμβάνει.

135. φάνῃ. apogr. φάνει.

138. Homer. Ἰλ. Ψ. 245. Λάμπον καὶ Φαέθονθ' οἱ Ἠῶ πῶλοι ἄγουσιν. Duobus his equis Pegaſum, cum Bellerophonte excuſſo libere vagaretur, adjunctum fuiſſe, auctor

Πήγασος αὖτε νεώνητος παρήορος ἦεν.
Καὶ τότε δὴ κούρη θωρήσσατο Πενθεσίλεια.
Τῆσδε κορυσσαμένης ἀπὸ κρατὸς κάππεσι πήληξ,
Σὺν δ' ἵππος χρεμέτισι πανείκελος μυρομένοισιν.
Ταῦτα κορυσσαμένῃ οἱ ἐφαίνετο σήματα λυγρά.
Εὖτε δὲ Ἀργείοισιν ἐείσατο ἄντα μάχεσθαι,
Αἰετὸς ἐν νεφέεσσι πέλειαν τίλλε μεμαρπώς,
Ὡς Ἀχιλεὺς τὴν μέλλε δαΐζεμεν ὀξέϊ μακρῷ.
Ἤτοι γὰρ πολέμοιο συνεστῶτος κρατεροῖο,
Ἔμπεσεν Ἀργείοισι παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα.
Τῇδε γυναῖκες ἕποντο ἀρήϊοι ἀγκυλότοξοι.
Βάλλουσαι βελέεσσι· πολὺς δ' ἐπέην ἀλαλητός.
Ἡ γὰρ ἐπ' ἄνδρας ἕλα τευχήτορας ἀσπιδιώτας,

Ἱππῆας

auctor est Asclepiades ap. Schol. Homeri Iλ. Z. 155. vide etiam Tzetzam ad Lycophr. v. 17. p. 3. (et quae hinc emendanda est, Eudociam p. 89.) Οἱ δὲ νέοι τῷ Πηγάσῳ ἐποχουμένην αὐτὴν εἰσάγουσι μυθικωτέρως. Hinc apparet, recte a me emendatam esse scripturam apographi, quod γεόκτητον exhibet. Nullum dubitandi locum relinquit ipsius Auctoris ad hunc versum scholion: ζύγιοι· ἐνταῦθα ἁπλῶς οἱ συνεζευγμένοι· παίζων δὲ ἐνταῦθα γέγραφα. Ὅμηρος γὰρ ἵππους ἡμέρας Λάμπον καὶ Φαέθοντα λέγει· οἱ δὲ νεώτεροι Πήγασον. Διὰ τοῦτο ἀστεϊζόμενος εἶπον νεώνητον τὸν Πήγασον. Sic fere Lucianus, si egregium hunc scriptorem cum nugatore meo componere fas est, D. D. T. I. p. 273. Ganymeden νεώνητον οἰνοχόον appellat.

143. ἐφαίνετο. Apogr. ἐφίνετο.

144. δ' post εὖτε metri causa inserui.

145. Αἰετός. Quintus I. 197. τῷ δ' αἰετὸς ὀξὺ κεκληγὼς Ἤδη ἀποπνείουσαν ἔχων ὀνύχεσσι πέλειαν. – Seq. v. ὀξέϊ μακρῷ hastam indicavit. Haec vox haud scio an Quinto restituenda sit XI. 268. εὔχετο δυσμενέας ὑπ' ὀξέϊ πάντας ὀλέσσαι. Vulgo ἄξει.

151. ἐπ' ἄνδρας ἕλα. Sic emendandam putavi corruptam Codicis lectionem ἐπ' ἄνδρας

Ἱππῆας δὲ παρέδραμεν ἔγχεσι κῦδος ἔχοντας.
Καὶ τοὶ μὲν μάρναντο σὺν ἡγεμόνεσσιν ἑοῖσιν.
Ἡ δὲ γυναιξὶ καθιππεῦσαι ἐθέλεσκεν Ἀχαιοὺς,
Ὥς κεν ἀποκτείνειε μέσον περὶ πάντας ἑλοῦσα.
Καί νύ κε πάντα τέλεσσεν· ὅσσα φρεσὶν ἔλπετο ἦσιν·
Ἔνθεν γὰρ Αἰνείας εἶχεν ἵππιον ἴλην.
Δηΐφοβος δ' ἑτέρωθεν λαὸν ἀσπιδιώτην.
Σὺν δὲ Πάρις κλονέεσκεν ὀϊστοφόροις αἰζηοῖς.
Οἱ δὲ καὶ οὐκ ἐθέλοντες ὑπερθύμως ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι Τρώεσσι· παλαμναίη γὰρ ἀνάγκη·
Ἀνδρῶν δ' ἰφθίμων κεφαλαὶ ποτέοντ' ἐπὶ γαίῃ,
Πολλῶν μὲν Δαναῶν ἰδὲ καὶ Τρώων μεγαθύμων.
Ἡ δὲ γυναῖκας ἔχουσα ἀρηϊφίλους ἐλάασκεν,
Ὥς κεν ἐνικλείσειε, μέσῳ δ' ἐνὶ πάντας ὀλέσσῃ.
Ἀλλ' Ἀχιλεὺς ἐφράσσατο, κείνης δ' ἔσβεσεν ὁρμήν·
Ὡς γάρ μιν ἐλάουσαν ἐπερχομένην τ' ἐνόησεν,
Ἔστη ἑλιχθεὶς ἐν πυμάτοισι λόχοις ἀπὸ πρώτων,

Βαιοῖς

ἄνδρας ἐά. ἐλᾷν sive ἐλαύνειν frequenter neutra poteſtate accipitur. Dion. Hal. A. R. I. p. 14. ἐπὶ μηκιστὸν τῆς εὐτυχίας ἤλασαν. Noſter v. 167. ὡς γάρ μιν ἐλάουσαν ἐπερχομένην τ' ἐνόησαν.

154. Apogr. γυναιξίν. *Pentheſilea cum mulierum ſuarum caterva impetum in Achivos fecit, ut illos, ex utraque parte incluſos, caederet.*

156. τέλεσσεν scripſi et ὅσσα pro τέλεσεν et ὅσσα.

158. Ne quid excidiſſe putes, T. voce λαὸν pro ſpondaeo uſus est.

163. ἰδὲ καί. Apogr. ἠδὲ κε.

165. μέσῳ δ' ἐνί. Malim μέσῳ τ' ἐνί.

166. ἔσβεσεν ὁρμήν. Homer. Ιλ. Π. 621. πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος. Seq. verſ. τ' poſt ἐπερχομένην inſerendum curavi.

168. ἔστη ἑλιχθείς. Ad hunc verſum T. in ſcholiis animadvertit haec: Κατ' Αἴλιμον [L. Αἰλίανον] καὶ Ἀῤῥίανον ἐξέλιγμοι τρεῖς. Μακεδὼν τὸ ἀλλάξαι ὀπισθοπρόσωπος· Λακὼν τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὸν μεταστραφῆναι. Χορεῖος ὁ καὶ Περσῆς, τὸ τοὺς ἔμπροσθεν ὄπισθεν ἐπι-

Βαιοῖς σὺν ἱππεῦσιν ἀρηρόσιν ἐν σακέεσσιν,
Ἤλασεν ἀντιβίως κατενάντιον ἀπροτιόπτως.
Καί ῥα προεξελάων τοξαζομένην βασίλειαν,
Δεξιτερὴν κατὰ πλευρὰν δόχμιον οὔτασι δουρί.
Αἶψα δ' ἀφ' ἵππου κάππεσεν εἰσέτι δ' ἐμπνείεσκεν.
Καὶ τὴν μὲν λίπεν αὖθι, ἐπ' ἄλλας δ' ᾤχετο κούρας,
Ταί ῥά μιν ἱππῆες ἕποντο καρτερόθυμοι.

Ἔνθ' ἤτοι πέσεν Ἱπποθόη καὶ Ἀντιάνειρα,
Τοξοφόνη δ' ἐπὶ τοῖσι θάνεν καὶ Τοξοάνασσα,
Καλὴ Γωρυτόεσσα καὶ Ἰοδόκη, Φαρέτρη τε,
Ἀνδρὼ, Ἰοξεῖα, Οἰστροφὴ, Ἀνδροδάϊξα.
Πρὸς ταῖς Ἀσπιδοχάρμη ** καὶ Ἐγχεσίμαργος,
Κνῆμις καὶ Θωρήκη, Χαλκάορ, Εὐρυλόφη τε,
Ἑκάτη, Ἀγχιμάχη τε καὶ Ἀνδρομάχη βασίλεια.
Ταὶ μὲν Ἀμαζονίδων κοῦραι πέσον ἔξοχαι ἄλλων,

Ἡγέ-

ἐπιστρέφειν, οὐ μὴν ἀντιπροσώπως, ὡς ὄπισθεν φανέντων τῶν ἐχθρῶν. Οὗτος δὲ ὁ ἐλιγμὸς, ὃν Ἀχιλλεὺς ἐποιήσατο Μακεδὼν ἐστί. — ἐν apogr. ἐνί. et προτῶν pro πρώτων.

169. *βαιοῖς σὺν ἱππεῦσιν, cum paucis equitibus*. Eodem ſenſu hanc vocem uſurpat Sophocl. in Oedip. Tyr. 760. πότερον ἐχώρει βαιὸς, h. *paucis comitantibus*. ἱππεῦσιν ſcripſi pro ἱππεῦσι δ'.

173. ἀφ'. Apogr. ἀμφ' et ἐμπνίεσκεν.

175. ταὶ Tzetzae reſtituere non dubitavi, pro eo quod in Cod. legitur τῷ. In verbo ἕποντο, etſi illud metro adverſetur, haud facile tamen aliquid mutandum ſuſpicabuntur ii, qui meminerint, Tzetzam in ejusmodi verbis literam π duplicare ſolere.

177. θάνεν. Apogr. θάνε. — Amazonum, quae ſequuntur, nomina a ſe pro lubitu ficta eſſe, T. in ſcholio ad h. v. profitetur.

180. πρὸς ταῖς. apogr. τῆς. Poſt Ἀσπιδοχάρμη nomen aliquod excidiſſe videtur.

Ἡγέμονες, βασίλειαι· πληθὺς δ' ἄσπετος ἦεν.
Τρῶες δ' ὡς οὖν εἶδον Ἀμαζονίδων βασιλείας
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων δαϊζόμενας μεγαθύμων,
Οὐκέτι θυμὸν ἔχεσκον ἐνὶ μελέεσσιν ἑοῖσιν,
Ἀλλ' ἵππων ἐν γούνασι καρπαλίμοις τε πόδεσσι
Φεῦγον ἄλλῃ ἄλλος, τοὶ δὲ δίωκον ὄπισθεν
Ἀργεῖοι μεγάθυμοι· βαῖνον δ' ἐν νεκύεσσιν.
Ἔισοκεν ἄλλους μὲν συνέελσαν τείχεϊ Τρώων,
Τοὺς δέ τοι ἔξω τείχεος εἷλον ζωγρείῃσιν.
Δάσσατο δ' αὖτε ἕκαστος Ἀμάζονας ἠδὲ καὶ αὐτῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τετέλεστο μάχη πολέμοιο δαφοινοῦ,
Αὖτις ὑποστρεφθέντες Πενθεσίλειαν ἑώρων.
Ἡ δ' ἔτι ἀσπαίρεσκεν ἐνὶ θανάτοιο φορῇσιν,

Μαρ-

184. πληθὺς δ' ἄσπετος ἦεν. πρὸς τὸν Κόϊντον ἀποτεινάμενος καὶ δεικνὺς ὅτι οὐ δώδεκα ἦσαν (cf. Quint. I. 33.) ἀλλὰ πολλαί. Tzetzae ſunt verba in ſcholiis. — Pentheſileae una cum Amazonibus ſuis ab Achille interfectae, mortem, poſt Arctinum omnes, qui de his rebus memoriae prodiderunt, poetae atque hiſtorici celebrant.

188. καρπαλίμοις τε πόδεσσι. Ex conjectura dedi. Cod. καρπαλίμως περὶ πόδεσσι.

193. ἠδὲ καὶ αὐτῶν. Hanc Codicis ſcripturam, quamvis, ſi quid judicare poſſum, vitioſam, textu tamen movere non auſus ſum. Putabam: ἠδὲ καὶ αὐτούς, h. *Trojanos*. Durum tamen hoc et vix ferendum. Senſum optimum efficies, ſi ſcripſeris: ἠδὲ καὶ ἄνδρας, *Scythas, qui Amazones ſecuti erant, et Trojanos.*

194. Sequitur Achillis de Pentheſilea luctus, ejusdem cum Therſite rixa, et Therſitae mors. Haec omnia Arctinus, quem in hac carminis parte jam ſaepe laudavi, in Aethiopide eodem ordine perſequutus erat. Excerpt. Procli p. 33. Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίγνεται τοῖς

Ἀχαιοῖς

Μαρμαίρεσκε δὲ κάλλεϊ ὕστατα φυσιόωσα.
Οὐδ' ἔτι μαστὸν ἔφαινε, κόρη γὰρ ἔην ἔτι ἀδμής.
Μύρετο δ' Αἰακίδης καὶ ἐλίσσετο πάντας ἑταίρους,
Τύμβον ὅπως τεύξαντες ἐπικτερίωσι γυναῖκα·
Σῆμα δὲ πρῶτον Θερσίτου γένετ' ἠέπερ αὐτῆς.
Ἤτοι γὰρ Πηλείδης μύρετο, ὡς ἐπεῴκει,
Ἥβην, ἠνορέην τε καὶ ἔξοχα κάλλεα κούρης.
Θερσίτης δ' ἑτέρωθε λέγ' αἴσχεα εἵνεκα τῆσδε.
Τόνδ' Ἀχιλεὺς κροτάφοισι βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.

Καὶ

Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. vide Quintum I. 669. ſqq. Scholia in Lycophr. v. 999. Eudociam περὶ Θερσίτου. Quintum in hac fabula teſtem adducit Scholiaſt. ad Hom. Ιλ. Β. 219. Hujus fabulae fundo Chaerephon ſuperſtruxit Tragoediam, Ἀχιλλεὺς Θερσίκτονος inſcriptam.

198. ἔτι ἀδμής. Apogr. ἔτ' ἀδμής.

199. μύρετο Πενθεσίλεια ἀφιεῖσα τὴν ψυχὴν καὶ Ἀχιλλεὺς ἀνέχων αὐτὴν conſpiciebantur in tabula Panaenii ap. Pauſan. V. 11. p. 402.

200. Sophocles in Philoct. v. 445. quod ſuo conſilio accommodatiſſimum videbat ſequutus, quum Neoptolemus, Scyra relicta, Trojam proficiſceretur, Therſitem adhuc inter vivos fuiſſe ait. Neque ſane eſt, quod in tam decantatis fabulis narrationis diverſitatem miremur.

204. λέγ' αἴσχεα. ὀνείδη, ὕβρεις. Heſych. Homer. Ιλ. Β. 222. ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. In ſcholiis ad Sophoclis Phil. 445. Therſites Pentheſileam non verbis tantum, ſed etiam factis contumelioſis affeciſſe dicitur.

205. κροτάφοισι βαλὼν, *tempora ei percuſſit Achilles*. Ita haec verba accipienda ſunt, ſi vera eſt lectio. Verum Tzetza, niſi me omnia fallunt, ſua manu ſcriptum reliquerat:

τὸν δ' Ἀχιλεὺς γρόνθοισι βαλών.

Ioannes Diaconus ad Heſiodi Scut. 302. Κονδυλίζοντες ἀλλήλους ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. De emendationis noſtrae veritate vix dubitari ſinit Grammaticorum auctoritas, qui in hac fabula enar-

Καὶ τότε δὴ Τυδείδης, Θερσίταο χολωθεὶς,
Ῥίψε ποτὶ Σκάμανδρον Ἀμάζονα Πενθεσίλειαν·
Ἔνθαδε τὴν λίπε θυμὸς ἐνὶ ῥοθίοισι Σκαμάνδρου.
Οὐδ' ἄρα Τρυφιοδώρῳ ἐφανδάνει οἷα καὶ ἄλλοις,

Ξαν-

enarranda eodem verbo uti ſolent. Prodeat ipſe Tzetza, locupletiſſimus in ſua cauſa teſtis, qui in Comment. ad Lycophr. v. 999. ſic ſcribit: ὁ δὲ Ἀχιλεὺς ὀργισθεὶς ἀνεῖλεν αὐτὸν, κατὰ τοῦτον μὲν πλήξας δόρατι, κατ' ἐμὲ δὲ κονδύλῳ ἤτοι γρόνθῳ. Schol. Homer. Ιλ. Β. 219. ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ ἥρως γρόνθῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ. Schol. Soph. l. l. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐτὸν ἀνεῖλε. Vocem γρόνθος in vulgari tantum Graeculorum ſermone uſurpatam eſſe, docet Euſtathius Ιλ. Ψ. p. 1444. 4.

206. Τυδείδης. Διομήδους (Cod. Διομήδης) θεῖος ἦν ὁ Θερσίτης. Πορθέως γὰρ παῖδες Ἄγριος, Μέλας καὶ Οἰνεύς. Ἀγρίου παῖς ὁ Θερσίτης. Οἰνέως δὲ Τυδεὺς ὁ Διομήδους πατήρ. (Cod. Οἰνεως τω ὁ Διομηδης). Schol. ad h. v. — Diomeden Therſitae ultorem conſtituerunt ii, qui Homerum reprehendebant, quod Tydei filium injurias Therſitae, fratris filii, ab Ulyſſe illatas, tam aequo animo ferentem exhibuerit. Iſtorum hominum argutias vide, ſi tanti eſt, ap. Euſtathium ad Ιλ. Β. p. 154. 43. Majorem itaque ſe decoris rationem habere putabant cyclici, ſi Diomedem, Therſitae cauſam ſuſcipientem, fingerent. Noſter Malalam ſibi praeeuntem habuit p. 161.

207. Apud Arctinum l. c. Trojani Pentheſileae juſta feciſſe dicuntur. — T. in ſcholio ad h. v. Οὕτως ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνῃρέθη ἡ Πενθεσίλεια καὶ ἐγράφη αὐτῇ·

Στάσω σε σπεύδοντα δυρύσσοα Πενθεσίλεια
Αἰπὺν ἐσαθρεῖς τύμβον Ἀμαζονίδων [βασιλείας].

Ἐπὶ Θερσίτου ἐπιγραφὴ οὐ φέρεται· ἔστω δὲ τόδε·

Γλῶσσαν τύμβος ὅδε μαλ' ἐπεσβολον αἶσχος ἐρύκει,
Θερσίτην κατέχων, εἵνεκ' ἐπεσβολίης.

208. ἔνθαδε. Apogr. ἔνθα ἑ.

209. Τρυφιοδώρῳ. Tryphiodorus v. 37.

— μελίῃ δέ ἑ μοῦνος ἀποστὰς
Καὶ κτάνε καὶ σύλησε καὶ ἐκτερέϊξεν Ἀχιλλεύς.

211.

Ξάνθου ἐπὶ ῥεέθροις ῥιφῆναι Πενθεσίλειαν,
Αἰακίδαι δ' ἐρέει κτανέειν ἅμα καὶ κτερεΐξαι.

Ὣς ἄρα πῆμα Τρωσὶν ἐπήλυθε δεύτερον ἄλλο.
Ἀργεῖοι δ' ἔπνευσαν ὀϊζυρῆς ἀπὸ χάρμης·
Ἀλλ' ἄρα βαιὸν ἐπὶ χρόνον ἐκτὸς ἀπέσσαν ἰωκῆς.
Μέμνων γὰρ πάλιν ἤλυθεν Αἰθιόπων ἀπὸ γαίης.
Φοῖνιξ, Πουλύδαμάς τε, λεὼς δ' ἐφέσπετ' ἀπείρων,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε, ὅσος ψάμαθός τε κόνις τε,
Ψιλοὶ ὁπλῖται, πελτοφόροι καὶ σφενδονέοντες,

Φρακτοί,

211. Αἰακίδαι grammatica ratione exigente scripsi pro Αἰακίδι. In versus fine apogr. τερεΐξαι.

213. ἔπνευσαν. Fort. ἀνέπνευσαν. Homer. Ιλ. Λ. 382. Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος. vide Eustath. p. 780. 40.

215. Memnonis adventus, pugna et interitus secundum sibi vindicavit librum τῶν παραλειπομένων Quinti Smyrnaei. Quum apud hunc tota res uno praelio conficiatur, noster binis diebus pugnatum esse scribit. Fundus mythi de Memnone, Trojanis auxilium ferente, apud Homerum est Οδ. Δ. 188. Quae ibi paucis verbis significantur, a cyclicis poetis amplificata et exornata sunt, interque eos ab Arctino. De Memnone passim mentionem injicit Pindarus Nem. III. 107. sqq. VI. 83. Isthm. VIII. 116. Veterum de eo loca congessit cl. Sturz. ad Hellanici fragm. p. 149. sq. inprimis vero consule Heynium Exc. XIX. ad L. I. Aen. p. 162. sq. in Notis ad Apollodor. Vol. II. p. 756. sq. Inter Tragicos quoque poetas plures fuerunt, qui Memnonis fatum in scenam referrent. Aeschyli certe, Sophoclis et Theodectis tragoediae, Memnonis nomine inscriptae, passim ab antiquis commemorantur.

217. ὅσος. Apogr. ὅσου. Paulo ante ἐπέσπετο.

218. Ψιλοὶ ὁπλῖται. Haec jungenda. Qui omnia militum genera recenset Iul. Pollux l. 30. ψιλῶν quoque sive ψιλήτων haud oblitus est. conf Eustath. Ιλ. Φ. pag. 1304. 49. Hesychius inter

 ψιλοὺς,

Φρακτοὶ, ἄφρακτοι ἠδὲ Ταραντῖνοι μεγάθυμοι,
Δουρί τε μαρνάμενοι καὶ τοξοδάμαντες ἕπησαν.
Τοὶ μὲν ἔσαν μάχιμοι, πολλοὶ δ' ἄρα χρειοδοτῆρες.
Νυκτὶ ἐπήλυθον. Ἴνδοι ἁλμυρὸν οἶδμα πλέοντες,
Νηυσὶν ὁμοῦ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον εἰσφορέοντες.
Τοῖς δ' ἐπὶ νῆες ἕποντο ἀπείριτοι· ἐν δ' ἄρα ἦσαν
Μακραὶ, φορτίδες, ἱππηγοὶ, πρὸς δ' αὖτε πορεῖα,
Ἄλλα τε εἴδεα νεῶν· τοί δ' ἀπέβαινον ὦκα.
Τοὺς δ' οὐ Τροία χάνδανε, οὔτ' ἄρα Τρώϊον οὖδας.
Καὶ τότε μὲν φυλάκεσσιν ἐεργμένοι ἔνθα καὶ ἔνθα,
Δορπήσαντες ἴαυον πάννυχον νήδυμον ὕπνον.

Ἀλλ' ὅτε δὴ λευκόχροος ἤρχετο Ἠριγένεια,
Ἀνστάντες φορέοντο· πολύθροος ὦρτο ἰωή.

Ἵπποι

ψιλοὺς, σφενδονιστὰς et τοξότας nihil interesse statuit.

219. φρακτοὶ ἄφρακτοι. Thucyd. VI. 33. ἀφράκτῳ pro ἀόπλῳ utitur. Vide Hesychii Interpp. v. Ἄφρακτος. — In explicanda voce Ταραντῖνοι Grammatici fluctuant. Adscribam verba Hesychii: Ταραντῖνοι ἱππεῖς τινὲς ὀνομάζονται, οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστὰς ἢ τοὺς ὑψηλοὺς [L. τοὺς ψιλοὺς] ἱππεῖς, ὡς καὶ Ἵππαρχος.

220. τοξοδάμαντες. Utitur hac voce Aeschylus in Persis v. 25. στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται. ubi Schol. hoc verbum per τοξότας explicat. — Seq. v. qui sint χρειοδοτῆρες illi, τοῖς μαχίμοις adjuncti, mihi prorsus incognitum esse fateor. Eodem vers. ἦσαν in ἔσαν mutàvi.

223. εἰσφορέοντες. Apogr. εἰσφέροντες exhibebat. Idem seq. v. τοῖς δ' ἐνὶ, quod emendavi.

225. ἱππηγοί. Minorum navium genus, quibus ad equos trajiciendos utebantur. Herodot. VI. 48. ἱππαγωγὰ πλοῖα vocat. ubi vide Valckenar. et Gronovium init. L. VII. — πορεῖα. Iul. Pollux l. 83. λέγοις δ' ἂν τὰς ναῦς καὶ πορεῖα θαλάττια. ubi tamen sunt, qui πορθμεῖα scribendum censeant.

226. ἀπέβαινον ὦκα. Claudicantem versum facile sic refinxeris: τοὶ δὲ μάλ' ὦκ' ἀπέ-

Ἵπποι δ' αὖτ' Ἀράβων ἐριαύχενες ἀγριοθύμων
Ψηχόμενοι χρεμέθοντο, πελώρια γαυριόωντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τροίηθεν ἀπὸ Πριάμοιο μελάθρων
Ἔκθορε Μέμνων ὄμβριμος υἱὸς Ἠριγενείης,
Φοῖνιξ, Πουλύδαμάς τε καὶ ἄλλοι κοίρανοι Ἰνδῶν.
Δάρδανοι Τρῶές τ' ἠδ' ὅσσα Τρώϊα φῦλα,
Ἐς πέδιον κατέβαινον· στείνετο δ' ἔθνεα λαῶν.
Ἥρως δ' ὀμβριμόθυμος ἐφ' ἅρματι ἵστατο Μέμνων,
Πουλυδάμάς θ' ἑκάτερθε καὶ ἄλλοι κοίρανοι Ἰνδῶν·
Καὶ τότε χειρὸς πύγματι λαὸν ἐκέκλετο Μέμνων,
Ἐς πόλεμον θωρήσσεσθαι, ἀράβιζε δὲ τεύχη,
Ἰνδῶν εἰλομένων θωρησσομένων τε τάχιστα
Ὅπλοις νηγατέοισι καὶ ἀσπίσι τεσσαραπλεύροις.
Ἀλλ' ὅτε δὴ θωρήχθησαν Τρῶές τε καὶ αὐτοὶ,
Ἔστασαν ἐν τελέεσσι παρ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστος.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐθωρήχθησαν ἀνάγκῃ.
Εὖτ' ἄρα ἠελίοιο μένος ἐσκίασεν ἀρούρας,

Σύμ-

ἀπέβαινον. Nihil tamen mutandum, cum T. trochaeis frequenter pro spondaeis utatur.

233. ψηχόμενοι. Mea est emendatio, quam scripturae Apographi ψυχόμενοι praeferre non dubitavi. ψήχεσθαι solemne in re equestri verbum, cum contra v. ψύχεσθαι hoc quidem loco haudquaquam stare possit. Isidorus ap. Photium: ἵππος αὐτοῦ ψηχόμενος σπινθῆρας ἀφίει. v. Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 178. A.

237. Δάρδανοι. Apogr. δάρδανα.

238. στείνετο δ' ἔθνεα X. Homer. Ιλ. Ξ. 34. στείνοντο δὲ λαοί.

241. χειρὸς πύγματι. Haec verba, quae corrupta esse vix dubito, sic forte corrigenda sunt: καὶ τότε κηρυκεύματι λαὸν ἐκέκλετο Μέμνων. Nihil enim, quod propius ad corruptae scripturae literas accederet, investigare potui.

248. ἐσκίασεν. *Postquam Solis radii arva obscuraverant.*

Σύμβαλον ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει
Μαρναμένων ἀνέρων· νέκυες δ' ἄρα πλῆθον ἅπαντα
Φύρδην ἀμφοτέρωθεν, ἐπ' Ἀργείων μάλλιστα.
Ἔθνεα δ' ἔῤῥεον Ἰνδῶν κ' Ἀῤῥάβων μεγαθύμων,
Πάντοθεν ἐκχύμενα, τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγεα πάσχον
Ἀργεῖοι, πολυτειρέα δ' αὐτῶν λύετο γοῦνα.
Ἔμπης δ', οὐκ ἐθέλοντες, ὑπὲρ ψυχῆς ἐμάχοντο.
Εἴσοκε γειαρότης μὲν ἀνὴρ ἐπαύσατο πόνων,
Ἐκ δὲ βόας ἀρότροιο ἐλύσσατο πολλὰ καμόντας.
Καὶ τότε Τρωΐας ἠδ' Ἀραβίσσα χαίρετ' Ἐνυὼ,

Πᾶν

rant. Num haec verba diem exortum esse, significare possunt? Minime. Neque tamen alium sensum ex his verbis extricari posse, puto. Quae cum ita sint, verbo ἐσκίασεν, quod praeterea metrum turbat, aliud substituamus, paulo, ni fallor, ad sensum, quem T. efficere voluit, aptius. Corrigendum videtur: εὖτ' ἄρα ἠελίοιο μένος ἐσκίδνατ' ἀρούρας h. ἐπ' ἀρούρας. Homer. Ιλ. Θ. 1. ἦμος δ' Ἠριγένεια ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

249. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Sic scripsi, metro flagitante, cum in apogr. esset: πολὺς δ' ἰὸρωρεν ὀρυμαγδός, cf. Homer. Ιλ. Δ. 447. 449.

251. μάλλιστα. Rectius T. scripsisset: ἐπ' Ἀργείων δὲ μάλιστα, ut Hom. Ιλ. Α. 16.

252. καὶ Ἀῤῥάβων. Fort. κ' Ἀῤῥάβων.

254. γοῦνα pro γούνατα, ut apud Homerum passim. cf. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. v. 12. p. 7.

256. νειαρότης μὲν ἀνήρ. Haec est apographi lectio. Quamvis verbum νειαρότης a νεῖον *novale* derivare possis, nemo tamen dubitabit, quin T. γειαρότης scripserit, quod ideo in textum reduxi. Eadem voce utitur paulo infra v. 274. Formata est illa ad analogiam v. γειότομος, quae ap. Apollon. Rhod. I. 687. occurrit.— In ἐπαύσατο T. primam produxit, ne quid mutandum suspiceris.

257. ἀρότροιο. Hanc conjecturam in textum recipere non dubitavi, pro vitiosa scriptura apographi ἀμό-

Πᾶν γὰρ Τρωϊον οὖδας Ἀχαιῶν πλήθετο νεκρῶν.
Κάππεσε γὰρ πρώτιστος ἀπ' Ἀργείων βασιλήων
* * νεης χείρεσσι, κατεναντίον οἶος ἐπελθὼν,
Ἀντίλοχος μεγάθυμος, Νέστορος ὄβριμος υἱός,
Τὸν πάντες φιλέεσκον, Ἀχιλλεὺς δ' ἔξοχα ἄλλων·
Οὕνεκα κραιπνὸς ἔην, νέος, ἄλκιμος, εἶδος ἀγητός,
Ἐν πινυτῇ δ' ἄρα καὶ μύθοις προφέρεσκε γερόντων.
Τῷδ' ἐπὶ ἄλλοι πέσον ἡγεμονῆες Ἀχαιῶν.
Καὶ τότε δὴ πάντες νῶτα Τρώεσσι βαλόντες,
Φύρδην συγκλονέοντο καὶ αἵματι γαῖαν ἔδευον.

Ὡς

ἀμότοιο. — In fine versus idem καμόντες.

261. * * νέης χείρεσσι. Asteriscos posui, lacunae indices. Unam enim aut alteram syllabam in versus capite excidisse, vel me tacente apparet. Corruptae hujus et mutilatae lectionis vestigiis insistens, ipsam mihi Tzetzae manum deprehendisse videor. Scribendum:

Μεμνονίαις χείρεσσι κατάντιον οἶος ἐπελθών.

— Ceterum Antilochus, a Memnone interfectus, cyclicis poetis innotuit ex Homeri Od. Δ. 195.

Μήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

Eandem fabulam Pindarus attigit in Pyth. VI. 28. sqq. ubi Antilochus, patri auxilium ferens, occubuisse dicitur: ὃς ὑπερέφθιτο πατρός. Idem dicit Aristoteles Epigr. ap. Brunck. T. I. p. 129. Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο, Ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ, ῥυσάμενος πατέρα. His adde Quintum, hanc pugnam uberius tractantem L. II. 246. sqq. — Alii Antilochum ab Hectore interfectum tradiderunt, interque eos Ovid. I. Heroid. 15. *Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.* conf. Munck. ad Hygin. Fab. CXIII. p. 175. 266. Nisi T. priorem verbi πέσον produxit, equidem metri fulciendi gratia καὶ ante ἄλλοι inferendum puto. In versus exitu Ἀχαιῶν posui, cum apogr. Ἀργείων exhiberet.

267. νῶτα Τρώεσσι βαλόντες h. ἐπιβαλόντες, *terga Trojanis obuertentes.*

Ὡς δ' ὅτε μιλτοχρόου ἀπὸ οὔρεος ἠνεμόεντος
Ταυρόθροος χειμάῤῥους ἀσπέτῳ ἔρχεται ὄμβρῳ·
Ἐσφορέει πέτρους μεγάλους καὶ κάγκανον ὕλην,
Βριθὺ δ' ἄρα κτυπέων λιθόχροος ἔμπεσεν ἀγροῖς,
Πάντα δ' ἐναρπάζων φύρδην φορέασι θαλάσσῃ,
Ζεύγεα, βοῦς καὶ δώματα πρὸς δ' ἄρα γειαρότηρας,
Ἄλλα τε ὅσσα κίχησεν· ἀμηχανίη δ' ἀγροίκοις.
Ὡς τότ' Ἀχαιοὶ φύρδην ἀπ' Ἀῤῥαβίων κλονέοντο.
Κυανέη δ' ἄρ' ἐν αἵματι πάντῃ πόρφυρε γαῖα.
Οἱ δ' Ἄραβες κατόπιν μεγάλῳ σεύοντ' ἀλαλητῷ,
Οὐδ' ἔτι μῆχος ἔην, πάντες γὰρ φεῦγον Ἀχαιοί.
Μοῦνος ἀπ' ἄλλων Νέστωρ Μέμνονος ἤλυθεν ἄντα,
Υἱέος ἀχνύμενος· μέγα δ' ἔστενεν ἔνδοθι ἦτορ.

Σὺν

269. *μιλτοχρόου*, cum apographi lectio *μιλτόχροοι* non haberet, quo referretur, eam mutandam putavi. — Sequ. verſ. apogr. *χειμάῤῥιος*. — *ταυρόθροος*, verbum ad analogiam v. *ταυρόφθογγος* formatum, de quo vide Heſychium. Tzetza ad Heſiodum flumina *ταύρους* appellari dicit, *διὰ τὴν τῶν κυμάτων ἦχον. ὡς ταῦροι γὰρ μυκῶνται.* vide Schol. ad Eurip. Oreſt. 1380. — *ὄμβρος* ipſius torrentis aqua. Homer. Ιλ. Ν. 138. *ποταμὸς χειμάῤῥοος* — *Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης.*

271. Ducta ſimilitudo ex Homeri Ιλ. Λ. 492. quem locum, ad lectorum taedium levandum, adſcribam: *ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ· πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας Εἰσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀσφυγετὸν εἰς ἅλα βάλλει· ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας.* conf. Virgil. Aen. II. 305. ibique Heynium.

272. *βριθύ. ἰσχυρόν. μέγα. βαρύ.* Heſych. — Pro *λιθόχροος* vix dubito, quin *μιλτόχροος* reſtituendum ſit, quo verbo paulo ſupra v. 269. uſus eſt noſter.

273. *φύρδην*. Apogr. *φύρδη*.

280. *μοῦνος ἀπ'*. In apogr. *μοῦνος δ' ἀπ'* legitur.

282.

Σὺν δ' ἄρα εἰ ὁ Κόϊντος ἔην πέλας, ὃς ἐπάκουσε
Μέμνων ὅσσα ἔειπε γέροντ' ἀραβηΐδι φωνῇ.
Πεζὸς ἐγω τελέθων δὲ, [Ἰσαακίοιο φραδαῖσιν,
Ὅς μ' ἀπὸ Βεῤῥοίας ἐριβώλακος ἠδὲ Σελαίων
Πεζὸν ἔπεμπε γένεσθαι, ἐμεῦ ἵπποιο ἀμέρσας,
Ἧς ἀλόχου βουλῇσι σαόφρονος, ἣ οἱ ἅπαντας
Κύδηνε λέπρούς τε καὶ ὅσσοι νείκεος υἷες.

Οὕνε-

282. Confer ad hunc locum, ſi tanti eſt, Antehom. v. 143. ſqq. Tzetza, quo tempore hoc carmen conſarcinabat, graves cum fratre Iſaaco inimicitias exercebat, quas ab ejus uxore ortas et inflammatas eſſe dicit. Hic locus, ſi quis alius in hoc carmine, ineptiis abundat et corruptelis ſcatet. Audiamus tamen ipſum auctorem, ſuas facetias atque dicteria enucleantem et admirantem: πεζὸς ἐγω τελέθων. ὅτι οὐκ ἤμην ἐγὼ τοῖς τρωϊκοῖς ὁμόχρονος χρόνοις, οὐδὲ τῷ Σμυρναίῳ Κοΐντῳ [Fort. ὁ Σμυρναῖος Κόϊντος] ἀλλ' [ὅτι] οὐδὲ πέφυκα κατὰ τὸν τρωϊκὸν [apogr. ἡρωϊκὸν] πόλεμον, τοῦτο πᾶσι κατάδηλόν ἐστι. Τοῦτο τὸ σχῆμα βαρύτης ἐπίκρυπτος τῷ ἀστεισμῷ, καὶ τραχεῖα καταφορὰ, ὅτι πεισθεὶς ὁ σεβαστὸς Ἰσαάκιος τῇ τούτου συζύγῳ καὶ ἀφελόμενός με τοὺς ἵππους πεζὸν εἴασε πρὸς τὴν πατρίδα παλινοστεῖν, ἐκ τῆς Βεῤῥοίας [apogr. βεῤῥυίας] ἧς εἶχε τὴν ἐπαρχίαν, καὶ τῶν Σελῶν, οὐ τῶν περὶ Λάρισσαν, ὧν Ὅμηρος μέμνηται, [Il. XVI. 235.] οἱ νῦν χωρίον ὑπάρχοντες ἐντελὲς, Σελουστίανοι λέγονται, ἀλλ' ἀπὸ Σελῶν *** ᾧ παραῤῥεῖ ὁ ποταμὸς ὁ Στρύμων καὶ ἡ Βοιβηῒς λίμνη [Apogr. Βηβηῒς] Βέρβισζα νῦν καλουμένη βαρβαρικῶς, ὡς καὶ οἱ Σελοὶ οὗτοι Σέλητζα.

285. Ὅς μ' ἀπὸ Βεῤῥοίας ἐριβώλακος ἠδὲ σελαίων. Sic refinxi corruptiſſimam Codicis lectionem: Ὅς μ' ἀπὸ Βορροίης ἐ. ἤδεσε λαίων. Veritatem emendationis ſcholion, verſui praecedenti adſcriptum, oſtendit.

286. γένεσθαι. In hac orationis, qua Tzetza utitur, jejunitate, vix auſim damnare lectionem apographi γένεσθαι; etſi perquam commode emendari poſſit, ſic: πεζὸν ἔπεμψε νέεσθαι, quod plane Homericum. Ιλ. Φ. 598. Ἡσύχιον δ' ἄρα μὶν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι.

293.

Οὕνεκα οἱ καλῶς καταθύμια πάντα ἔρεξον.]
Φεῦγον οὐδ᾽ ἐσαΐουσαι ἃ Μέμνων ἐξερέεινεν.

Ἀλλ᾽ ὅτε Νὺξ δνοφερὴ γαῖαν περιδέδρομε πάντῃ,
Δῆριν αἱματόεσσαν ἀμαιμακέτου πολέμοιο
Παῦσαν, οὐκ ἐθέλοντες Ἀράβιοι ὄμβριμοι υἷες,
Ὠκύαλοι δὲ νέες φύγον Ἡφαίστοιο ὁμοκλήν.
Αὐτοὶ δ᾽ Ἀργεῖοι δεινὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξαν.
Νυκτὶ δ᾽ ἀολλέες εἵατο τεύχεα πάντες ἔχοντες,
Εἵατο τεύχε᾽ ἔχοντες, ὕπνος ἀπὸ τοῖσιν ὄλωλεν.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἠριγένεια,
Ἀνστάντες ἀέκοντες ἔριν ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Μέμνων γὰρ ἐπόρουσεν, ἀλίγκιος υἱέϊ γαίης,
Τυφῶνι ὀλοόφρονι· ἔλπετο δ᾽ οἷα ἐάλπει,
Ἀργείους ἀπὸ πάντας ὀλέσσαι ἤματι κείνῳ.
Ὧδε μὲν ἐφρόνεεν, ἐπὶ δ᾽ ἅρματι ὀξέα κλάζων

Κυδιό-

293. Ἀράβιοι υἷες. Fort. Ἀράβων ὄμβριμοι υἷες. Quintus II. 3. Ἀχαιῶν ὄμβριμοι υἷες. Mediam in Ἀράβων T. producere potuit hoc loco, ut v. 252.

294. νέες in Apogr. νῆες. ὠκύαλοι ap. Homer. Ιλ. Δ. 705.

299. ἔριν ῥήγνυντο· ἡ μάχη ἀρτύνεται· ἄλλως ὁ πόλεμος ῥηγνύσθαι λέγεται· ἐῤῥάγη οὖν μάχη καὶ συῤῥῆξαι καὶ ῥαγῆναι πόλεμόν φασιν οἱ Ῥήτορες. Eustath. in Ιλ. B. p. 183. 50.

301. ἀλίγκιος Τυφῶνι. Sic Lycophron v. 177. Achillem Τυφῶνα vocat Πελασγικόν. Tzetza Apollonium Rhodium ante oculos habuisse videtur II. 38. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθε χωομένη Διῒ τίκτεν. Similiter Theocritus XXII. 93. δειδιότες μήπως νιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χώρῳ ἐνὶ στείνῳ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ. Quintus II. 203. Achilles ἐνὶ μέσσοις Ἦϊε Τιτάνεσσι πολυσθενέεσσιν ἐοικώς.

303. ὀξέα κλάζων. Homer. Ιλ. E. 591. Ἕκτωρ ὦρτο ἐπ᾽ αὐτοὺς κεκληγώς.

304.

Κυδιόων θόρεσκεν, ὄπισθεν δ' ἴαχε λαός.
Τόνδ' ἄρα Πηλείδης καὶ ἀμαιμάκετόν περ ἐόντα
Στέρνῳ ἐνὶ στιβαρῷ κατεναντίον οὔτασεν ἔγχει.
Ψυχὴ δ' ἐκ μελέων ἀποέσσυτο ἠΰτε καπνός.

Τοῖον Μεμνονέης κεφαλῆς μόρον ἐξερέουσιν.
Οἱ δ' υἱὸν Τελαμῶνος ἀείδουσ' ὀμβριμόθυμον
Δῆριν ἀμαιμάκετον καὶ σχέτλια ἔργα ἰδόντα.
Εἴπεμεν Ἀτρείδῃ καὶ ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν·

Ὑμεῖς μὲν πάντες μετὰ ἔθνεα βαίνετε Ἰνδῶν,
Αὐτὰρ ἐγὼ κατεναντία Μέμνονος οἶος ἐπέλθω.

Ὣς εἰπὼν ἀνάειρε πελώριον ὕψοσε σάκος,
Τοῖο δ' ἐν ὤμοις καλὸν φάσγανον ἠώρητο·
Δεξιτερῇ δὲ φέρων δόρυ Μέμνονος ἤλυθεν ἄντα.
Μέμνων δ' ὡς ἐνόησεν ἀφ' ἅρματος ἅλτο χαμᾶζε.
Συμπεσέτην δ' ἀλλήλοισι μέγα δ' εἴδετο ἔργον,
Οὐταζόντων ἀλλήλους, ἀράβιζε δὲ τεύχη.

Ὡς

304. θόρεσκεν. Putabam ἐθόρεσκεν. Sed nihil opus, post tot similia ejusmodi licentiarum exempla. Ceterum junge ἐπεθόρεσκεν ἅρματι. *Memnon in currum insiluit, militesque eum sequuti sunt.*

305. Antilochi mortem Achilles ulciscitur ap. Pindar. Nem. III. 110. Pyth. VI. 28. Achillis cum Memnone pugnam plurium tabularum pictarum argumentum fuisse, ex Pausania discimus, cujus Indicem vide.

309. ὄμβριμον υἱόν. Corruptissimus versus, sed procul dubio sic scribendus:

Οἱ δ' υἱὸν Τελαμῶνος ἀείδουσ' ὀμβριμόθυμον.

Idem vitium exemi Quinto VIII. 107. in specimine Emendatt. p. 39

314. σάκος. Priorem hujus v. syllabam Homerus constanter corripit, et Tzetza v. 328 et 330. nihil tamen propterea mutaverim.

319. ἀλλήλους. Apogr. ἀλλήλοις.

320.

Ὡς δὲ δύο ταῦροι, παρ' ὀρεσκώησι κολώναις,
Ἄγριοι ἀμφ' ἀγέλαις ἑκάτερθεν δηριόωντες,
Πρῶτα μὲν ἔκσταδὸν ἄμφις ἕκαστος ὀρούων,
Ἐς στυφελὰς πέτρας τε καὶ οὔρεα ὑψικάρηνα,
Ἀλλήλους ποτὶ ταύρειον μόθον ἐκκαλέονται,
Μυκτῆρα πλατὺν οἴξαντες, βαρύδουπα βοῶντες·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀλλήλους βάλλουσιν κεράεσσιν,
Ἤχη δ' αὖτε πελώριος οὔρεος ἔρχεται ἄκρας.
Ὡς τῶν μαρναμένων σάκεος ἀπὸ δοῦπος ὄρωρεν.
Ὡς δὲ λέων Αἴας ἐπάλμενος ἀσπίδα νύξεν,
Οὐδ' ἔτορεν κρατερὸν σάκος, ἀλλ' ἄρα Μέμνονα κλῖνεν.

Αὐτὰρ

320. παρ' ὀρεσκώησι κολώναις. Apogr. παρ' ὀρεσκόησι κονώναις. Homer. Ιλ. Β. 811. αἰπεῖα κολώνη. Verbo ὀρέσκῳος Homerus de feris, in silvis degentibus utitur; hic de loco silvestri, arboribus consito, accipias, necesse est. — Adscribam Tzetzae ad h. v. scholion: Ὀππίανος ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς [L. II. 49.] τοὺς ἀγρίους ταύρους φησὶ ἕνα ἕκαστον ἀγελῆς δεσπόζειν βοῶν. Ὅταν δὲ ἕτερος ταῦρος μετὰ ἀγέλης ἰδίας ἐπέλθῃ, συμβάλλουσιν ἀμφότεροι καὶ ὁ νικήσας καὶ τῆς τοῦ νικηθέντος ἀγέλης δεσπόζει. Ὁ δὲ νικηθεὶς ἐκ τότε καὶ τὴν φωνὴν τοῦ νικήσαντος πέφρικεν. Emendandus ex hoc loco Oppianus l. l. ubi sic legitur: — Ὁππότε μυκήσαιντ' ἄγριοι βόες· ἀλλ' ὅτ' ἐπ' ἄλλῳ Ταῦρος ἀποκρινθεὶς· ἀγέλης πλατὺν αὐχένα σείων κ. τ. λ. ubi legendum suspicor: ἀλλ' ὅτε ταῦρος Ἄλλος ἀποκρινθεὶς —.

322. ὀρούων. Hic versus uno pede brevior. Fortasse scribendum:

ἕκαστος δεινὸν ὀρούων.

329. ἐπάλμενος. Tzetza Homeri verbis utitur, qui Ιλ. VII. 260. sic habet:

Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος.

330. οὐδ' ἔτορεν. Apogr. ἔστορεν, quod conjecturae meae cedere debebat. Homer. Ιλ. Λ. 326. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον. Dictys IV. p. 97. *Moxque Ajax, ubi tempus visum est, lacessit regem, praedicto prius Ulyssi et Idomeneo ut a ceteris se defenderent. Igitur Memnon ubi ad se tendi vidit, curru desiliit, confligitque pedes cum Ajace, magno utriusque partis metu*

atque

Αὐτὰρ ἔπειτα ἑὸν σάκος ὕψοσ' ἀείρας,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος, ἐπέβρισε δ' ὄβριμον ἄνδρα.
Τοῦ δὲ πόδων κατόπισθεν ἐφέσπετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Κρύβδην δ' αὐχένα Μέμνονος ἤλασε χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ λίπεν ψυχή· Αἴας δ' ἕλε Πουλυδάμαντα
Ἡγέμονα Φοινίκων· τρέσσαν δ' ἔθνεα Ἰνδῶν,
Ὡς δοιοὺς βασιλῆας ἑοὺς νεκύεσσιν ἐσεῖδον.
Πίπτον δ' αὖ πολέες σωρηδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Φῦζα γὰρ εἶχεν ἅπαντας ἰωχμοῖο κρατεροῖο.
Ζῶντες δ' ἐν νεκύεσσιν ἐρητύοντο φέβεσθαι.
Ἀργεῖοι δ' ἄρ ὄπισθεν ἐπ' ἔντεα καλὰ λέγοντο,
Ἐμμενέως κτείνοντες, ἕως νὺξ ἄμβροτος ἦλθεν.
Ὄρφνῃ δ' αὖτε ἑοὺς ἑκάτερθεν αἴαντο νεκρούς.

Μέμνο-

atque expectatione. Tum dux noster, summa vi, umbonem scuti ejus, telo aliquantulum perforatum, viribus ingruens, *impulit, vertitque in latus.*

331. Hic quoque versus in capite justo est brevior. Tu scribe:

οὗτος αὐτὰρ ἔπειτα ἑὸν σάκος ὕψοσ' ἀείρας.

In οὗτος posterior syllaba producitur, duplicato Σ. vide Clark. ad Hom. Ιλ. Α. 51. nr. 7.

332. πλῆξεν ἀνασχόμενος. Haec sensu carent. T. vero, ni fallor, scripsit: πλῆξ' ἄορ ἀνσχόμενος. δοῦρατ' ἀνασχόμενοι est ap. Homer. Ιλ. Γ. 593.

334. αὐχένα reposui pro αὐχένι. Hom. Ιλ. XIII. 614. ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης ἄκρον ὑπαὶ λόφον αὐτόν.

336. τρέσσαν. Apogr. τρέσαν.

342. ἔντεα λέγοντο. Sic T. scripsit, non λέγοιντο, quod apogr. habet. Homer. Ιλ. Ω. 793. ὀστέα λευκὰ λέγοντο.

344. ὄρφνῃ. Apogr. ὀρφνίῃ. In exitu hujus versus αἴαντο corruptum est. Fortasse μύροντο latet sive κήαντο. Tum vero verbis transpositis legendum esset: ὄρφνῃ δ' αὖτε ἑοὺς ἑκάτερθε νεκροὺς κήαντο.

345.

Μέμνονα δὲ σμύρνῃ τε καὶ Ἀσσυρίῃ Φρυγανίδι
Αἰθίοπες ταρχύσαντες θέσαν ἀμφιφορῆϊ.
Ὡς ἄρα Πουλυδάμαντα καὶ ὕστερον αὐτὸν ἔνεικαν.
Τροίῃ δὲ στοναχή τε καὶ οἰμωγὴ πελέεσκε.
Τρῶες γὰρ μεγάθυμοι, ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων,
Δυσπονέως στενάχοντες ἑοὺς γοάασκον ἑταίρους.

Οὔποτε δακρυχέοντες ἐπ' ὄμμασι δάκρυα τέρσαν,
Ἐκ δ' ἦλθον αὖθις πυλέων πετάσαντες ὀχῆας

Δηΐ-

345. Φρυγανίδι. Hoc verbum in mendo cubat, neque habeo, quomodo reſtituam. Unguenti cujusdam nomen latere videtur, quo T. Memnonis cadaver conditum dicat. T. ad hunc verſum animadvertit haec: οὕτως ὁ Μέμνων ἀνῃρημένος ἀποκομισθεὶς οἴκαδε ἐτάφη παρὰ Βήλαιον ποταμὸν Συρίας, καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ τάδε·

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ [apogr. τέκος], ἐνθάδε κεῖμαι
Ἐν Συρίῃ Βηλαίου [apogr. Βήλου] περὶ ποταμοῦ προχοαῖσιν.

Φιλόστρατος δὲ ὁ ψευδέστατος, ὃν καὶ ἀληθεύοντα [Fort. καὶ ληροῦντα] ἐνιαχοῦ παραθοῦμαι καὶ διακροῦμαι, Δᾶμιν, τὸν ἐκ Νίνου πόλει, φησὶ λέγειν περὶ τοῦ Μέμνονος, ὡς μὴ ἀφίκετο εἰς Τροίαν, ἐν τῇ πατρίδι δ' ἀποθανεῖν καὶ ἀνδριάντα τῷ τύμβῳ αὐτοῦ ἐφεστότα ἡλίου ἀνίσχοντος ἐκ μηχανῆς φθέγγεσθαι. [Locus Philoſtrati, ad quem T. reſpicit, eſt in Vita Apollonii L. VI, 4. p. 232.] τοῦτο μὲν κοινῶς λέγεται· τινὲς δὲ καὶ πυῤῥοποίκιλον εἶναι λέγουσι λίθον.

347. ὕστερον αὐτόν, Sic metro flagitante ſcripſi. Apogr. ὕστερὸν ὄν.

345. Τροίῃ. Apogr. Τροίη. Idem τελέεσκεν, quod a me recte in πελέεσκε mutatum eſſe nemo dubitabit. Homer. Ιλ. X. 433. Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πέλεσκε. — Seq. verſ. apographum ἐελγμένοι exhibebat, quae vitioſa lectio cedere debebat emendationi meae ἐελμένοι. Homer. Ιλ. M. 38. νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι. Schol. συγκεκλεισμένοι.

350. γοάασκον. Apogr. γόασκον. Homer. Οδ. Θ. 92. ἂψ Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκε. — Pro δάκρυα apogr. δάκρυ legebat.

352. πετάσαντες ὀχῆας. Homer. Ιλ. Φ. 537. καὶ ὤπωσαν ὀχῆας

Δηΐφοβος, Πάρις ἠδὲ Τρωΐλος ἱπποχάρμης,
Ἔθνεσι σὺν πολέεσσιν, Ἀχαιοῖς ἄντα μάχεσθαι.
Τοὺς δ' Ἀχιλεὺς ἐνέηκε ποτὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα,
Κτείνων ἐμμεμαώς· ὣς δ' αὔτως ἄλλοι Ἀχαιοί.
Καί ῥ' οἱ μὲν φύγον ὄβριμον ἔγχος Πηλείδαο
Δηΐφοβος καὶ Δύσπαρις· αἶσα δ' εἷλε Τρωΐλον,
Ὃς πένθος Τρώεσσιν ἐπ' ἶσον Ἕκτορι θῆκεν,
Ἠνορέῃ καὶ κάλλεϊ ἠδὲ καὶ ἄνθεϊ ἥβης.

Ἀλλ' ἄρα καὶ Τρώων βασιλήων φράζεο μορφὴν
Σὺν τοῖς καὶ τοῖο Τρωΐλου ἱπποδάμοιο.
Ἤτοι μὲν Πρίαμος σύνοφρυς ἠδὲ μακρόῤῥιν,
Γλαυκιόων, πυῤῥόχροους, εἴδεϊ δ' ἦεν ἀγητὸς,
Εὔστολος, εὐόφθαλμος, πυκνὰς δ' εἶχεν ἔθειρας.
Ἡ δ' Ἑκάβη μελίχροιος ἔην, εὖριν, ὡραίη,
Ἡλικίῃ τελέῃ, φιλότιμος, ἥσυχος αὔτως.

Ἀνδρο-

ὀχῆας Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος.

355. τοὺς Ἀχιλεύς. Lege τοὺς δ' Α.

358. Troili mortem iis rebus, quae ante Iliadis tempora Trojae gestae sunt, annumeraverat auctor Cypriorum Carminum, ut cognoscere licet ex Excerptis Procli in Bibl. Lit. et Art. Fasc. I. p. 26. Ab eo Quintus discedere non est ausus, quem vide IV. 9. Noster Dictys, aliorumque huic similium Graeculorum fidem et auctoritatem sequutus est. Inter Sophoclis Tragoedias una fuit, Troili nomine inscripta. Ceterum de hujus pueri amoribus docte et suo more disputavit Heynius Exc. XVII. ad Aen. I. p. 160 sq.

362. τοῖο Τρωΐλου. Apogr. Τρώϊλος. — Heroum et Heroïnarum, quae sequuntur, imagines ex Isaaci Porphyrogenetae et Ioannis Malalae Characteribus fere ad verbum expressae sunt.

366. Ἡ δ' Ἑκάβη. Male apogr. ἐν δ' Ἐ. Idem ὡρέη.

367. φιλότιμος. Apogr. φιλότημος.

Ἀνδρομάχη ὡσαύτως, γοργὴ δ' ἦν, μεσόηλιξ,
Μάκροψις, χαρίεσσα, παρῆϊδα εἶχε γελῶντα.
Κασσάνδρη δ' ἄρ' ἔην βαιὴ δέμας ἀνδροόμοιος,
Λευκοτέρη γλάγεος, περιηγέας εἶχεν ὄπωπας,
Ὀγκώδεις δ' ἔχε μαστοὺς, μικρόπος, ἥσυχος ἦεν.
Τῆς Ἕλενος κάσις εὔθετος ἦν, μακρὸς, ἀρτιγένειος,
Λευκὸς, ξανθοκόμης, μακρόῤῥιν, εἴδεϊ λευκός.
Νῶτα δὲ τοῖο ἔαγεν ὑπήρεμα, λῆθε δὲ πολλούς.
Δηΐφοβος δ' ἄρ' ἔην ἥβῃ μέσος, εὐρυμέτωπος,
Σίμαλος ἠδὲ μελάγχρους, εὔωψ, ἠϋγένειος.
Αἰνείας δ' ἄρα βαιὸς, ἄταρ παχὺς, εὔστηθος ἔπλε.
Γλαυκὸς, λευκόχροος, ἀνάφαλος, εὐρυμέτωπος.
Ἀντήνωρ δὲ μακρὸς, ῥαδινὸς πέλεν, ἠδὲ γλαγόχρως,
Γλαυκὸς, ῥῖνα φέρων κάμπυλον, ξανθοέθειρος.

Τρωϊ-

369. παρῆϊδα εἶχε γελῶντα. Msc. παρῆϊδ' εἶχεν γ. — Quae laetum adſpectum praebent, ea γελᾷν dicuntur. Vide Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 13. et Praef. pag. XI. item Weſſeling. Diſſ. Herod. p. 153.

370. ἀνδροόμοιος. Apogr. ἀνδροόμοιο.

371. περιηγέας. Apogr. περιηνέας. Sunt *oculi micantes*, quales Dictys Caſſandrae tribuit. ὠκυβόλους περιηγέας χεῖρας habemus in Epigr. V. Satyrii Tuillii, ubi *agiles manus* indicantur.

377. σίμαλος. Neſcio an hoc verbum alibi reperiatur. Intelligi tamen poteſt de homine *preſſis naribus* ut σιμός. Iſaacus Porphyrog. Deiphobum ὑπόσιμον dicit. — μελάγχροος. Apogr. μελάχρους.

378. εὔστηθος ἔπλε. Apogr. ε. πέλε.

379. ἀνάφαλος. Vitioſum eſt; neque tamen probabilem hujus verbi emendationem reperire potui. ἀναφάλαντος quidem, quod ad ductus vitioſae lectionis proxime accedit, metrum reſpuit.

381. κάμπυλον. T. mediam hujus v. ſyllabam contra poetarum uſum produxit.

382.

Τρώϊλος δ' αὖτε μέγας, ὠκὺς ἦν, μελανόχρως.
Εἴδεϊ δ' αὖ χαριεὶς, δασυπώγων, τανυέθειρος.
Τόνδ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε παραὶ Σκαμάνδροιο ῥοῇσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ ἀρήϊον εἷλεν μοῖρα Τρώϊλον
Ἐγγὺς ἔην θάνατος Πηληϊάδῃ Ἀχιλῆϊ,

Ὕστα-

382. Nisi ex v. 385. appareret, Tzetzam in modulando nomine Troili errasse, hic versus facili negotio refingi posset, sic: Τρώϊλος αὖτε μέγας, πόδας ὠκὺς ἔην, μελανόχρους.

383. δασυπώγων. Omnes melioris aevi scriptores, quicunque Troili mentionem fecerunt, eum, cum ad inferos descenderet, juvenem et tantum non imberbem fuisse pronuntiant. Phrynichus ap. Athen. XIII. p. 564. F. Φρύνιχός τε ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη λάμπειν ἐπὶ πορφυραῖς παρείῃσι φῶς Ἔρωτος. Horat. II. Carm. IX. *Nec impubem parentes Troilon flevere semper.* Virgil. Aen. I. 475. *Parte alia fugiens amissis Troilus armis Infelix puer.* Ad impuberem Troili aetatem hoc quoque spectat Callimachi apud Ciceron. in Tusc. Qu. I. 39. *Multo saepius lacrymasse Priamum quam Troilum.* conf. Stratonis Epigr. XXXIII. — His omnibus gnaviter obloquitur Tzetza ad Lycophr. v. 307. p. 39. Νέος μὲν οὐχ ὁ Τρώϊλος καὶ ὡραῖος, μελάγχρους δὲ καὶ δασυγένειος. et paulo post: Οἱ δὲ ἀκριβέστατοι τοῦτον τὸν Τρώϊλον καὶ βαθεῖαν ἔχοντα τὴν ὑπήναν καὶ μελάγχρουν ἱστοροῦσιν. — Nihil tamen propterea mutandum in verbis εἴδεϊ δ' αὖ χαριεὶς, quae eum, quamvis barbatum, haud parum tamen venustum fuisse indicant. Versu 360. eundem Troilum ἠνορέῃ καὶ κάλλεϊ praestitisse dixerat.

384. Σκαμάνδροιο. Cum in hac voce metrum claudicet, scribendum suspicor Ξάνθοιο.

385. Sequitur mythus de Achille, in Apollinis templo interfecto, cujus fundus est ap. Homer. Ιλ. X. 359. ubi Hector moribundo ore fata, Achilli imminentia, canit: Ἤματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσι. Quod Arctinus de Achille, cum ad portam pugnaret, interfe-

Ὕστατα γαμβρεύοντι παραιφασίῃσι Πριάμου.
Ἤτοι γὰρ Πριάμου ποτὶ δώματα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἤρχετο πολλάκι Πολυξένης εἵνεκα νύμφης.
Τήν οἱ ὑπέσχετο δώσεμεν ὄφρα μόθον ἀπολήξῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρῶες παρὰ Θύμβρον θῦον Ἀπόλλῳ
Ἰδαῖον προέηκαν ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα,

Ἐς

cto intelligit; quantum quidem colligi poteſt ex Procli verbis: Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν [πόλιν] εἰσπεσὼν, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος. Eodem ſenſu Quintus Homeri verba intelligens, Achillem, cum Trojanis pugnantem ex nube a Phoebo vulneratum finxit. L. III. 30 — 176. Illum vero mythum, quem T. cum hoc loco, tum in Schol. ad Lycophr. 269. p. 35. exponit, a Tragicis originem ducere, ex tota ejus ratione et compoſitione apparere videtur. Alii Achillem propter infamem Troili amorem ab Apolline interfectum dicebant, teſte Tzetza ad Lycophr. v. 307. p. 39. cf. Heyn. Exc. XVII. ad Aen. I. p. 161. Alii denique, *cum Achilles circa moenia Trojae vagaretur, ac diceret, ſe ſolum Trojam expugnaſſe, Apollinem ferunt, iratum, Alexandrum ſe ſimulantem, talum, quem mortalem habuiſſe dicitur, ſagitta percuſſiſſe et occidiſſe*, ut verbis utar Hygini Fab. CVII.

387. παραιφασίῃσι. Apogr. παραὶ φασίῃσι.

389. Πολυξένης. Fort. Πολυξείνης.

390. Achilles, ſecundum quosdam, ſe, Polyxena in matrimonium accepta, a Trojanorum partibus pugnaturum, Priamo pollicitus erat. conf: Eudociam v. Ἀχιλλέως γενεαλογία, pag. 84. Schol. in Lycophr. v. 269.

391. Θύμβρον. Thymbrus fluvius in agro Trojano, Apollinis templo nobilis; unde Apollo Thymbraeus ap. Virgil. Aen. III. 85. Musgrave ad Rheſum 224. Schol. ad Ιλ. K. 430.

392. προέηκαν. Apogr. προέηκας. — Ἰδαῖον, Trojanorum praeconem. Dicty L. IV. 10. *Dein transactis paucis diebus ſolemne Thymbraei Apollinis inceſſit et requies bellandi per inducias interpoſita: tum utroque exercitu ſacrificio inſiſtente,*

Ἐς νηὸν καλέοντα· ὁ δ' αἶψα μάλα πιθήσας,
Γυμνὸς ἐὼν καὶ ἄοπλος ἐπήλυθεν ἔνδοθι νηοῦ.
Δηΐφοβος δ' ἄρα χερσὶ περίβαλε οἷά τε γαμβρὸν,
Δύσπαρις αὖτε μάχαιραν ἐπήλασεν ἔγκατα φωτός.
Αὐτὰρ ὁ, τοῖος ἐὼν ἥρως πέσεν ἀφραδίῃσιν.
Ὥστε λέων πέσεν εἰς βόθρον ὑπ' αὐτῆς ἐρίφοιο,
Εὗτ' ἄρα μιν παραπλάζουσιν θηρήτορες ἄνδρες,
Ὣς πέσεν ἀφραδίῃσι πελώριος ὄβριμος ἥρως.

Αἶψα δ' ἄρ' εἰς πόλιν ἐκ νηοῦ φεύγοντο φονῆες.
Τοὺς δ' Ὀδυσεὺς ἐνόησε ποτὶ πτόλιν αἶψα θέοντας·
Τυδείδῃ δὲ καὶ Αἴαντι ποτὶ μῦθον ἔειπεν.

Ἡρώων ὄχ' ἄριστοι, τέκνα κλειτῶν γενετήρων,
Δεῦτε ποτὶ Θύμβρην καὶ σχέτλια ἔργα ἴδωμεν·

Οἴμοι

te, Priamus, tempus nactus, Idaeum ad Achillem ſuper Polyxena cum mandatis mittit. In tota hac fabula enarranda Noſter cum Cedreno conſpirat p. 130.

395. περίβαλε. Conſtantinus Manaſſes p. 29. A.

Ὡς οὖν εἰσῆλθον εἰς ναὸν Ἀπόλλωνος Ἀλσαίου
Ὅρκοις κατεμποδώσοντες τὰ περὶ Πολυξένης,
Ὁ μὲν Δηΐφοβος προσφὺς ἐφίλει τὸν Πηλέως
Φίλης νύμφιον ἀδελφῆς αὐτὸν κατονομάζων,
Ἐγγὺς δὲ στὰς Ἀλέξανδρος ἐπήνεγκε καιρίαν
Καὶ πλήξας ὑπεξέφυγε μετὰ τοῦ Δηϊφόβου.

396. ἐπήλασεν ἔγκατα, h. ἤλασεν ἐπὶ ſive εἰς τὰ ἔγκατα. Malim tamen ἐνήλασε ἔγκασι φωτός. Ιλ. Λ. 437. οὐδέ τ' ἔασσε Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.

399. θηρηταί. Aut inſolentiore forma uſus eſt Tzetza, aut ſcribendum: θηρευταὶ, quod Heſiodus habet in Scuto v. 388. Poſſis etiam θηρήτορες ἄνδρες emendare. Homer. Ιλ. Ι. 540. θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας.

404. κλυτῶν. Apogr. κλειτῶν. Seq. verſu v. ἔργα in apogr. uncis incluſum erat.

Οἴμοι Πηλείδης παρὰ νηὸν κάτθανε Φοίβου.
Πόλλον ἄπεστι χρόνον, φεύγουσι δὲ Τρῶες ἐπ᾽ ἄστυ.

Ὣς ὁ μὲν εἶπεν Ὀδυσσεὺς, τοὶ δὲ θέοντες ἔβαινον·
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κατὰ νηὸν Θυμβραίοιο γένοντο,
Εὗρον ἔπειτ᾽ Ἀχιλῆα πελώριον ἐν κονίῃσι,
Λοίσθια φυσιόωντα παραὶ θανάτοιο πύλῃσι.
Τοὺς δὲ ἰδὼν δάκρυσε καὶ ὕστατον εἶνεπε μῦθον:

Ὦ φίλοι, οὔτι τόσον στενάχω θανάτοιο τελευτὴν,
Ἥβην δ᾽ ἀνθεμόεσσαν ἰδ᾽ ἠνορέην ἐρατεινὴν,
Οὔτι τόσον ταῦτα στενάχω, φίλοι, οὐδ᾽ ἀκάχημαι.
Κοιναὶ γὰρ μοῖραι πᾶσιν θανάτοιο τελευτῆς,
Πολλοὶ δ᾽ αὖ θάνον, οἱ μὲν τοῖοι, οἱ δέ τε τοῖοι.
Ἄλλο τό μοι ἄχος, ὅττι με τοῖος Δύσπαρις ἔκτα.
Ἀλλ᾽ ὑμεῖς Πατρόκλῳ με καὶ Ἀντιλόχῳ μεγαθύμῳ,
Εὖ μάλα κοσμήσαντες, ἐπὴν κατὰ μοῖρα λάβῃσι,

Χρύ-

406. Οἴμοι. Legendum puto: Εἰ μὴ Πηλ. *Vereor ne Pelides in Apollinis templo interfectus sit.* —

407. Et hoc, ut pleraque alia, ex Dicty hausit L. IV. 11. *Quo viso Ulysses, Non temere est, inquit, quod hi turbati ac trepidi prosilivere*; et Philostrat. Heroic. XIX. 11. p. 737. φευγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Τρωάδων καὶ τῶν Τρώων ἐσκεδασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ πτῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἀδεῶς ἤνεγκαν.

409. sqq. Iisdem fere verbis eandem rem exposuit Constantinus Manasses p. 29. 13.

Ἄμφω τοίγαρ εἰς τὸν ναὸν εἰσπεπηδηκότες
εὗρον τὸν ἥρω κείμενον αἵμασι πεφυρμένον
ἀπεσβηκὼς ἐμπνέοντα, μόγις κινοῦντα γλῶσσαν,
καὶ μέλλοντα καλύπτεσθαι τὰ βλέφαρα τῷ σκότῳ.

411. παραί. Apogr. παρά. Seq. vers. apogr. τους δ᾽ ἰδών.

417. οἱδέ τε τοῖοι. Sic emendandam putavi lectionem apographi ἠδέ τε τοῖοι.

418. Ἄλλο τό μοι. Sive ἀλλὰ τὸ μοὶ sive, quod mallim, ἄλλο δέ μοι scribendum.

421.

Χρύσεον ἐς μητρώϊον ἔνθεσθ' ἀμφιφορῆα,
Ὡς ἂν μηδὲ θανών γε φίλων ἀπάτερθεν ἐσοίμην.
Ὡς εἰπὼν ἀπέπνευσε μέγα στέρνοιο φυσήσας.

Αἴας δακρυχέων νεκὺν ὤμοις ἀναείρας,
Ἔφερεν ἐς κλισίας, μετόπισθε δὲ Τρῶες ἔβαινον,
Τὸν νεκὺν ἐξ Αἴαντος ἀφαρπάσαι ἐμμεμαῶτες.

Ἀλλ'

421. ἀμφιφορῆα. Apogr. ἀμφιφρῆα. μητρώϊον ἀμφιφορῆα. ὃν ἡ Θέτις δῶρον παρὰ Διονύσου εἴληφε, ὅτι ἔσωσεν αὐτὸν ὑπὸ Λυκούργου διωκόμενον. Tzetzae verba ſunt in ſcholio ad h. v. Vide eundem ad Lycophr. v. 273. p. 36. Mythus de Lycurgo ap. Homerum narratur Iλ. Z. 230. ſqq. et Od. Ω. 73. Δῶκε δὲ μήτηρ Χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσοιο δὲ δῶρον — Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκ' ὀστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο. Duobus his locis addendus eſt tertius Iλ. Ψ. 91.

422. ὡς ἂν μηδὲ θανών γε φίλων ἀ. ἐ. Tzetzam ſic ſcripſiſſe, ut edidi, vix dubito. In apogr. hic verſus corruptiſſime legitur: ὡς ἂν μὴ θανών γε φίλος ἀ. ἐ.

423. στέρνοιο. Apogr. στέργοιο. Fortaſſe praeterea corrigendum: μέγ' ἐκ στέρνοιο. Paulo ante apogr. ἀπέπλευσε. Conſt. Man. l. l. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐξέπνευσε.

424. ὤμοις ἀναείρας. Syllabam excidiſſe putabam, v. c. ῥεῖ' ἀναείρας, ſive Αἴας δακρυχέων δὲ νέκυν ὤ. ἀ. Nunc nihil mutandum cenſeo. T. vocem νέκυν pro ſpondaeo uſurpavit, τὸ κ duplicans, poſteriorem vero ſyllabam caeſurae beneficio producens.

425. Τρῶες ἔβαινον. Dictys IV. 22. *Quod ubi animadvertere Trojani, omnes ſimul portis proruunt, eripere Achillem nitentes.* Pugnae, tum temporis inter Ulyſſem et Trojanos ortae, mentio fit in Homeri Od. E. 308. ubi Ulyſſes: ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν Ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι. Eandem fabulam exornaverat Arctinus. vide Procl. p. 33.

426. ἐμμενέοντες, vitioſam hanc apographi lectionem in textu haerere non ſum paſſus, vera ſcriptura inventa: ἐμμεμαῶτες. προθυ-

μούμε-

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι φέρων λεχέεσσιν ἔθηκε,
Κοσμήσας σὺν ἅπασιν Ἀχαιῶν ἡγεμόνεσσιν.
Ἄλλοι δ' ὧδ' ἐρέουσι· θανόντα Τρῶες ἔπεσχον,
Ἀργείοις δὲ δόσαν, λύτρα Ἕκτορος αὖθις ἑλόντες.
Καὶ τότε τὸν κοσμήσαντες δῖοι Παναχαιοὶ
Ἔκφερον ἐν λεχέεσσι κεκασμένον εὖ κατὰ μοῖραν.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ὅπλοισι κεκασμένοι ἐστιχόωντο
Φαλαγγηδὸν, πεζοί, πάντες δακρυχέοντες.
Μοῦσαι δὲ στονόεσσαν ἐπέβρεμον ἄπλετον ἠχὴν,
Αὐλοῖς

μνώμενοι. Schol. Hom. Ιλ. Β. 818.

429. Alii, interque eos Lycophron v. 269. ſqq. λύτρα, quae Priamus Achilli filii redimendi cauſa dederat, Trojanis tum reddita eſſe tradiderant. vide ſcholia ad Lycophr. p. 35.

433. ἐν abundat. ὅπλοισι κεκασμένοι. Poeta, elegantiae paulo ſtudioſior, talem ejusdem verbi repetitionem quovis modo vitandam putaſſet; noſter vero ejusmodi regulas ne flocci quidem facere ſolet. Scribere tamen poterat: Ἀργεῖοι δ' ἐν ὅπλοις πεπυκασμένοι ἐστιχόωντο. Homer. Od. X. 488. μηδ' οὕτω ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους. — Seq. verſ. vox φαλαγγηδὸν iterum in metrum peccat. Putabam olim reponendum eſſe κλαγγηδὸν, quo verbo Quintus utitur L. III. 588. ſed hic de Nereïdibus agit, undam cum ſtrepitu ſecantibus; noſter de Achivis, pedibus incedentibus, qua in re hanc vocem uſurpari poſſe dubito.

435. Muſarum in Achillis funere luctus, elegans poetarum commentum, ab Homero indicatur Od. Ω. 60. ſq. cum dicit: Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Θρήνεον. Pindar. Iſthm. VIII. 124. ἀλλά οἱ·

παρά τε πυρὰν τάφον
θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον
ἔχευαν.

Arctinus ap. Procl. p. 33. καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα. Ariſtoteles in Epigr. Anal. V. P. T. I. p. 181.

Θετταλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
τύμβῳ· ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

Quin-

Αὐλοῖς ἢ φόρμιγξιν· ὅδ' ἐν λεχέεσσιν ἔκειτο·
Ἀστράπτων ἐν ὅπλοισι· τὰ γὰρ περὶ φέρτρον ἔκειτο.
Στρωμνῆς δ' αὖτε πέλας βασιλῆες ἦσαν Ἀχαιῶν,
Ἵπποι δὲ πρυλέων προπάροιθεν ἐστιχόωντο
Ἀργείων βασιλήων, αὐτοῦ δ' αὖτ' Ἀχιλῆος,
Κόσμον ὑπαυχένιον τετμημένοι, ἐγγὺς ἕποντο.
Ἅρμα δὲ τοῖο φέρεσκεν χρυσοῦν ἀμφιφορῆα,
Ὀστέα Πατρόκλοιο καὶ Ἀντιλόχοιο φέροντα,
Τῷ ἐνὶ Πηλείδην θήσειν ἐθέλεσκον Ἀχαιοί.
Μυρμίδονες δ' ἑκάτερθε μελάμπεπλοι ἐφέποντο,
Πάντες ἐπ' ἀσκέπεδες περὶ κόρσαις τέφρας ἔχοντες.

Ληΐχ-

Quintus III, 592. sqq. Tzetza, pro summa, qua pollet, ingenii sagacitate, statim intellexit, poetas Musarum nomine nil nisi musicorum instrumentorum concentum significasse. Sic sibi hanc fabulam ad historiae veritatem revocasse videbatur.

436. φόρμιγξιν. Apogr. φόρμιξιν. — ὅδ' ἐν λεχέεσσιν ἔκειτο. Homer. Od. Ω. 44. κάτθεμεν ἐν λεχέεσσιν. — Seq. v. apogr. φέρτερον habet pro φέρτρον.

440. Summi luctus, quo omnium animi affecti erant, neque equos Achillis expertes fuisse, Quintus dicit III. 740. sqq. — Seq. v. vitiosam lectionem apogr. τετιμένοι mihi satis probabiliter emendasse videor. κόσμον ὑπαυχένιον τετμημένοι. Hoc enim in funeribus fieri solebat, teste Euripide in Alc. 428.

Τέθριππά τε ζεύγνυσθε καὶ μονάμπυκας
Πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.

445. μελάμπεπλοι. Apogr. μελάμπελοι. Euripides eodem loco:

Πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ
Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω
Κουρᾷ ξυρηκεῖ καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.

446. ἐπ' ἀσκέπεδες περὶ κόρσαις. Vitiosam apographi scripturam retinendam duxi, cum certam ejus emendationem non haberem. Fortasse legendum:

κάν-

Ληϊάδες δὲ γυναῖκες ὅσαι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν
Φέρτρου ἵσαν μετόπισθε, Βρισηῒς θ᾽ Ἱπποδάμεια,
Κλαίουσα λιγέως δουρικτήτη περ ἐοῦσα.

Ἀλλ᾽ ὅτε νισσόμενοι ποτὶ πυρκαΐην ἀφίκοντο,
Ἐν δὲ μέσῃ νεκὺν ἥρωες θέσαν εἷο ἑταῖροι,
Αὐτίκα Νηρῆος κοῦραι μέγα κῦμα θαλάσσης
Ἐξ ἁλὸς ἤϊξαν, μόρμυρε δὲ πόντος ἀπείρων.
Ἥρωες δὲ φόβηθεν Ἀχαιοὶ τάσδε ἰδόντες,

Τρέσ-

πάντες ἐπ᾽ ἀσκεπέεσσιν κόρσαις τέφρας ἔχοντες.

τὴν κόρσην nihil differre a κεφαλῇ, T. in scholio ad h. v. docet, quod ad verbum legitur in Comment. ad Lycophr. v. 507.

448. Φέρτρου. Apogr. Φερτέρου. — In Briseidis dolore et luctu describendo Quintus sibi indulsit L. III. 550. sqq.

452. cf. Philostr. in Vita Apoll. IV. 16. p. 153. — Sensum in hoc versu frustra quaesiveris; verbum enim desideratur, unde κῦμα pendeat. Suspicabar olim in v. κῦμα latere aliquid, quod ad illustrandum verbum κοῦραι valeat, v. c. μέγα ῥῦμα θαλάσσης. *Nereides, maris custodes.* Sic Graeci abstracto utuntur pro concreto, κήδευμα pro κηδεστὴς, ut Sophocl. Oedip. T. 84. δούλευμα, pro δοῦλος, ut Eurip. Ion. 747. quem loquendi usum multis exemplis illustravit Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 208. sq. — Nunc haec emendatio, in hoc quidem scriptore, displicet, et facile adducor, ut credam, corruptelam latere in v. θαλάσσης, quod librario excidere potuit, cum haec verba, κῦμα θαλάσσης, saepissime sic juncta legisset. Tzetza igitur scripsit, ni fallor:

αὐτίκα Νηρῆος κοῦραι μέγα κῦμα λιπόντες,

454. Omnia in hoc loco Homero debentur, cujus verba adscribam ex Od. Ω. 47. sqq.

Μήτηρ δ᾽ ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃσ᾽ ἁλίῃσιν
Ἀγγελίης ἀΐουσα· βοὴ δ᾽ ἐπὶ πόντον ὀρώρει
Θεσπεσίη· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς.
Καί νύ κ᾽ ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,

Εἰ μὴ

Τρέσσαν δ' ἄλλῃ ἄλλος, ὅπῃ νόος ὦρσεν ἕκαστον,
Ἐλπόμενοι Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην
Ἐς γαῖαν ἐλάαν περίδουπον ἅρμα καὶ ἵππους.
Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκεν, ἔπεσχε τε φῦζαν ἁπάντων.
Ταὶ δ' ἄρα σὺν Θέτιδι παρὰ Σιγεῖον παριοῦσαι,
Κοψάμεναι μέγα τὸν νεκὺν ἐς βύθον αὖθις ἵκοντο.
Τῶν δ' ἄρ' ἀναξύριδες καὶ ἡρώων περ ἐόντων
Θείην ἐκ θεέων εὐώδεα πνεῦσαν ἀϋτμήν.

Πηλεί-

Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς
Νέστωρ — —

Quod Neſtor apud Homerum, idem Iupiter apud Quintum facit III. 595. ſqq.

455. τρέσσαν. Apogr. τρέσαν. — Allegoricam harum fabularum interpretationem a Tzetza petas licet in Commentar. ad Lycophr. p. 36.

456. Κρονίδην. Apogr. Κόνιον. Recepi in textum emendationem, quam contextus flagitare videbatur; de ipſo verbo dubitare poſſis. Fieri enim potuit, ut T. ſcriberet: ἐλπόμενοι Κρονίων' ἐνοσίχθονα, κυανοχαίτην.

460. κοψάμεναι. Apogr. κοψάμενοι. *Lugebant Achillem*: Ariſtoph. in Lyſiſtr. 397. ἡ γυνὴ κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησίν. Euſtath. ad Il. X. p. 1351. 50. κόπτεσθαι τὸ πενθεῖν.

461. 2. Intactam reliqui lectionem apographi, de cujus corruptela lectorem monere ſupervacaneum eſſet. Illud ſatis perſpicuum eſt, hoc fere dici: E Nereïdum veſtibus ſuavem odorem afflaſſe; ſed haereo in verbis καὶ ἡρώων περ ἐόντων et θείων ἐκ θείων. Iudicent ii, qui de his rebus judicare poſſunt, an Tzetzianum acumen aſſequutus ſim:

τῶν δ' ἄρ' ἀναξύριδες καὶ νηρήνων περ ἐόντων
θείην ἐκ θυέων εὐώδεα πνεύσαν ἀϋτμήν.

Νηρήνων pro Νηρηΐνων, qua forma Quintus paſſim utitur. L. III. 594. 783. — θύος, *odores, ſuffimentum*, unde θυόεις et θυώδης. Hoc itaque vult ingenioſus Grammaticus: Dearum veſtimenta, quamvis Nereïdum, h. e. numinum marinorum, nihil tamen

Πηλείδη δ' ἐπεὶ ἂν κατέδαψε σιδήρειον πῦρ
Θῆκαν σὺν Πατρόκλῳ τε καὶ Ἀντιλόχῳ μεγαθύμῳ
Ἀργείων οἱ ἄριστοι Σιγείοιο παρ' ἄκρας
Χρύσεον ἐς φιάλην, καθύπερθε δὲ τύμβον ἔτευξαν.
Ἔνθ' ἄρα Πατρόκλοιο τετεύχατο σῆμα πάροιθεν.

Ἀλλ' ἤτοι αἴων καὶ μορφὴν φράζεο τῶνδε.
Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀγαυοῦ φαίδιμος υἱὸς
Εὐμήκης, εὔστηθος ἔην, χαριεὶς περὶ πάντων,

Λευ-

tamen habuisse ingrati illius odoris, qui in mari contrahitur,(cf. Homer. Od. Δ. 405. φῶκαι — πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.) sed divinum potius ex suffimentis odorem inde afflasse. Quod si verum est, exprimere voluit Homeri ἄμβροτα εἵματα. Od. Ω 58. Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι Ἁλίοιο γέροντος Οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν. Si cui tamen displicuerit forma νηρήναν, is legat:

τῶν δ' ἄρ' ἀνεξύριδες νηρηΐνων περ ἐόντων.

463. Πηλείδη. Apogr. Πηλείδει.

465. Σιγείοιο. Promontorium Sigeum Achillis, ibi sepulti, tumulo per omnem antiquitatem nobilissimum fuit. Homerus Od. Ω. 82. hunc locum descripsit, ipso nomine non addito: ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ. vide T. Hemsterh. ad Lucian. T. I. pag. 250. Erant tamen, qui Achillem in Leuce, insula Borysthenis ostio objecta, sepultum dicerent; interque eos Pomponius Mela II. 7. In eadem insula fanum ei exstructum fuisse, auctor est Pausan. III. 19. p. 259. De hujus herois apotheosi vide, quae docte disputavit cl. Hermann im Handbuch der Mythologie, T. II. p. 333. p. 617. et p. 334.

468. αἴων φράζεο. Lectorem Tzetza alloquitur et ad contemplandas Heroum imagines invitat. Φράζεο, *considera, animadverte*. vide Dorvill. in Vanno Crit. p. 147. Palmer. Misc. Obss. II. 1. 167.

470. Achillis imago Isaaco Porphyrogenetae sublecta,

Λευκὸς, ξανθοκόμης, οὐλόθριξ, πυκνοέθειρος,
Μακρόῤῥις, μελίγηρυς, κούρης δ' εἶχεν ὄπωπας.
Γοργὸς ἔην ἐν ὀφθαλμοῖς, ἐν δρόμοισι ποδάρκης,
Μακρὰ δ' ἔχε σκέλεα, ὑπὸ δ' ἔσπανε ** ὑπήνην.
Πάτροκλος δὲ πραγάστωρ, εὐπώγων, μεσοήλιξ,
Ξανθόκομος πυῤῥόχροος, εἴδεϊ δ' ἦεν ἀγητός.
Ἀντίλοχος δὲ νεώτερος ἄλλων ἦεν Ἀχαιῶν,
Εὐήλιξ, εὐαύχην, λευκὸς ἔην, μακρόῤῥις,
Γοργὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν, ἀελλόπος, ἀρτιγένειος,
Ξανθοκόμης, εὐχαίτης, γλαυκαὶ δ' ἦσαν ὄπωπαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κτερέϊξαν τοὺς δῖοι Παναχαιοὶ,

ὅπλ'

lecta, cujus characteres vide ap. Ian. Rutgers. p. 511. Multo elegantius ejus speciem delineavit Philostr. in Heroic. XIX. 5. p. 733.

472. μελίγηρυς. Apogr. μελιγήρης. — Sq. vers. fortasse legendum: ἐν δὲ δρόμοισι.

474. ὑπὸ δ' ἔσπανε ὑπήνην. Neque versus neque sensus integer. Qui raram barbam nutriunt, eos σπανοπώγωνας appellatos esse invenio; quid vero sit σπάνειν ὑπήνην, me cum ignorantissimis ignorare fateor. Lacunae itaque signum posui ante v. ὑπήνην. Ut tamen dicam, quid sentiam, T. mihi scripsisse videtur:

μακρὰ δ' ἔχε σκέλεα, ἐπὶ δ'
ἐσπάσατ' οὖλον ὑπήνην.

Sic fere Lucianus in Iove Trag. 16. T. II. p. 660. καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπασάμενος εὖ μάλα ἐῴκειν φιλοσόφῳ. Longam itaque et crispam barbam Pelei filius demisisse dicitur. Verbo οὖλος de crine *crispo* Homerus utitur Od. Z. 231. κὰδ δὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας; quem Homeri locum ante oculos habuit Lucian. pro Imag. T. II. p. 487. 64.

475. Praeter Isaacum Porph. Philostratus Patrocli imaginem adumbravit in Heroic. XIX. 9. p. 736. — De Antilocho vide eundem in Icon. II. 7. p. 821.

479. ἀελλόπος. Homer. Ιλ. Θ. 409. ἀελλόπος Ἶρις. Eustath. p. 610. 13.

481. Sequitur ὅπλων κρίσις. *Achille occiso et sepulturae tradito, Ajax Telamonius,*

Ὅπλ' Ἀχιλῆος ἔθεντο * * τὸν ἄριστον ἕλεσθαι.
Ἀνστάντες Ὀδυσεύς τε καὶ Αἴας δηριόωντο.
Χρησμοὶ δ' ἐκτελέοντο, κακὸν δ' ἀμφαίνετο Τροίῃ.
Παῖδες δὲ Τρώων δουριθήρατοι ἦσαν Ἀχαίοις,
Οἱ βουλῇ Δανάων τούτοις κρίναντες ἅμ' ἄμφω,

Υἱέϊ

nius, quod frater patruelis ejus fuit, postulavit a Danais, ut arma sibi Achillis darent. Verba sunt Hygini Fab. CVII. Secundum alios Thetis, funebribus ludis institutis, arma filii sui praemium victori posuerat. Quintus L. V. init. Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι Δὴ τότ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος ἄμβροτα τεύχη Θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θέτις. Fundus hujus fabulae Hom. Od. Λ. 542. ubi Ulysses:

Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ, inquit, Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

vide Schol. ad v. 546. — Ab hoc armorum judicio Lesches auspicatus erat carmen, quod sub parvae Iliadis nomine magnam apud antiquos celebritatem habuisse constat. vid. Heyn. Excurs. I. ad Aen. II. pag. 277. sq. Apud hunc poetam, Ulyssem arma, victori destinata, κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς accepisse, discimus ex Procli Excerpt. p. 35. Ceterum hoc argumentum, tragicae scenae accommodatissimum, Aeschylus tractavit in Ὅπλων κρίσει, quae fabula passim laudatur.

482. ἄριστον. Apogr. ὤριστον. Sed totus hic versus et mutilus et corruptus est. Scribendum, ni fallor, Ὅπλ' Ἀχιλῆος ἔθεντο γέρας τὸν ἄριστον ἕλεσθαι.

484. χρησμοὶ δ' ἐκτελέοντο. Explicantur haec in scholio ad h. v. χρησμὸς ἐδόθη τοῖς Ἕλλησι τότε πορθῆναι τὸ Ἴλιον, ὅταν οἱ ἄριστοι αὐτῶν πρὸς ἀλλήλων ἐρίζωσι. At fallitur Grammaticus noster. Hoc enim oraculum jam tum exitum habuit, cum altercatio inter Achillem et Ulyssem oriretur, de qua v. Homer. Od. Θ. 75. ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων Χαῖρε νόῳ ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο, ubi Schol. conf.

485. Iudices corruptos fuisse, ut litem secundum Ulys-

Υἱέϊ Λαέρταο ἐπήρατα ὤπασαν ὅπλα.
Φάντες ὑπὲρ, Αἴαντα λυγρὰ Τρώεσσιν ἐφάψαι.
Αἴας δ' αὖτ' ἄχεϊ βεβαρημένος εἵνεκεν ὅπλων,
Ἦλθεν ἐπὶ κλισίας καί ἑ ἔκτανε χάλκεϊ θυμός.
Ὡς θάνε· τῷ δ' ἄρα Ῥοιτείῳ πάρα τύμβον ἔτευξαν.
Ἀλλ' ἤτοι καὶ τοῦδ' ἥρωος ἄκουε μορφήν·

Ἠὺς

Ulyssem darent, Pindarus dicit Nem. VII. 44.

489. De Ajacis furore et morte omnia nota vel ex Ajace μαστιγοφόρῳ Sophoclis. conf. Pindar. Nem. VII. 37. sqq. Schol. ad Lycophr. v. 454. p. 55. — ἄχεϊ βεβαρημένος ex conjectura dedi, cum in apogr. βεβαρείως legeretur. Quintus L. IX. 455. de Philoctete; ὡς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα. Aeque bene legere possis βεβλημένος, quod tamen a corruptae scripturae ductibus paulo longius abesset. Ιλ. I. 9. Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ βεβλημένος ἦτορ. Eadem lectionis diversitas in Epigrammate Pepli, (Anal. V. P. T. I. p. 128.) quod Noster in scholiis laudat: Ἐτάφη δὲ οὗτος ὁ Αἴας παρὰ τὸ Ῥηγεῖον καὶ ἐπεγράφη αὐτῷ ἐπίγραμμα τόδε·

> Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ [apogr. περὶ] τῷδε κάθημαι
> Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους.
> Θυμὸν ἄχει [apogr. ἔχει] μεγάλῳ βεβαρημένα [apogr. βεβαρυμένον]
> ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
> Ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρείσσων ἐμοῦ κέκριται.

Versu quarto hujus Carminis vulgo legitur θυμὸν ἄχει μ. βεβολημένα. et sic Mnasalcas legisse videtur, qui hoc Epigramma imitando expressit, Anal. V. P. T. I. p. 193.

490. ἔκτανε. Apogr. κτάνε. — Si vera est lectio χάλκεϊ θυμὸς, sensus est: *Ira eum et furor interfecit*, ut in illo Euripidis: ἐπ' ἐχθροὺς θυμὸς ὁπλίζει χέρα. Fortasse tamen legendum: καί ἑ ἔκτανε χαλκεόθυμος.

492. Ne quid corruptum putes, Tzetza hunc versum modulatus est sic: Ἀλλ η-τοι και-τουδ η-ρωος α-κουε-μορφην. In quinta regione trochaeum pro spondaeo posuit, cujus licentiae jam plurima exempla in hoc Carmine notavimus.

Ἠΰς ἔην, μέγας, εὖρις, εὔθετος, οὐλοκάρηνος,
Κυάνεος χροιὴν, βλοσύρωπις, ἠϋγένειος,
Κάλλεϊ δὲ προφέρεσκεν ἁπάντων πλὴν Ἀχιλῆος.

Τριτὸν ἔην ἦμαρ ἀπὸ Πηλείδαο τελευτῆς,
Αἴανθ᾽ ὁππότε τύμβευσαν μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
Καὶ τότε δή ῥα Πολυξείνη, κούρη Πριάμοιο,

Ἐννυ-

495. κάλλεϊ δὲ προφέρεσκεν. Pulchritudine et fortitudine Ajax omnibus Graecis, si ab Achille discesseris, longe praestabat. Homer. Od. Λ. 468. Αἴαντος, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα. Ιλ. Β. 768. ἀνδρῶν δ᾽ αὖ μέγ᾽ ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας Ὄφρ᾽ Ἀχιλεὺς μήνιεν. Scolion in Anal. V. P. T. I. p. 157. Pindar. Nem. VII. 39. Sophocl. Ajax 1357.

498. Πολυξείνη. Metri caussa emendavi lectionem apographi Πολυξίνη. — De supremo Polyxenae fato diversa tradiderunt veteres. Alii eam, cum Achillis amore flagraret et summo super ejus mortem concepto dolore conficeretur, urbe relicta, se sua manu ad Achillis tumulum percussisse ferebant; quae est Philostrati narratio in Vita Apollon. IV. 16. p. 153. in Heroic. XIX. 11. Hunc scriptorem, quem in rebus Trojanis omnia vulgari traditioni contraria protulisse constat, Tzetza sequitur, cum hic, tum in Comment. ad Lycophr. v. 323. p. 40. Vulgaris autem traditio ea est, quam tragici, interque eos Euripides in Hecuba, summo studio exornarunt. Euripidis vestigia presserunt Seneca in Troad. 154 et 192. Ovidius Metam. XIII. 441. sqq. Fuit Sophoclis quoque Polyxena, in qua fabula Achillis umbram in tumulo, quo sepultus erat, apparuisse constat ex Fragmento ap. Stobaeum Ecl. Phys. p. 129. quod emendavi in Specim. Emend. c. III. p. 16. conf. Longin. Π. Υ. p. 42. ed. Toup. et Brunck. in Fragm. Sophocl. Vol. IV. p. 647. — Commemoratur praeterea Nicomachi Tragoedia, Polyxenae nomine inscripta,

502.

Ἐννυχίη προμολοῦσα, φίλους προφυγοῦσα τοκῆας,
Πολλὰ κλαυσαμένη περὶ τύμβου Πηλείδεω,
Νυμφίῳ εὐγενέϊ καλὴ περικάππεσε νύμφη,
Εὐνῇ ἐν αὐτοκλήτῳ χάλκεον ὕπνον ἑλοῦσα,
Φλαύιος ὡς ἐρέει· ταῦθ' Εὐριπίδου ἄλλοια.

Ἀλλ' ἄρα καὶ τῆς μάνθανε μορφῆς εἶδος ἀγητόν·
Εὔωψ, μακρὰ ἔην, λευκή, πάνυ δολιχόδειρος,
Μικρόπος, ἀνθερόχειλος, καλλίμαστος, ἀρίστη,
Ὀκτὼ καὶ δέκα ἦν ἐτέων, χρόνος ἥλικος ἥβης.
Κάτθανε δ' αὖτε κόρη ἢ οὕτως εἴτε ἐκείνως.

Ἀργεῖοι δ' ἐπεὶ ἔκθανον Αἰακίδαι μεγάθυμοι,
Οἵ μέγα ἕρκος ἔησαν Ἀχαιῶν ἐν πολέμοισι,

Χρησ-

502. αὐτοκλήτῳ. Apogr. αὐτοκλίτῳ. sine sensu. αὐτόκλητοι proprie appellabantur ii, qui in convivio non vocati tamen adsunt. Deinde quicunque aliquid sua sponte peragit, αὐτόκλητος vocatur. Hoc loco idem verbum de sepulcro accipiendum, quod Polyxena sua sibi manu paraverat. εὐνή, *sepulcrum.* Sophocl. Electr. v. 438. vid. Dorvill. ad Charit. I. 8.

504. μορφῆς εἶδος. Num κούρης? Acquiescendum tamen in lectione apographi.

506. μικρόπους, ut ἀελλόπους, de quo verbo v. supra ad v. 479. — ἀνθερόχειλος. ἀρχαϊσμός ἐστι τὸ σχῆμα. τὸ ἀνθεῖν χεῖλος. Analogia exegisset, ut ἀνθηρόχειλος scriberetur; et sic habet Isaacus Porphyr. p. 515.

508. εἴτε ἐκείνως, sive potius ex more scriptoris nostri εἴτ' ἐκείνως. Apogr. ἢ τε ἐκεῖνος. cf. v. 599.

509. Mythum de Palladio, furtim ab Ulysse et Diomede ablato, Lesches primus exornasse videtur in Iliade parva. vide Procl. l. l. p. 36. Hic tamen illud facinus post pugnam cum Eurypylo, Auctor Rhesi etiam ante Rhesi adventum (Rh. v. 501.) commissum esse tradiderunt. Varieta-

 tem

Χρησμοῖς ὦτα πετάννυον· ὅσσα δὲ τοῖσιν ἐπῄει,
Παλλάδος εἴ κεν ἄγοιεν ἀπὸ Τροίηθεν ἄγαλμα,
Τροίην εὐρυάγυιαν ὑπ᾽ ἔγχεϊ τῶνδε γένεσθαι.
Καὶ τότ᾽ Ὀδυσσεὺς νύκτωρ ἠδὲ πάϊς Τυδῆος,
Αὐτονυχὶ κόμισαν Ἀντήνορος ὦκα λαβόντες·

Τοῖσ

tem hujus fabulae docte persequitur Heynius, ubi de Palladio disputat, in Exc. IX. ad L. II. Aen. p. 307. sq. et in Notis ad Apollodor. Vol. II. p. 744. sqq. conf. Quint. X. 350. sqq. Conon. fab. 34. —

511. χρησμοῖς. Oraculum, Trojanis de Palladio datum, servavit Dionys. Halic. A. R. I. LXVIII. p. 170.

Εἰς πόλιν ἣν κτίσητε, Θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
Θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε,
Εὖτ᾽ ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ᾽ ὑμετέραν χῶραν ᾖ
Δῶρα Διὸς κούρης ἀλόχου σέθεν, ἡ δὲ πόλις σοι
Ἔσται ἀπόρθητος τὸν ἀεὶ χρόνον ἤματα πάντα.

Tzetza in scholia ad h. v. de Palladio haec scribit: Τὸ παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς ἦν ἐκτύπωμα ξύλινον, βαστάζον δόρυ καὶ ἠλακάτην τρίπηχυν τὸ μεγέθει. Καὶ Φερεκύδης μὲν πᾶν μόρφωμα ἀχειροποίητον καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν βαλλόμενον Παλλάδα [F. Παλλάδιον] λέγει καλεῖσθαι. Τοιοῦτο δὲ φησὶ ὑπάρχειν ἐν Πεσινοῦντι τῆς Φρυγίας ἐξ οὐρανοῦ πεπτωκός. Ἰωάννης δὲ Ἄσιον ἀστρόνομόν φησι τοῦτο ποιῆσαι εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν, οὗ ἂν ἐκεῖνο ἀποκεῖται· Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶ Ἀθηνᾶν τρέφεσθαι παρὰ Τρίτωνι, ᾧ θυγατὴρ ἦν Παλλὰς, ἣν ἀνεῖλεν Ἀθηνᾶ μαχεσαμένη. Περίλυπος δὲ γενομένη ξόανον ἐκείνης κατασκευάσας [Fort. ξ. ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα] τῆς ἑαυτῆς στέρνοις ἐπέθετο καὶ ἐτίμα ἱδρυσάμενον παρὰ τῷ Διΐ. Μετὰ δὲ τὸ κτίσαι Ἶλον τὴν Ἴλιον Ἠλέκτρα (τούτῳ) προσεγγίσασα ἔῤῥιψεν εἰς Ἴλιον. Eadem fere tradit in schol. ad Lycophr. v. 335. p. 43. sq. De Pherecydis loco, in hoc schol. laudato, vide disputantem cl. Sturz. ad Fragm. Pher. pag. 209. Apollodori locus est L. III. 12. 3.

515. Ἀντήνορος. Apogr. Ἀντίνορος. Palladium Graecis ab Antenore traditum esse, multi dixerunt. vide Heyn. ad L. II. Aen. p. 307. sq. — Seq. vers. τοῖς ad Ulyssem et Diomedem referendum.

518.

Τοῖς γὰρ ἔην φίλος, ἠδὲ δάμαρ, ἱερεῖα θεοῖο.
Ὡς οἱ μὲν Δαναοὶ Τροίην δοκέεσκον πέρσαι.

Εὐρύπυλος δ' ἐπίκουρος Τρωσὶν ἐπήλυθεν αὖθις,
Τηλεφίδης μεγάθυμος, Μυσὸς, ἐπήρατος ἄναξ.
Κτεῖνε δὲ πολλοὺς Ἀργείων, Ἀσκληπιάδη τε
Ἥρω' ἰητῆρα, Μαχάονα, κάλλιμον ἄνδρα.
Ὡς ῥα Κόϊντος ἔφη, ὁ δ' ἄρ' Ὀρφεὺς ἄλλ' ἐπαείδει.

Καὶ

518. Eurypylus, Telephi ex Astyoche filius, quae ipsa Priami soror erat (Quintus VI. 134. sqq.), inter Helenae procos numeratur ap. Hygin. Fab. LXXXI. Eundem Trojanis auxilio venisse et contra Graecos pugnantem a Neoptolemo interfectum esse, auctor est Homerus Od. Λ. 518.

Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἥρω' Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.

ubi vid. schol. quae Eudocia exscripsit in Violeto p. 95.

519. μεγάθυμος. Apogr. μεσσάθυμος. — Μυσὸς ἐπήρατος ἄναξ. Scabra oratio, sincera tamen. ἐπήρατον vocare videtur Eurypylum, quia Homerus dixit Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.

520. κτεῖνε. Apogr. vitiose κτεῖναι. In versus exitu idem ἀσκληιάδη τε, quod cum Ἀσκληπιάδη τε commutavi. Homer. Ἰλ. Λ. 612. Μαχάονι πάντα ἔοικε τῷ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. in Sophocl. Aj. 889. Ὡς Ἀσκληπιάδαι οἱ ἰατροί. Olim apud Soph. in Phil. 1371. Ἀσκληπιάδων legebatur; nunc rectius ex Toupii emendatione Ἀσκληπιῶν repositum est. — Eurypylum Machaonem interfecisse, ex parva Iliade tradit Pausan. III. p. 278. et Quintus VI. 399. sqq. — Secundum alios Machaon inter eos fuit, qui in equi lignei recessibus includebantur. vid. Hygin. Fab. CVIII. et Virgil. Aen. II. 262. ubi consulendus Heynius in Exc. III. ad hunc l. p. 292.

522. ὥς ῥα. Apogr. ὡς ἄρ. — ὁ δ' ἄρ' Ὀρφεύς. Orpheus Machaonem Philoctetis vulnera curasse dicit, de Lapid. 11. v. 5.

Καὶ τότ᾽ ἀπὸ Σκύροιο Νεοπτόλεμος θεοειδὴς
Ἤλυθεν Ἀργείοισι, μέγα δ᾽ ἐχάροντο ἰδόντες.
Ἀλλ᾽ ἤτοι καὶ μορφὴν μείρακος ἄιε τοῦδε·
Πυῤῥὸς ἔην, πολλοί τ᾽ ἄρα ἑ Πύῤῥον καλέεσκον.
Εὐήλιξ, ὑπόγλαυκος, λευκὸς, γλαγεόχροιος,
Εὖριν, εὐθώραξ, τολμηεὶς, οὐλοκάρηνος,
Ἄσκυλτος, πικρὸς, προπετὴς, μέγα ἀγριόθυμος,
Λάχνη δ᾽ οἱ χαρίεσσα ἐφύετο ἀνθερέωνι.
Ἤιε δ᾽ ἐκ Θέτιδος πατρώϊον αἷμα διώκων.

Oἱ

523. In Odyff. Λ. 507. Ulyffes fe Neoptolemum ab infula Scyro arceffiffe dicit: Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης Ἤγαγον ἐκ Σκύρου. et fic Lefches ap. Procl. p. 36. — Quintus L. VI. 57. Achivos dicit Calchantis vaticinio adductos effe, ut Ulyffem et Diomedem ad Achillis filium arceffendum mitterent. Inde eum Neoptolemum appellatum, qui antea Pyrrhus vocaretur, mythographi cenfent, ὅτι νέος ὢν εἰς πόλεμον ἤχθη τῷ Ὀδυσσεῖ. Eudocia p. 305. Cypriorum carminum auctor, qui etiam de Neoptolemi patre diverfa ab aliis tradidiffe videtur, Neoptolemi nomen Pyrrho impofitum effe putabat, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἡλικίᾳ ἔτι νέος πολεμεῖν ἤρξατο. vid. Paufan. L. X. p. 663.

526. Πυῤῥὸς ἔην, πολλοί τ᾽ ἄρα ἑ Πύῤῥον καλέεσκον. Sic hunc verfum refingendum putavi, qui in Cod. corruptiffime exhibetur: πυῤῥὸς ἔην πολὺ γάρ κέ ἑ πύργον καλέσκον. — Pyrrhi imago ducta ex Ifaaci Porph. Char. pag. 513.

527. γλαγεόχροιος. Apogr. γλαγεόχροιο.

529. ἄσκυλτος. Vox nihili. Fortaffe ἄσκαλτος legendum. At corrupta lectio in Ifaaci Porph. Characteribus Tzetzae tenebras offudiffe videtur. Ibi enim εὔσκυλτος legitur, quod in aliis Codd. forte ἄσκυλτος fcriptum erat. Parum enim aut nihil in Codd. differunt fyllabae ευ et α. — ἄσκαλτος eft *incultus*, αὐχμηρός.

530. λάχνη. Virgil. Aen. VIII. 160. *Tum mihi prima genas veftibat flore juventa.*

531. πατρώϊον αἷμα, *ad caedem paternam ulcifcendam.*

Sic

Οἱ δ' Ὀδυσῆ ἐρέουσιν ἀπὸ Σκύροιο κομίσσαι,
Χρησμοῖς, μαντοσύναισιν ἢ αὐτομόλησιν ἀνάγκη.
Τῷ δ' ἄρα καὶ πατρώϊα χρύσεα ὤπασεν ὅπλα.
Θῦσε δ' ἄρα πρῶτα πατρώϊον ἐς τάφον ἐλθών.
Κειράμενος δ' ἀνέθηκεν ἑὴν χρυσότριχα χαίτην,
Ἠδ' οὓς ἐκ πάτρης ἔφερεν πλοκάμους γενετήρων,
Μητρὸς Δηϊδαμείας ἠδέ τε πρωτοτοκήων.
Αὐτὰρ δάκρυσιν ἔθυσεν τῷ ὅσσα ἐῴκει.
Τὸν μὲν ἔπειτα Ἀτρείδης ἐν κλισίῃσι κάτεσχε,
Δῶρα δὲ δοὺς ἀπέπεμψε ποτὶ κλισίας Ἀχιλῆος.
Ἐν δὲ Βρισηῒς πάντα πατρώϊα χρήματα δεῖξε,

Χρή-

Sic ἐφ' αἵματι φεύγειν *caedis reum esse* significat, docente Dorvill. ad Charit. p. 374. — Cum nostro ad verbum fere conspirat in hoc loco Isaacus Porphyr. pag. 513. Ὃς (Neoptolemus) μετὰ τελευτὴν Ἀχιλλέως ἐξεπέμφθη ὑπὸ Θέτιδος καὶ Πηλέως, αἰτηθεὶς ὑπὸ Ἀχαιῶν, ὡς τοῦ Ἀχιλλέως φθόνῳ καὶ δόλῳ φονευθέντος παρὰ τοῦ Πάριδος Ἀλεξάνδρου ἐκδικῆσαι τὸ πατρῷον αἷμα.

533. χρησμοῖς. Corruptissimus versus, quem diversis rationibus tentavi. Fortasse scribendum: χρ. μαντοσύναις τ' ἢ αὐτομάτην ἀποπλεύσας. sive: ἢ αὐτομόλησιν ἀναχθείς. Hanc enim aut similem huic lectionem flagitant ea, quae T. in scholio ad h. v. attulit: Ὁ Σοφοκλῆς ἐν δράματι Φιλοκτήτης Ὀδυσσέα φησὶ ἀποκομίσαι εἰς Ἴλιον Νεοπτόλεμον κατὰ χρησμὸν καὶ μαντίας· Ἄλλοι δὲ μόνον φησὶν Ὀδυσσέα ἀπελθεῖν μὴ βιαζόμενον ἐκ χρησμῶν καὶ ἀποκομίσαι τοῦτον ἐς Τροίην τοῖς Ἕλλησι — Verbo αὐτομόλησιν T. utitur paulo infra v. 573.

534. ὤπασεν ὅπλα. ex Lesche: καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν, τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός. Quintus. VII. 194. Τεύχεα δ' αὐτὸς ἔγωγε τεοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο Δώσω, ἅπερ φορέων μέγα τέρψεαι.

539. ἔθυσε τῷ, *Lacrymas fundens patri persolvit justa.* ὅσσα ἐῴκει. Homer. Od. B. 222. καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω Πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικε.

542. ἐν δὲ Βρισηῒς. Colorem duxit ex Homer. Iλ. T. 331. ubi Achilles:

Ὡς

Χρήματα δ' ὅσσα ἔνησε καὶ ἔδρακεν ὡς φίλον υἷα,
Ὁ δ' ὡς μητέρα τίεσκεν καὶ ἔχεσκε παρ' αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καμάτῳ ἀνεπαύσατο ἀίολα γυῖα
Ἑσσάμενος ῥεθέεσσι πατρώϊα χρύσεα τεύχη,
Ἐς δίφρον τ' ἀναβὰς σύν γ' Αὐτομέδοντι ἑταίρῳ
Ἄρεϊ χαλκοχίτωνι ἀλίγκιος ἐς μέσον ἔστη·
Μυρμίδονες δ' ἑκάτερθε καὶ Ἀργεῖοι στιχόωντο.
Τρωσὶ δὲ πρῶτος ἔδειξε πατρώϊον ἅρμα καὶ ἵππους·

Οἱ

Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα, inquit, θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα,
κτῆσιν ἐμήν, δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.

Ceterum nisi in modulando Briseidis nomine peccavit Tzetza, scribendum: Ἐν δ' οἱ Βρισηῒς. Totus versus autem sic refingendus est:

Ἐν δ' οἱ Βρισηῒς τὰ πατρώϊα χρήματα δεῖξε.

Briseis tanquam custos divitiarum in Achillis tentorio relicta erat. Isaac. Porphyr. in Char. ap. Rutgers. p. 513. Εὗρεν (Neoptolemus) εἰς τὰς ἰδίας σκηνὰς τοῦ ἰδίου πατρὸς Ἱπποδάμειαν τὴν Βρισηΐδα τῶν Ἀχιλλείων πάντων πραγμάτων φύλακα, ἣν ἀποδεξάμενος εἶχεν ἐν πολλῇ τιμῇ.

543. Χρήματα δ' ὅσσα ἔνησε, καὶ ἔδρακεν ὡς φίλον υἷα. Satis probabiliter mihi hunc versum restituisse videor, qui in Codice sic legitur: Χρήματα δ' ὃς ἐνόησε καὶ ἔδραμε φίλον υἷα. — ὅσσα ἔνησε, *Divitias, quas ille exstruxerat*, Homer. Ιλ. Ψ. 139. αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην, h. ἐσώρευον. Odyss. B. 338. ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. — Reliqua καὶ ἔδρακεν ὡς φ. υ. ex Quinto ducta videntur L. III. 127. Ἦ σε πάρος κύδαινε καὶ ὡς φίλον ἔδρακεν υἷα.

547. Automedon, Achillis auriga, notus ex Ιλ. T. 392.

548. Ἄρεϊ ἀλίγκιος. Quintus VII. 358. Neoptolemus ᾗσ ἐξέσσυτο πάτρης

Οἷος Ἄρης, ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα
Χωόμενος δηΐοισι.

550. Haereo in verbis πρῶτος ἔδειξε. Quomodo enim Neoptolemus Trojanis patrium

Οἱ δ' ὡς εἶδον ὑπέτρεσαν, ἀμφασίη γὰρ ἔπεσχεν,
Οἰομένους Ἀχιλῆα πελώριον αὖθις ὁράαν.
Μυρμίδονές τε καὶ Ἀργεῖοι κεράϊζον ὄπισθεν.
Αὐτὸς δ' αὖ Μελάνιππον Μυσῶν ἡγεμονῆα
Ἠὺν πέφνε, φίλον γόνον Ἱστριάδαο Ἑλώρου.
Ἀλκιδάμαντα δ' ἔπειτα ἀνέψιον ἔκτανε τοῖο,
Υἱὸν ὑπερθύμοιο ποδώκεος Ἀκταίοιο.
Κτεῖνε δὲ Τηλεφίδην, Ἱέρης γόνον ἐγχεσίμαργον,
Ὃς μέγα κυδιάασκεν, ἄναξ δ' ἄρα ἦεν ἐκείνων.
Ὡς γάρ μιν ὀλέκοντα ἑοὺς ἐνόησεν ἑταίρους
Τηλεφίδης μεγάθυμος, ἀτάσθαλος ὄβριμος ἥρως,
Ἦλθε Νεοπτολέμοιο καταντίον ἔγχεος αἰχμῆς.
Τοῦ δ' ἄρα παῖς Ἀχιλῆος ἀτάσθαλον ἦτορ ἀπηύρα,
Στέρνῳ ἐν ὀβριμόεντι πελώριον ἔγχος ἐλάσας.
Ὡς πέσεν· οἱ δὲ φέβοντο λεὼ κείνου πεσόντος.
Οἱ δὲ Νεοπτολέμῳ Μυσῶν πέσον ἡγεμονῆες,
Αὐτὰρ

trium currum equosque primus ostendisse dici potest? Num scripsit: Τρωσὶ δ' ἐπ' αὖτις ἔδειξε π. sive: Τρωσὶ δ' ἐπ' αὖτις ἔλασσε π.

551. ἀμφασίη. Apogr. ἀφασίη. Bion. Eid. VII. 1. Ἀμφασία δὲ Φοῖβον ἕλε.

552. Ἀχιλῆα. Quintus L. VII, 176. αἶψα δὲ οἱ κίον ἄντα τεθηπότες, οὕνεχ' ὁρῶντο Θεσσαλέῳ Ἀχιλῆϊ δέμας περικαλλὲς ὅμοιον, et v. 536. quem locum T. ante oculos habuit:

Οἱ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι ἔνδοθεν ἦτορ
Τρῶες ἔφαντ' Ἀχιλῆα πελώριον εἰσοράασθαι
Αὐτὸν ὁμῶς τεύχεσσι· καὶ ἀμφασίην ἀλεγεινὴν
Κεῦθον ὑπὸ κραδίῃ.

558. Ἱέρης γόνον. Τηλέφου ἦν υἱὸς καὶ Ἱέρας. Schol. Alii Astyochen, Laomedontis filiam, Eurypyli matrem prodiderunt. vide ad v. 518.

562. κατάντιον. Apogr. κατεναντίον.

565. κείνου, Msc. κεῖνοι. — Imaginem pugnae inter Eurypylum Pyrrhumque exhibuit Philostratus Iunior

Αὐτὰρ οἱ ἄλλοι ὥστε κόνις ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἥντε Τυφῶς ἀνάειρε, κεδάννυτο ἄλλοθεν ἄλλος.

Τρῶες δ᾽ ὡς ἐνόησαν ἀήσυλα μέρμερα ἔργα,
Κείμενοι νεκύας ποτὶ πύργους ἔνδον τ᾽ ἵκοντο.
Καὶ τότε μὴν Ἕλενος θεόφοιτος μάντις ἀμύμων,
Ἢ ῥ᾽ Ὀδυσῆος ἔργμασιν Ἀργείοισιν ἐπελθὼν,

Ἢ

nior in Icon. X. p. 875. sqq. Plurimae fuerunt antiquitatis tragoediae, quae huic de Eurypylo fabulae superstructae essent. Μυσοὶ commemorantur Sophoclis, Aeschyli et Nicomachi; hujus etiam Neoptolemus.

569. ἀήσυλα ἔργα. Homer. Ιλ. Ε. 876. ᾗτ᾽ αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν. Schol. ἄδικα καὶ μὴ εὐφραίνοντα.

570. ἔνδον τ᾽ ἵκοντο. Apographi scripturam intactam reliqui, ut vitium magis appareret. Suspicatus sum:

Κειάμενοι νεκύας ποτὶ πύργους ἔχματ᾽ ἔθεντο.

Homer. Ιλ. Μ. 259. ὡς ἄρ᾽ Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων. Sed quam incerta sit haec conjectura, optime intelligo.

571. Heleni vaticiniis impulsi reges Graecorum Philoctetem ab insula Lemno arcessendum curant. Helenus enim, nisi Herculis sagittis, urbem capi posse negaverat. Fundus fabulae est ap. Homer. Ιλ. Β. 724. τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος. ubi vid. Schol. et Bacchylidem in Schol. ad Pindar. Pyth. I. 100. — Huic fundo Sophocles fabulam de Philoctete superstruxit, in qua (v. 606. sqq.) Helenus ab Ulysse captus dicitur, cum noctu solus Troja exiisset. conf. v. 1137. Idem Euripides sequutus erat in Philoctete suo, cujus fabulae Prologum Dio servavit Chrysostomus LIX. p. 304. ed. Reisk. Ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν Ἕλενος ὁ Πριάμου κατεμήνυσεν, ὃς ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθεὶς, ἄνευ τούτων (τῶν τόξων) μήποτ᾽ ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν. Uterque Leschem sibi praeeuntem habuisse videri potest, quem hanc fabulam tractasse testis est Proclus p. 36. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος πε-

ρὶ

Ἠ μόνος αὐτομόλησιν ἐπηλυσίῃσι βαδίσσας,
Ἐκ σιδηρίταο, κατ᾽ Ὀρφέα, μαντιπόλοιο
Λίθου ἀνδρολόγοιο μαθὼν, ὅσα τεύχετο Τροίῃ,
Εἶπε Φιλοκτήταο βίην κομίσαι ἀπὸ Λήμνου,
Ὀστέα τὰ Πέλοπος ἐξ Ἤλιδος οἴσεμεν ὦκα·

Αἶσα

ρὶ τῆς ἁλώσεως τούτου, Διομήδης ἐκ τούτου Φιλοκτήτην ἀνάγει. — Θεόφοιτος. verbum, alibi non obvium, vatem ſignificat, inter Deos resque divinas quaſi verſantem.

573. *μόνος ἐπ᾽.* Voculam *ἐπ᾽*, metrum turbantem, e textu circumſcripſi. Malit forte aliquis Ἦ *μὲν αὐτομ.* neque id male; Tzetza tamen lectionem *μόνος* tuetur in ſchol. ad h. v. quod adſcribam: Ὁ Σοφοκλῆς ἐν δράματι Φιλοκτήτου τὸν Ἕλενόν φησι ἀπὸ Ὀδυσσέος λοχηθέντα (Cod. λοχηθετον) τοῖς Ἕλλησιν ἀχθῆναι. Τρυφιώδωρος δὲ μόνον αὐτόν φησιν ἐπελθεῖν, διὰ τὸ τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Δηΐφοβον λαβεῖν τὴν Ἑλένην, λέγει [δὲ] οὕτωσι·

Εἰ μὴ Δηϊφόβοιο γαμόκλοπον ὕβριν ἐάσας
Ἰλιόθεν Δαναοῖσιν ἐπίξενος ἤλυθε μάντις.

Ὀρφεὺς δὲ τὸν Ἕλενον λέγειν τοῦτό φησι ἐκ σιδηρίτου λίθου· ἀγίνη λαλιᾷ, [F. τὰ γενησόμενα λαλήσαντος.]. Καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἐπελθεῖν τοῖς Ἕλλησι καὶ πάντα τούτοις εἰπεῖν. οὕτω δέχουσι τὰ ἔπη:

Κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
Λοιγὸν ἀδελφοιοῖο μιαίφονον ἐκ Λήμνοιο.

(Orpheus de Lapid. XI. p. 322.) καὶ πάλιν·

ὧδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἁλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης Φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.

(Ibid. v. 41. p. 324.) Eadem fere T. profert ad Lycophr. v. 910. p. 101. *μόνου αὐτομολήσαντος τοῖς Ἕλλησι.* plane ut in hoc verſu.

574. *ἐκ σιδηρίταο.* Sic ſcribendum eſſe, apparet ex Orphei loco, (XI. 17.) quem T. in ſcholio ad v. 573. laudavit. Apogr. *σιδηρήταο* exhibet. Lapidem *σιδηρίτην μαντίπολον* idem Orpheus explicat: Τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα Δῶκε σιδηρῖτιν νημερτέα.

575. *ἀνδρολόγοιο.* Si vera eſt lectio, *lapidem* indicare voluit Grammaticus, *humana voce* praeditum.

577. *ὀστέα τὰ Πέλοπος.* Fort. *ὀ. τε Πέλοπος*, ſive *ὀ.* τὰ

Αἶσα γὰρ ὧδε πέσειν ὑπ' Ἀχαιῶν Τρώϊον ἄστυ.
Ὣς Ἕλενος ἔρεξεινε θεόπροπος, οἶδ' ἐτέλειον.

Αὐτίκα δ' ἐκ Λήμνου Ποιάντιος ἤλυθεν ἥρως,
Εὐμήκης μελανόχροος, εὔθετος ἠδὲ σύνοφρυς,
Τόξα φέρων στονόεντα, πόδας δέ οἱ ἕλκος ἔτειρε.
Πέτρῃ δ' ἀρτεμέα ἐχιήτιδι τεῦξε Μαχάων.

Τόν

τὰ Π. δ' ἐξ Ἡ. Ut enim nunc haec verba leguntur, copulam desidero. — Ceterum hic de Pelopis ossibus mythus e reconditioribus est. Noster eum ex Lycophrone hausit v. 52.

Λεύσσω σε τλῆμον δεύτερον πυρουμένην
Ταῖς δ' Αἰακείοις χερσὶ, τοῖς τε Ταντάλου,
Λαίτρινα οἰκουροῦσι λειψάνοις πυρὸς
Παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ δέμας.

Erat autem Latrina Elidis urbs, in qua Pelops sepultus erat. Idem vaticinium attigit, ubi plura de Pelopis ossibus congessit, Pausanias V. 13. p. 408.

579. θεόπροπος. Apogr. θεόπροπον.

580. Philoctetes ex insula Lemno, ubi per novem annos gravissimos dolores pertulerat, Heleni auctoritate Trojam arcessitus, largam Tragicis materiam dedit. Praeter eam Sophoclis tragoediam, quae ex plurimorum antiquitatis monumentorum naufragio servata est, ejusdem poetae fuit Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ. In eodem argumento exornando elaboraverunt Aeschylus, Euripides, Achaeus, Epicharmus, Philocles, Theodectes. Fontes hujus fabulae indicavi ad vers. 571.

582. ἕλκος ἔτειρεν. Homer. Ιλ. Β. 721. ἕλκεϊ μοχθίζοντα. Pindar. Pyth. I. 100. sqq.

Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει τειρόμενον μεταλλάσοντας ἐλθεῖν
Ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν.

583. ἀρτεμέα τεῦξε, *sanitati restituit.* — Quid cum verbis πέτρῃ ἐχιήτιδι faciam, equidem nescio. Valde inclinat animus, ut ὑφιήτιδι scribendum suspicer. Hoc enim ipse Tzetza suppeditat in schol. ad Lycophr. v. 911.

Τὸν δ᾽ ὁ Κόϊντος ἔπεφνεν ὑπ᾽ Εὐρυπύλοιο βολῇσιν.
Αὐτίκα δὲ Ποιάντιος ὄβριμος υἱὸς ἐκεῖνος
Ἐς μόθον ἐγκαλέεσκε Τρώων, ὅς κε θέλησιν,
Ἀντία τοξάζεσθαι· μοῖρα δὲ Δύσπαριν ἦγεν
Ὅς ῥά τε νηπιέῃσι καταντίον ἤλυθε τοῖο.
Ἤτοι γὰρ βέλος ἧκε, Φιλοκτήταο ἅμαρτε.
Αὐτὰρ ὁ δεύτερον ἐσσυμένως προέηκεν ὀϊστὸν
Καὶ βάλε μιν πρώτιστα ἱεὶς λαιὴν κατὰ χεῖρα.
Δεύτερον αὖ ἐφέηκε καὶ ὄμματος ἔκβαλε γλήνην
Δεξιτερὴν, γοόωντος δὲ τρίτον ἧκεν ὀϊστὸν,
Καὶ βάλεν οὐδ᾽ ἀφάμαρτεν ἐπὶ σφυρίοισι τιτῆνας.
Τὸν δὲ Τρῶες ἄειραν, νυκτὶ δὲ κάτθανε μέσσῃ.
Σὺν δ᾽ ἄρα τοῖο γυνὴ προτέρη θάνε φίλτρῳ ἐκείνου,

Ἡ

v. 911. Φιλοκτήτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰᾶται τῇ Ὀφιήτιδι πέτρᾳ. Et hoc in textum recepissem, nisi Orphei versus dubitationem injecisset: Ὀφίτης, Αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ᾽ ἐχίδνης. Lapis itaque fuisse videtur ἐχίδνη vocatus, Ophitae similis. Qua vero analogia T. ex Ὀφίτῃ fecit Ὀφιήτιδα, eadem ex ἐχίδνῃ formare potuit ἐχιήτιδα.

584. Κόϊντος ἔπεφνε. Quintus L. VI. 408. Vide quae notavi ad v. 520. — βόλησι. Apogr. βούλησι.

588. κατάντιον. Apogr. κατεναντίον. cf. v. 562. — Paris Philoctetae telis interfectus ap. Leschen pag. 36. Quintus X. 224. Orpheum de Lapid. XI. 10. Apollod. III. 12. 6. Hercules apud Sophoclem in Philoct. 1472. Πάριν μὲν, vaticinatur, τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου. — In describendis Alexandri vulneribus sequioris aevi scriptores ingenio suo indulserunt. Vide Cedrenum p. 130. C. Schol. in Lycophr. p. 11. Eudoc. v. Πάρις.

590. δεύτερον. Olim putabam δεύτερος. Sed jungenda δεύτερον ὀϊστόν. Tzetza ad Lycophr. l. l. εὐθὺς δὲ δεύτερον ὀϊστὸν ἀφιεὶς ἐκκόπτει τούτου καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. — Ex quo loco apparet, me recte emendasse v. sequ. ἱεὶς λαιὴν κατὰ χεῖρα, ubi apogr. ἑ εἰς λ. κ. χ.

596. σὺν ἄρα. Fort. σὺν δ᾽ ἄρα. Oenonen, priorem Paridis

Ἢ πυρὶ, ὡς ὁ Κόϊντος, ἢ, ὡς Λυκόφρων ἀπὸ πύργου,
Ἢ βρόχον ἁψαμένη, ὡς Δίκτυϊ εἴδετ' ἄριστον.
Κάτθανε οὖν αὐτὴ, εἴθ' οὕτως εἴτ' ἐκείνως·
Δηΐφοβος δ' Ἑλένης πόσις ἔπλετο Τυνδαρεώνης·
Ἣ ῥ' ἀέκουσαν ἑλὼν εἵτε Πριάμοιο φραδαισιν.

Ἀλ-

ridis conjugem, ſtatim poſt illius obitum mortalem conditionem exuiſſe, multi tradiderunt. Vide interpp. Ovidii ad Heroid. V. — Quintus L. X. 261. ſqq. Alexandro, ait, fatale fuiſſe, ut vulneribus ejus nemo praeter Oenonen mederi poſſet. Quae cum rogata ei auxilium ferre negaſſet, Paridem quidem obiiſſe, Oenonen vero, cum ſera poenitentia, tum priſtini amoris recordatione exagitatam, rogum, quo Alexandri corpus poſitum eſſet, conſcendiſſe. Fere eadem Apollodorus tradit L. III. 12. 6. Quo mortis genere Oenone perierit, inter veteres non conſtat. Vid. Schol. ad Lycophr. v. 65. p. 11. Τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐπειδὴ ὕστερον προσενεγκοῦσα τὰ φάρμακα, εὗρεν ἤδη ἐκπεπνευκότα καὶ ἑαυτὴν συναναιρεῖ, ἢ κατὰ Κόϊντον ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυρὰν, ἢ κατὰ τὸν Δίκτυν, βρόχοις ἀπαγχθεῖσα. ἢ κατὰ τόνδε τὸν Λυκόφρονα, καταπεσοῦσα τοῦ πύργου.

598. *Δίκτυϊ*. Apogr. *Δίκτηϊ*. — *βρόχον ἁψαμένη*. At ille quidem Dictys, cujus nos Trojanam hiſtoriam habemus, longe diverſa dicit: *Sed fertur Oenonem viſo cadavere Alexandri adeo commotam, uti amiſſa mente obſtupefieret, ac paullatim per moerorem deficiente animo concideret. Atque ita uno eodemque funere cum Alexandro contegitur.* L. IV. 21. p. 113. Niſi Tzetza alium quendam Dictyn tractavit, aut graecum Dictys exemplum, quod an unquam extiterit ſunt, qui dubitent, diverſum fuit a latino, memoria Tzetzam et hoc loco et in Comment. ad Lycophronem fefelliſſe videtur.

599. *εἴτ' ἐκείνως*. Fort. *εἴτε ἐκείνως*, mutatione tamen nihil opus. — Seq. verſ. pro *ἔπλετο* apogr. *ἐπέλετο* exhibet.

601. Deiphobi matrimonium cum Helena, poſt Alexandri obitum contractum, recentiorum eſſe commentum, affirmat Schol. Homer. ad Od. Θ. 517. ubi Demodocus, Troja capta,

Ὀδυσ-

Ἀργεῖοι δ᾽ ὡς χάρμης οὐκέτι δέρκετο τέρμα,
Αὖθις Ὀδυσσῆα Τρωσὶν ἐπίσκοπον ἧκαν ἐν ὄρφνῃ.
Ἕσπετο καὶ Τυδείδης· Τρωσὶ δὲ μίχθεν ἰόντες.
Οἱ δὲ θεοῖσιν ἔρεξον, πῦρ δ᾽ οὐ καίετο ἱρῶν,
Βωμῶν

Ὀδυσσῆα canit προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο βήμεναι, ἠΰτ᾽ Ἄρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ. Ἐκ τούτου οἱ μεταγενέστεροι τὴν Ἑλένην καὶ Δηϊφόβῳ γήμασθαι λέγουσιν. Sic jam Leſchem hunc locum accepiſſe, ex Procli Excerptis diſcimus. His adde Quintum X. 345. Euripid. Troad. 960. Conon. 34. Servium ad Aen. II. 310. — Πριάμοιο φραδαῖσιν. Haec lucem lucrantur ex Schol. ad Lycophr. p. 22. Δηΐφοβος τὴν Ἑλένην ἔγημεν. ἢ τοῦ Πριάμου αὐτὴν ἔπαθλον θεμένου τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ πόλεμον καὶ λαβὼν ταύτην αὐτὸς, ὡς ἀριστεύσας, ἢ καθάπερ ἄλλοι φασὶ, ἣν μόνος αὐτὴν ἀφελόμενος.

602. Ulyſſes, ad Trojanorum conſilia exploranda, iterum Trojam proficiſcitur. Fabulae fundus ap. Homerum eſt Od. Δ. 244. ſqq. ubi Helena eum agnoviſſe dicitur. Eadem Leſches Carmini ſuo intexuit: Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ᾽ Ἑλένης περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται. In Procli Excerpt. p. 36. Euripides, ubi hunc mythum ad ſuum conſilium inflectit, haud ſatis caute verſatus eſſe videtur; quandoquidem Ulyſſem ab Hecuba cognitum et incolumem ab ea dimiſſum finxit. in Hecub. 239. ſqq. Ab his diverſam traditionem ſequutus eſt Plautus in Bacchid. IV. 9. 38. — *atque id periculum aſſimulo, Ulyſſem, ut praedicant, Cognitum ab Helena, eſſe proditum Hecubae.* Obiter hanc fabulam attingit Quint. L. V. 278. ſqq. In his omnibus locis, Ulyſſes urbem ſolus ingreſſus eſſe fertur. Noſter ei Diomedem comitem addidit, utrum veteris alicujus ſcriptoris auctoritatem ſequutus, an ſuum ipſius commentum proferens, equidem neſcio.

603. Ὀδυσσέα. Apogr. Ὀδυσσῆα.

605. ἔρεξον, *ſacra faciebant.* Deinde ſcripſi: πῦρ δ᾽ οὐ καίετο ἱρῶν, cum in apographo legeretur πῦρ δ᾽ ἐκαίετο ἱ. quod verum eſſe nequit. Infauſta enim omina fuiſſe, ἀπαίσια σήματα ἱρῶν, paulo infra

Βωμῶν δ' αὖ κατέπιπτε βοῶν τε κρέα καὶ αἰγῶν.
Τρῶες δ' ὡς ἐνόησαν ἀπαίσια σήματα ἱρῶν,
Ἀργείοις Ἀντήνορα πρεσβέα δῖον ἧκαν,
Εἴπεμεν Ἀτρείδαις καὶ ἄλλοισιν Δαναοῖσιν,
Ἀργείην Ἑλένην καὶ χρήματα πολλὰ λαβόντες
Παύσασθαι πολέμοιο· ἅλις τετίηνται Τρῶες.

Ὣς ὁ μὲν εἶπεν ἐπελθὼν, οἱ δ' ἐθέλεσκον Ἀχαιοί.
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς Τυδείδης τε κατέρυξαν ἰόντες,
Φάντες ὅσα Τρώεσσι μεμιγμένοι ἔννυχον εἶδον.
Τῷ πάντες κατέρυξαν * * *
* * * ἐτώσια πρεσβεῖς ἰόντας.

Αὐτοὶ

fra dicitur. Iam inter infausta sacrorum omina refertur et hoc, si flamma non emicuerit. Sophocl. Antig. 1006. ἐκ τῶν θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν. Seneca Oedip. v. 308. *Subito refulsit lumen et subito occidit.* Quintus XII. 494.

Ἱερὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμή,
Καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε· μηρὰ δὲ πάντα
Πίπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοί.

Cedrenus p. 131. A. πῦρ δὲ τοῖς ξύλοις ἐπιβαλλόμενον οὐχ ἧπτεν, ἐσβέννυτο δέ. Πολλάκις δὲ τοῦ πυρὸς ἐνεχθέντος καὶ μὴ καιομένου πίπτει τὰ ἐν τῷ βωμῷ πάντα εἰς τοὔδαφος. Haec loca veritatem emendationis nostrae satis ostendunt.

606. βοῶν τε κρέα καὶ αἰγῶν. Nisi ejusmodi numeros Tzetzianis auribus concinnos esse visos ex multis exemplis appareret, scribendum censerem: βοῶν κρέα ἠδὲ καὶ αἰγῶν.

613. ἰόντες h. ἐπερχόμενοι.

615. τῷ πάντες κατέρυξαν ἐτώσια πρεσβεῖς ἰόντας. Sic hunc vers. in apogr. scriptum reperi. Omnibus modis tentatis, ut eum integritati restituerem, quum, quodcunque tentassem, frustra caderet, tandem eo deveni, ut, ea verba, quae prioris versus exitum et alterius initium constituerant, omissa et ex reliquiis duorum versuum unum conflatum esse, suspicarer. Hanc

Αὐτοὶ δ' αὖτ' ἐλέειν φράζοντο Τρώϊον ἄστυ.
Οὐδὲ Ὀδυσσέα οἶδα σάφ' εἴποτε Τρῶες ἐπέσχον
Ἢ ἐνὶ κείνῃ νυκτὶ ἐπίσκοπον εἴτε τοὶ ἄλλῃ.
Κεῖνον γὰρ Ἑκάβη κατέχεσθαι, λῦσαι δ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐμὲ δολόεσσα γυνὴ Ἰσαακείοιο
Θλίψεν ἐπικρατέως, λεπροῖς δ' ἐχαρίζετο πολλά,
Οὕνεκα οἱ καλῶς καταθύμια πάντα ἔρεζον.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
Τοὔνεκα ἧς ἀνίης μεμνημένος οὐκ ἀλέγισσα,
Ὁππότε Τρῶες Ὀδυσσέα Τρώϊον εἷλον ἐς ἄστυ.
Ἓν τόδ' ἐπισταμένως τε καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,

Ὡς

Hanc suspicionem asteriscis positis indicavi.

617. Ὀδύσσεα. Apogr. Ὀδυσσῆα. — σάφ' εἴποτε. Apogr. corrupte σάφα πότε.

618. εἴτε τοι. Suspicari possis ἤ τινι ἄλλῃ.

619. Ἑκάβη κατέχεσθαι. Infinitivus κατέχεσθαι, fulcrum, quo nitatur, non habet. Legendum, ni fallor: κεῖνον γὰρ Ἑκάβη κατέχειν φασί, λῦσαι δ' ὦκα. Apogr. λῦσαι δὲ ὦκα, quod metrum jugulat. Adscribam Tzetzae ad hunc versum scholion, quod aliis forsitan ad veram scripturam indagandam proderit: Τρῶες Ἀντήνορα πρέσβυν πέμψαντες Ἕλλησιν ἀπῄτουν αὐτοὺς παυσθῆναι τῆς μάχης καὶ λαβεῖν τὴν Ἑλένην ἑξακισχίλιά τε τάλαντα χρυσίου καὶ ἀργυρίου ἑξακισχίλια. Ὀδυσσεὺς δὲ καὶ Διομήδης κατέσχον τοὺς Ἕλληνας, τοῦτο δρᾶν βουλομένους, εἴποντες ὅσα εἶδον κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, κατάσκοποι ὄντες ἐν Τροίῃ, τὰ περὶ τὰ ἱερὰ δηλονότι συμβάντα τοῖς Τρωσὶν ἀπαίσια. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ τότε γνωσθεὶς παρὰ τοῖς Ἕλλησι [L. τῆς Ἑλένης] καὶ τῆς Ἑκάβης, ἐλεηθεὶς ὑπὸ τῆς γραίας ἀπελύθη.

623. ἦτ'. Apogr. ἤ τ. Homer. Ιλ. Ε. 201. Χ. 103.

624. ἧς ἀνίης, *aerumnarum memor, quibus me pessima mulier afflixerat, animumque earum recordatione distractum habens, neglexi equidem, quae tum temporis Trojae gerebantur, diligenter notare.*

626. ἐπισταμένως. Apogr. ἐπικταμένως.

627.

Ὡς ἄρ' ἔην ἀγνώμων ἠδὲ δόλων ὑπόεργος,
Ὅς καὶ δειλὸς ἐὼν ἀνὴρ πολέμοισι γεγήθει.

Ὡς δ' ἄρα καὶ τότε πρεσβείην Τρώων ἀπέπεμψαν·
Μήδετο δ' ἀγκυλόβουλος Τρώϊον ἤμυσαι ἄστυ.
Καὶ δὴ δουράτεον μέγαν ἵππον ἐκέκλετο τεῦξαι.
Αὐτίκα δ' Αἰακίδης περιδέξιος εἶπεν Ἐπειός·

Οὗτος

627. Ulyssis mores et animum Tzetza ex Tragicorum sententia adumbravit. Omnes enim, qui post Homerum Trojanarum rerum memoriam explicaverunt, Homeri fide neglecta, Ulyssi, cui ille summam multarumque rerum usu subactam prudentiam tribuerat, perfidiae, versutiae, ignaviae denique notam inusserunt. — Sequentis versus parum expedita sententia. Videant alii.

630. ἤμυσαι ἄστυ. Tzetza, Homericum usum negligens, verbo ἠμύειν vim transitivam tribuit. Ιλ. Β. 373. τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις. Χ. 405. Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσαι καρήατι. Apollon. Rhod. II. 582. Οἱ δ' ἐσιδόντες Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι. Ex quibus locis praeterea metricum, quod T. in hoc verbo admisit, vitium apparet.

631. Ulysse hortante equus ligneus exstruitur. Ἀθηναίης διὰ βουλὰς ap. Homer. Ιλ. Ο. 71. Fundus totius fabulae est in Od. Θ. 492. — — — ἵππου

Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ
Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἵ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.

Eundem mythum, qui per Homeri vestigia incedebant, poetae varie exornarunt, ut docuit Vir, omnibus doctrinae copiis instructissimus, Heynius in Exc. III. ad L. II. Aen. p. 290. sqq. Elegans Antiphili Epigramma, quod huc facit, in lectorum gratiam adscribam:

Δέρκεο τῆς Τροίας δεκέτην λόχον, εἴσιδε πῶλον
Εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης.
Τεκταίνει μὲν Ἐπειὸς, Ἀθηναίη δὲ κελεύει
Ἔργον, ὑπαὶ νῶτον δ' Ἕλλας ὅλα δύεται.
Ἦ ῥα μάταν ἀπόλοντο, τόσος στρατὸς, εἰ πρὸς Ἄρηα

Ἦν

Οὗτος ἐμός γε ἄεθλος, ὑμεῖς δέ μοι ἄξετε ὕλην.

Ὣς ἐρέεινεν ἀνήρ· οἱ δὲ ῥώοντο πρὸς ἔργον
Ἀλλ' ὅτε δὴ πάντα χρειώδεα δοῦρ' ἐκόμισσαν,
Δαιμονίαισι χέρεσσι πελώριον ἤδρασεν ἵππον,
Χρῶσι δ' ἐπὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ, εὖ κατὰ κόσμον,
Μαρμάρυγας δὲ λίθων τοῖο περὶ δέργματι θῆκεν.
Γαστὴρ δ' ἦν εὐρεῖα, χάνδανε δ' ἔνδοθι πολλούς.
Γαστέρι δὲ κρυφίη θύρη, ἐν δὲ πόδεσσι τροχισκοί.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποίησε πελώριον ἄρεος ἔργον,
Εἴκοσι τρεῖς ἐσέβαινον ἐπίδμονες ἄνδρες ἄρηος.

Πρῶ-

Ἦν δόλος Ἀτρείδαις ἐσθλότερος πολέμου.

Instrumenta, quibus Epeus equum Trojanum fabricasse ferebatur, Metaponti, urbe, ab Epeo condita, in templo Minervae dedicata, memorat Iustinus XX. 2. Trogum haec ab Aristotele sumsisse (Mirab. Ausc. p. 709.) suspicatur Ruhnk. ad Vellej. Paterc. I. 1. p. 3.

634. ῥώοντο. Ιλ. Λ. 50. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντ'. Schol. ὥρμων.

635. ἀλλ' ὅτε δή. Sic emendavi, sensu et metro flagitante, lectionem apographi: ἀλλ' ὁ δή.

636. ἤδρασε. Vitiosam apogr. lectionem mutare non sum ausus. Fort. scribendum: ἵδρυσε. Quod si scripsit Tzetza, in secundae syllabae mensura peccavit. Verbum ἱδρύειν enim secundam constanter producit. Fieri tamen potuit, ut scriberet: ἥρμοσε.

638. μαρμάρυγας δὲ λίθων. Variare voluit, quod apud Quintum legerat L. XII. 140. ὀφθαλμούς τε διειδέας.— Quod equi duratei pedibus rotas suppositas fuisse ait, in eo quoque Quintum sibi praeeuntem habuit. L. XII. 416. ἐπεί ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειὸς Ποσσὶν ὑπὸ βριαροῖσιν ἐΰτροχα δούρατα θῆκεν. cf. Cedrenum p. 131. D.

642. δ' ἐσέβαινον. Msc. δὲ ἔβαινον.— Numerus et nomina eorum, qui ligneo equo inclusi fuerint, varie traduntur apud veteres,

cum

Πρῶται Νεοπτόλεμος᾽ Διομήδης καὶ Κυάνιππος,
Ἰδομενεὺς, Μενέλαος, Ὀϊλέος ἄλκιμος υἱὸς,
Κάλχας, Τευκρός τε καὶ Νεστορίδης Θρασυμήδης,
Εὔμηλός τε, Λεοντεὺς, Εὐρυπύλοιο βίη τε,
Δημοφόων, Ἀκάμας τε καὶ Ἄντικλος, ὃς θάνεν ἵππῳ,

Πηγε-

cum Homerus fortissimum quemque ingressum esse dixisset. Od. Δ. 272. De varietate numeri vid. Heyn. Exc. III. ad L. II. Aeneid. p. 292. Tzetza viginti trium virorum nomina recenset, eundemque numerum reddit in Comment. ad Lycophr. p. 104. Ἐπειὸς ἐποίησε τὸν δούρειον ἵππον εἰς ὃν πεντήκοντα ἢ τρισχίλιοι ἢ κατ᾽. ἐμὲ εἴκοσι τρεῖς ἄνδρες εἰσελθόντες Ἕλληνες ἐκάθηντο. Nomina eorum referebantur ap. Acatum Argivum in Ἰλίου περσίδι. vide Athen. XIII. p. 610. C. οὗτος γὰρ παμπολλούς τινὰς κατέλεξεν. ap. Virgil. Aen. II. 261. sqq. Quint. XII. 310. Hyginum Fab. CVIII. conf. N. Heins. ad Sabini Epist. II. 23. p. 411.

643. καὶ Κυάνιππος. Commemoratur Cyanippus ap. Pausan. II. 18. 30. Aegialei filius, Diomedis et Euryali tutelae commissus. v. Notas ad Apollod. p. 169.

644. Μενέλαος Ὀϊλέος ἄλκιμος υἱός. Erunt forsitan, qui me hanc conjecturam nimis audacter recepisse dicant. Apogr. habet: Ἰδομενεὺς Μενέλαος ἰδ᾽ ἰλεος ἄλκιμος αἴας, quod ut in textu relinquerem, a me impetrare non potui. Neque tamen male scriberetur: Ὀϊλέος ἄ. Αἴας, ut sit ellipsis τοῦ υἱός. Sed utrum hanc an illam lectionem probes, parum aut nihil interest.

645. Θρασυμήδης. Apogr. Θρασυμίδης.

646. Εὔμηλος. Apogr. Εὔμυλος. Eumelus Thessalorum dux, Homer. Il. B. 714. — Λεοντεύς. ibid. 745. — Εὐρύπυλος. ibid. 677.

647. Demophoon et Acamas, Thesei filii (de Acamante vid. Nicol. Heins. ad Sabini Ep. II. 23.) ex aeneo equi Trojani signo, quod Athenis in arce collocatum erat, una cum Teucro et Menestheo (quem T. ignorat) prospiciunt. Pausan. I. 23. p. 55. — Ἄντικλος ὃς θάνεν ἵππῳ. Fluxit haec fabula ex loco Homeri Od. Δ. 286. quem seriores alio, quam Homerus voluit, sensu acceperunt: Ἀντι-

Πηνελέως τε, Μέγης τε καὶ Ἀντιφάτης ἐπὶ τοῖσιν,
Ἰφίδαμας, πρὸς δ' ἄρ' Εὐρύδαμας καὶ Ἀμφίδαμάς τις,
Πὰρ δ' ἄρα τοῖσιν Ἐπειὸς καὶ Ὀδυσεὺς πολύβουλος.

Ἀλλ' ἄρ' Ἀτρείδων βαιῶν τ' ἄλλων εἶδος ἐνίσπω.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐρέω πάντα πάλιν, εὖ κατὰ κόσμον.
Ἤτοι μὲν κρατέων Ἀγαμέμνων, κοίρανος ἀνδρῶν,
Λευκὸς ἔην, μέγας, εὐρυπώγων, κυανοχαίτης,
Ἠϋγένης, εὐπαίδευτος, μακάρεσσιν ὁμοῖος.
Τοῦ δ' ἀδελφὸς βαιὸς ἔην δέμας, εἶχε δ' ἄρ' εὖρος,
Πυῤῥόχροος δ' ἄρ' ἔην, δασυπώγων, ξανθοέθειρος.
Νέστωρ δ' αὖ μέγας, ἠδὲ κατάῤῥις, γλαυκιόων τε,
Μάκροψις, ὑπόπυῤῥος, λευκόκομος, πολυφράδμων.
Ἰδο-

Ἄντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμεί-
ψασθαι ἐπέεσσιν
Ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ
μάστακα χερσὶ πίεζε
Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ
πάντας Ἀχαιούς.

648. Πηνελέως. Peneleum reliqui non habent. Fuit is Boeotorum dux. Hom. Ιλ. Β. 494. — Neque Antiphates Iphidamasque apud ceteros commemorantur. Apud Homerum utrumque quidem nomen occurrit, sed ita, ut Trojanorum fuisse appareat. — Pro Εὐρύδαμας et Ἀμφίδαμας suspicari possis: Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀμφίμαχος ex Quinto L. XII. 316. 321.

652. πάντα πάλιν. Fortasse: πάντ' αὖ πάλιν.

653. κρατέων. Apogr. κρητέων.

654. εὐρυπώγων. Hoc verbum metrum jugulat. Fortasse εὐπώγων καὶ κυανοχαίτης legendum; (apud Isaacum Porphyr. δασυπώγων appellatur.) vel εὐρυμέτωπος. Utrumque verbum occurrit paulo infra v. 663. Agamemnonis speciem haud paulo ἐνεργικωτέρως adumbravit Homerus Ιλ. Γ. 167.

656. Βαιὸς — εὖρος, ex Homeri Ιλ. Γ. 210.

659. γλαυκόκομος. Apogr. male. Tzetza scripsit procul dubio λευκόκομος. Apud Isaac. Porph. πολιόθριξ. — Sequ. vers. apogr. κυανόχροος.

Ἰδομενεὺς δ᾽ ἄρα γόργος, κυανόχρους, μεσοήλιξ,
Κονδόθριξ, δασυπώγων, εὖριν, οὐλοκάρηνος.
Μηριόνης βαιὸς, πλατὺς, εὔθριξ, οὐλοέθειρος,
Λευκὸς, στρεβλόῤῥιν, εὐπώγων, εὐρυμέτωπος.
Λοκρὸς δ᾽ αὖτε ἔην μακρὸς, ὅσσα δὲ τοῖο Φαολκὰ,
Μάκροψις, μελίχρους, οὐλόθριξ, κυανοχαίτης.
Κάλχας μικρὸς ἔην, λεπτὸς, λευκὸς, δασυχαίτης,
Κρᾶτα φέρων πολίην, ὁλόλευκον πρὸς δ᾽ ἀρ᾽ ὑπήνην.
Τυδείδης δ᾽ ἄρα σώματι ἦεν τεσσαράγωνος,
Εὐσχήμων, σίμος, στειναύχην, ξανθογένειος.
Δουρατίου δ᾽ ἄρα ἵππου τέκτων ἦεν Ἐπειὸς
Λευκὸς, ἐν ἡλικίῃ, μέγας, εὔχαρις, εἴδεϊ καλός.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἡλικίην μέσος ἦν ἰδὲ γάστωρ,

Λευ-

χροος. — μεσοήλιξ. Homer. Ιλ. N. 361. μεσαιπόλιος.

661. κονδόθριξ. Quid hoc verbo faciam, ignoro. Adſcribam, ſcholion ad h. v. pertinens, obſcurum et ipſum, quod tamen aliis forſitan ad veram lectionem indagandam proderit: Κόνδος· ὁ βραχυήλιξ· ὡς ἐνδεὴς τοῦ κύειν καὶ αὐξάνειν ἢ κονιδεής τις ὢν καὶ χαμέρπης καὶ κόνει συνδεδημένος, ἤγουν πλησιάζων τῇ γῇ, ὥσπερ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τούτου μέγας, ὁ μὴ γῇ πλησιάζων. κόντος δὲ τὸ κόντιον καὶ ὁ μακρὸς, ἐκ τούτου παρὰ τὸ κύειν καὶ πορεύεσθαι εἰς τάσιν καὶ αὔξησιν.

662. Merionem, cujus imago his vv. adumbratur, ſupra tamen inter heroas, equo incluſos, non nominaverat.

664. φαολκά. Iſaac. Porph. ἑτερόφθαλμος. Ducta vox ex Hom. Ιλ. B. 217. ubi Therſites vocatur φολκὸς, quaſi φαολκὸς h. e. τὰς ὄψεις διάστροφος, στραβός.

668. τεσσαράγωνος. Apogr. τεσσαρόγωνος. — Sequ. v. στειναύχην repoſui pro corrupta apogr. lectione σιμαύχην. Iſ. Porph. βραχυτράχηλος.

670. δουρατίου ἵππου. Apogr. δουράτιον — ἵππον.

672. ἰδὲ. Apogr. ἠδὲ. Erit forſitan, qui malit: μέσος ἠδὲ προγάστωρ, ut eſt ap. Iſaacum.

674.

Λευκὸς, ἁπλόθριξ, ἠδὲ καταῤῥιν, γλαυκιόων τε·
Ὕστατος αὖτ' ἄλλων ἐπιβὰς ποτε δούρεον ἵππον,
Τοῦ θύρην κλήϊσσε· ῥίγια εἴδετο ἔργα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κεῖνοι ταλακάρδιοι ἐς λόχον ἦλθον,
Ἡρώων ἄλλων ὅσοι ἔσαν ὄβριμοι υἷες
Πῦρ ζαφλεγὲς προέηκαν ὄφρα κλισίας ἀμαθύνῃ.
Τοὶ δ' ἄρ' ἐν εἰρεσίῃσι περῶντες ψευδέα νόστον
Ἐς Τένεδον κατάγοντο, Σίνωνα δὲ Τροίῃ ἔασαν
Γυμνὸν, ἐνὶ μελέεσσιν ἑκούσια τραύματ' ἔχοντα.
Τῷδ' ἄρα πᾶν ἐτέταλτο Ἀχαιῶν ἔργον ἀνύσαι.
Ὄρθρῳ μὲν τὰ τελεῖτο ἔργα δόλοιο Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ

674. δούρεον. Apogr. δούρειον. — Seq. v. κλήϊσσε fcripfi, cum in apogr. effet ἐκλήϊσσε. — Summum Ulyffi imperium in equo traditum effe, Homerus teftis eft in Od. Λ. 523. ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπέταλτο Ἠ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι. — Apud Quintum ultimus intrat Epeus, L. XII. 324. ubi Codex Venet. fic habet: ἐν δὲ σφι πύματος κατεβήσατο δῖος Ἐπειὸς, Ὅς ῥα καὶ ἵππον ἔτευξεν.

676. κεῖνοι. Apogr. κἀκεῖνοι.

677. Reliqui Graecorum, igne tentoriis injecto, navibusque confcenfis Tenedum petunt. Od. Θ. 501. Quintus XII. 332. Lefches in Procli Excerpt. pag. 36. Lycophr. 344. Tryphiod. 138. — pro ἡρώων haud fcio an Ἀργείων legendum fit.

679. περῶντες. Apogr. περόωντες.

680. De Sinone omnia nota vel ex Aeneidis L. II. et doctis Heynii ad hunc librum commentariis. Exc. IV. p. 293. — Quinto et reliquis, qui de bello trojano tradiderunt, fcriptoribus Lefchem in hac fabula facem praetuliffe, apparet ex Schol. ad Lycophr. v. 344. p. 42.

682. Apogr. ἐπέπαλτο, quod ita, ut feci, emendandum effe, nemo facile dubitabit. — Sequ. v. Apogr. verbum ἔργα omittit, quod ex fcholiis reftitui.

685.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καλὴ ἐφάνη φαεσίμβροτος Ἠώς,
Τρῶες ἀνεγρόμενοι μάλα μέρμερα ἔργα θεῶντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέβησαν ὅθι πάρος ἦσαν Ἀχαιοὶ
Εἰσορόωντες θήπεον, οὐδὲ δύναντο νοῆσαι.
Τοῖς δὲ Σίνων-δολομῆτις ἐπέδραμε τραύμασι βρίθων.
Μειλίχιος δ' ὁ γέρων νιν ἀνείρετο, τίς, πόθεν εἴη;
Ὁ δὲ δολοφροσύνῃσιν ἀμείβετο ἄγκυλα πάντα.

Εἶμι μὲν ἐκ Δαναῶν, Δαναοὶ δέ με ἔδρασαν οὕτω,
Ὑμέτερον καλέοντες ἀρήγονα, ὡς Παλαμήδην.
Τόνδ' ἄρα δούρεον ἵππον ἄγαλμ' ἀνέθεντο Ἀθήνῃ,
Φάντες ὅτι Τρώεσσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐσεῖται,
Εἴκεν ἐᾶτέ μιν οὐδὲ νεὼν ἀγάγητε Ἀθήνῃ·

Ὡς

685. ἀνεγρόμενοι. Msc. ἀναγρόμενοι. — *Panduntur portae; Iuvat ire et Dorica castra Desertosque videre locos litusque relictum.* Virgil. Aen. II. 27.

689. Μειλίχιος δ' ὁ γέρων μιν ἀνείρετο. Sic emendandam putabam lectionem apographi: Μειλίχιος δ' ὁ γεράνων ἀείρετο. De Priamo agitur Virgil. Aen. II. 77. — Versabatur Tzetzae ante oculos locus Quinti XII. 356. Καί μιν ἀνειρόμενοι Δαναῶν ὑπὲρ — ἀμφὶ δὲ μύθοις Μειλιχίοις εἴροντο.

692. ὡς Παλαμήδην. Apogr. ὡς καὶ Π. Palamedis in eadem re mentionem fecit Virgil. Aen. II. 82. at quanto doctius et elegantius! Tzetza si [illegible] unam Sinonis apud Virgilium orationem legere ejusque pulcritudinem sentire potuisset, nae is omnes, quos unquam improbo labore Musisque invitis procuderat, versiculos flammis tradidisset.

694. ἐσεῖται. Fort. ἐφῆπται, vel simile quid. Homer. Ιλ. Β. 15. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. Η. 402. ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.

695. ἐᾶτέ μιν. Apogr. μὲν. — Deinde scripsi οὐδὲ νεὼν ἀγ. cum in apogr. legeretur: οὐδὲ νεῷ ἀγ. Virgil. Aen. II. 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae,

Tum

Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ὁ γέρων πόρεν εἵματα σιγαλόεντα.
Τρῶες δὲ ποτὶ ἄστυ πελώριον εἴρυον ἵππον.
Νήπιοι, οὐδ᾽ ἐνόησαν ἑὸν φθόρον ἐγκονέοντες.
Αὐλοὶ δ᾽ αὖ καὶ φόρμιγγες βρέμον ἄπλετον ἠχήν.
Τρυφιόδωρος, οὐκ εἰδὼς, ὅτε πέρθετο Τροίη,
Πόλλοις σὺν ἑτέροις κἀμὲ λέγων ἀποφίσκειν
Οὕνεκ᾽ Ἰσαάκιός μ᾽ ἀτίσατο αἴσχεο τίμας,
Ἄνθεσιν ἐστεφάνωσε τὸν ἵππον ἐκ ποτάμοιο,
Χειμῶνος μεσάτοιο ἐόντος, ὡς ἐρεείνω.
Ὀρφεὺς γάρ μ᾽ ἐδίδαξεν ἀπ᾽ ἀνερὸς ἄλλου ἀκούσας,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνίσπειν ἀνθρώποισιν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐρέω καὶ οὐκ ἀτέλεστα ἐάσω.

Ἵππον

Tum magnum exitium (quod Di prius omen in ipsum
Convertant) Priami imperio Phrygibusque futurum.
Sin manibus vestris vestram ascendisset in urbem;
Ultro Asiam magno Pelopea et moenia bello
Venturam et nostros ea fata manere nepotes.

700. Tryphiodorus in eo carmine, quod de Trojae excidio concinnavit, Trojanos equum corollis exornasse scripsit v. 304. ἀμησάμενοι Σιμόεντος Ἔστεφον αὐχενίους πλοκάμους σφετέροιο φονῆος. item Quintus XII. 427. ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ Πολλὸν ἄδην στεφέων ἐριθηλέα κόσμον ἔθεντο. Qua de causa graviter vapulant a Grammatico nostro, qui Trojam hiberno tempore expugnatam esse noverat. — Haec sunt, quae mihi in hoc loco perspicere videor; in reliquis prorsus caecutio. ἑτέροις scripsi pro ἑτέρων, id quod grammatica ratio exigebat; quid vero in ἀποφίσκειν lateat, nondum expedire potui. Fort. κἀμὲ δοκέων ἀποβαίσκειν, *putans, me cum reliquo Graecorum exercitu navibus esse profectum.*

702. οὕνεκ᾽. Apogr. οὕνεκα. In versus exitu iterum haereo. Putabam olim αἴσχεα τείνων, h. e. *probris lacerans*. Sic βοὰν τείνειν dicitur pro βοᾷν ap. Eurip. Med. 201.

Ἵππον δ' ὡς ἐνόησε καθελκόμενον Κασσάνδρη·
Τρωσὶ τορὸν βοάασκε κατρέξαι ἢ καταπρῆσαι,
Μηδὲ πόλιν φέρεμεν τυκτὸν κακὸν ὀβριμόεργον.
Ὡς ἡ μὲν βοάασκε, πατὴρ δ' ἐπὶ πύργον ἐνεῖρξεν,
Οἷά τε μαινομένην· ἡ δὲ γοάασκε πεσοῦσα.

Λαο-

201. et passim. Vide Markl. ad Suppl. p. 166. Sed doctior est haec emendatio et longius a Manuscripti ductibus abest, quam ut imperitissimum librarium sic aberrasse probabile sit. Hujus loci ut aliorum complurium correctionem felicioribus ingeniis relinquo.

708. Κασσάνδρη. Apogr. Κασάνδρη. Cassandra Trojanis impendentem fortunam vaticinatur ap. Quint. XII. 516. sqq. Virgil. Aen. II. 246. sq. ubi vid. Heyn.

709. κατρέξαι ἢ καταπρῆσαι. Quintus l. l. v. 558. Ἦ γὰρ οἱ μενέαινε διὰ ξύλα πάντα κεδάσσαι ἠὲ καταπρῆσαι μαλερῷ πυρί. — Seq. vers. pro ἐπὶ πύργον legendum videtur ἐνὶ πύργῳ. Tzetza ad Lycophr. v. 350. Ὁ γὰρ Πρίαμος λίθινον οἶκον πυραμοειδῆ ἐποίησεν καὶ ἐνέβαλεν αὐτὴν διὰ τὸ δοκεῖν μαίνεσθαι.

712. ἡ δὲ γοάασκε πεσοῦσα, *Illa autem cadens ingemuit.* Verba satis expedita, sensus obscurus. Quod si Tzetza verba ἡ γοάασκε ad Cassandram referri voluit, illa prae ingenti dolore sese in terram conjecisse (πεσοῦσα) putanda est. At sic aliud dixit, aliud dicere voluit. Verum enim vero non de Cassandra in his verbis agitur, sed de Palladio, ἡ πεσοῦσα, Ἀθήνη scilicet, γοάασκε. *Palladium, quod Minervae signum a coelo delapsum esse putabatur, cum Cassandrae verbis fidem denegari videret, ingemuit.* Haec interpretatio, quae in quovis alio scriptore vix ferenda esset, mihi tum demum probabilis videri coepit, postquam fontem detexeram, unde T. hanc Palladii periphrasin derivavit. Est ille in hoc loco Lycophronis v. 363. χώσεται στρατῷ ἐξ οὐρανῷ πεσοῦσα καὶ θρόνῳ Διός. Palladii autem, quod paulo ante Trojanis subreptum dixerat Tzetza, hoc tamen loco mentionem injici, nemo mirabitur, qui meminerit loci ap. Virgil. Aen. II. 293. sqq. et eorum, quae Heynius ad h. l. disputavit in Excurs. IX. p. 309.

713.

Λαοκόων δὲ μόνος δουρὶ τὸν ἵππον οὐτήσας,
Παῖδα δρακοντείοισιν ἀπώλεσεν ἐσθλὸν ὀδοῦσι.
Οἱ δ' ἐς Ἀθηναίης πότε ἕσπερον ἤγαγον ἵππον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἐπέρεξαν ἐνὶ βωμοῖς ἑκατόμβας
Κρατῆρες θανάτοιο περὶ πτόλιν ἦσαν ἁπαντῆ.
Γυιοβαρὴς Διόνυσος ἐπέβρεμε, χαῖρε δ' Ἐνυώ.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κατέμαρψεν ἐπ' ἄμβροτος ὕπνος ἅπαντας,

Νὺξ

713. Λαοκόων. ἱερεὺς ἦν Ποσειδῶνος. οὗτος τὸν δούρειον ἵππον τιτρώσκει τῷ δόρατι. Τούτου ἕνεκα διανηξάμενοι ἐκ τῶν Καλύδνων νήσων δράκοντες δύω ὑπερμεγέθεις Πόρκης καὶ Χαρίβοια καλούμενοι, ἐπ' ὄψει πάντων τῶν Τρώων τὸν τούτου παῖδα διεσπάραξαν καὶ ἔφυγον. Schol. — De Laocoonte nota omnia. Vid. Heyn. Exc. V. ad II. Aen. p. 297. ſqq. Ex magno poetarum numero, qui hanc fabulam attigerunt, Arctinus cum T. maxime conſpirare videtur. Sophoclis fuit tragoedia, Laocoontis nomine inſcripta.

714. δρακοντείοισιν. Apogr. δρακοντίοισιν.

715. πότε ἕσπερον. Fort. περὶ ἕσπ. *cum adveſperaſceret.* — Sequ. verſ. ἐπέρεξαν ἐνὶ βωμοῖς ſcripſi pro vitioſa apogr. lectione: ἔπερξαν ἐνὶ βωμοῖσι.

718. γυιόβαρος. Sic apographum. — χαῖρε δ' Ἐνυώ, ex Quinto XII. 429.

719. Trojae excidium decantatiſſimis fabulis annumerandum eſt. Inter eos poetas, qui huic argumento exornando operam dederunt, principem locum tenent Steſichorus, Arctinus, Leſches, Sophocles, quorum veſtigia feriores legerunt, docente Heynio Exc. I. ad L. II. Aen. p. 280. ſqq. Tzetza quae profert, ea fere omnia ex Quinti carmine deprompſit. — κατέμαρψεν. Petron. in Trojae Haloſi v. 54. p. 564. ed. Burm.

Iam plena Phoebe candidum extulerat jubar,
Minora ducens aſtra radianti face,
Quum inter ſepultos Priamidas nocte et mero
Danai relaxant clauſtra.

Νὺξ δ' ἄρ' ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη,
Καὶ τότε δὴ Δαναοῖσι Σίνων Φλόγα δεῖξεν ἑταίροις.
Οἱ δὲ μάλ' εἰρεσίῃσιν ἐπεσσύμενοι ἐλόωντες,
Ὀτραλέως ἀφίκοντο καὶ ἔνδοθι πάντες ἔβησαν.
Καὶ τότε δὴ στοναχή τε καὶ οἰμωγὴ γένετ' ἀνδρῶν,
Ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, ὠκυμόρων βρεφέων τε,
Κτεινομένων κατὰ νύκτα περὶ κρητῆρσι καὶ εὐνῇ.
Αἱματοὲν δὲ πέλαγος ἐπώρενε ἐς κύματα μακρὰ
Χαλκείοις ἀνέμοισιν, Ἄρης δ' ἐπενήχετο λυθρῷ.
Καὶ τότε δὴ Μενέλαος ἀριστήεσσι σὺν ἄλλοις

Δηϊφό-

720. Νὺξ δ' ἄρ' ἔην. Leschis versum esse, apparet ex Schol. ad Lycophr. p. 42. Schol. ad Eurip. in Hecub. 914. — conf. Eurip. Troad. 542. sqq.

721. Sinon facem sustulisse dicitur etiam ap. Arctinum in Excerpt. Procli p. 38. Virgil. Aen. II. 259. — Alii Antenorem idem fecisse dixerant. Lycophr. 340. et Schol. Alii denique Helenam. Tryphiodor. 498. sqq. vide Heyn. Exc. VIII. ad II. Aen. p. 303.

727. Certam corruptelam in textu relinquere, quam incertam conjecturam recipere malui. Emendandum fortasse:

> αἱματοὲν πέλαγος (Msc. μελαγος) δ' ἔῤῥωγ' ἐς κύματα μακρά.

Quae magno cum impetu erumpunt, ea ῥαγῆναι dicuntur. Aeschyl. Pers. 433. κακῶν δὲ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα Πέρσαις. Sophocl. in Trach. 865. ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων. Vid. Valcken. ad Hipp. p. 309. — Fortasse etiam:

> αἱματοὲν πέλαγος δ' ἐπορίνετ' ἐς κύματα μακρὰ
> χαλκείοις ἀνέμοισιν· Ἄρης δ' ἐπενήχετο λύθρῳ.

Homer. Od. Η. 273. Neptunus

> ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κελεύθους
> ὤρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον.

Meliora fortasse aliis in mentem venient.

729. Menelaus Deiphobi domum expugnat, Helenamque, belli decennalis causam et praemium, sibi vindicat. Fundum fabulae indicavi ad v. 601. cf. Arctinum ap. Procl. p. 38.

730.

Δηϊφόβου μελάθροισι πέλασσεν, κτεῖνε μὲν αὐτὸν,
Αὐτὸς δὲ στονόεσσαν ἀφείλετο Τυνδαρεώνην.
Αἰακίδης δὲ Νεοπτόλεμος Πρίαμον κατέπεφνε,
Εἰς Διὸς ἑρκείοιο μέγαν περικάλλεα βωμόν.
Ἑκτορίδας δ' ἀπὸ πύργων ἄγριος ὦσεν Ὀδυσσεύς.
Κασσάνδρην δ' ἐκ νηοῦ Λοκρὸς ἀφείλετο Αἴας.
Τὴν δ' ἄρα Λαοδίκην ἐνὶ χάσματι δέξατο γαῖα.

Αἰνείας

730. πέλασσεν. Apogr. τέλασσεν.

732. Neoptolemum Priamum ad Iovis aram interfecisse, quicunque de rebus Trojanis scripserunt, ad unum omnes dicunt. Arctinus l. c. καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τὸν μὲν Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Lesches ap. Pausan. X. pag. 865. Euripid. Troad. 17. Virgil. Aen. II. 506. sqq. Quintus XIII. 222. Schol. ad Lycophr. 335. p. 41. consule Heyn. Exc. XI. ad Aen. II. p. 312. sq.

733. εἰς Διὸς et ἑρκείοιο ex conjectura scripsi, cum in apogr. esset ἐκ διὸς ἑρκίοιο. — εἰς βωμὸν dictum videtur pro ἐν βωμῷ. Quod si cui parum placuerit, is per me licet, corrigat:

Εἰς Διὸς Ἑρκείοιο φυγόντ' ἐρικύδεα βωμόν.

praeeunte Arctino in loco paulo ante laudato: ἐπὶ τὸν Διὸς βωμὸν καταφυγόντα.

734. Ἑκτορίδας. Tzetza in schol. ad h. l. Ἑκτορίδας τὸν Ἀστυάνακτα καὶ Λαόδαμαν, τινὲς δὲ καὶ Σαπέργιον υἱὸν παραδεδώκασιν Ἕκτορος. De filiis Hectoris vide, quae dicta sunt ad Antehom. 319. — ἀπὸ πύργων. Hoc de uno Astyanacte tradiderunt Arctinus, Euripides et Quintus XIII. 251. — Ceterum fabula de morte Astyanactis derivata ex Homer. Ιλ. Ω. 734. sqq. ubi Andromache σὺ δ' αὖ τέκος, inquit, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ

Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο.
Ἀε[illegible]ύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις Ἀχαιῶν
Ῥίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου. —

735. Ajacis Oilei facinus praeter Arctinum multi attigerunt. Vid. Eurip. Troad. 69. Lycophr. 358. In Polygnoti tabula Cassandra conspiciebatur, Minervae signum amplectens. vid. Pausan. X. 26.

736. De Laodicea vid. Schol. ad Lycophr. 314. p. 39.

737.

Αἰνείας δὲ καὶ Ἀγχίσης φύγον Αὐσονίηνδε,
Ἐξ ὧν περ γενεὴ Λατίνων πέλεν ὀβριμόεθνος.
Παῦροι δ' αὖτε καὶ ἄλλοι φῦγον υἷας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ἄλλοι κοινῷ θανάτῳ κατὰ μοῖραν ἐπίσπων.
Οἵην μὲν Ἀντήνορος εἰρύσαντο γενέθλην
Ἀργεῖοι, ξενίης μνήμην φορέοντες ἐκείνου
Παρδαλέην προθύροις ἀρίγνωτον σῆμα βαλόντες.

Αὐτὰρ

737. Αἰνείας. Vide, quae Heynius de Aeneae discessu ab urbe disputavit in Exc. XVII. ad Il. Libr. Aen. p. 317. sqq. — ἐξ ὧν περ γενεὴ Λατίνων, *Genus, unde Latinum Albanique patres atque altae moenia Romae.*

742. ξενίης μνήμην. *Aenea Antenoreque et vetusti jure hospitii et quia pacis reddendaeque Helenae semper auctores fuerant, omne jus belli Achivos abstinuisse*; Livius ait I. 1. Illud ex poetis cyclicis derivatum, hoc ex Homero Ιλ. Η. 347. sqq. Noster Quinti vestigi[illegible] ut in toto loco, sic in hoc quoque versu pressit. L. XIII. 293. sqq. Οὕνεκ', ἄρ αὐτοῦ Ἀργεῖοι μνήσαντο φιλοξενίης ἐρατεινῆς.

743. Παρδαλέην· ὅτι παρδάλεον ταῖς θύραις ἔθεντο τοῦ Ἀντήνορος Πίνδαρος λέγει. Schol. ad h. v. Nullus est Pindari locus, ubi ejusmodi quid dicatur. Verum Tzetza, quae in scholiis ad Pindarum legerat, apud ipsum poetam se legisse putabat. Scholiastes enim ad Pyth. V. 108. haec habet: Καὶ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν πόρθησιν, παρδαλέην τῷ Ἀντήνορος οἴκῳ παρῃώρησαν, σημεῖον ποιούμενοι τοῖς στρατιώταις, τοῦ μηδένα ὡς πολέμιον οἶκον πορθῆσαι. Eandem fabulam Sophocles attigerat in Ajace Locrensi, ex qua fabula Schol. Aristoph. in Aves 934. haec laudat: Σοφοκλῆς Αἴαντι λοκρῷ· καταστίκτου κυνὸς Στολὰς λιβύσσα παρδαληφόρον δέρος. (ut hunc locum emendavit Iungerm. ad Polluc. VII. 70. 41.) τὸ δὲ σοφοκλεῖον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Ad eundem locum, ni fallor, respexit sive Strabo XIII. p. 608. sive is, qui haec verba ad Strabonis marginem appinxit: Σοφοκλῆς γοῦν ἐν τῇ ἁλώσει τοῦ Ἰλίου παρδαλέαν φησὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἀντήνορος προτεθῆναι σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν. Ex quibus verbis fuerunt, qui Tragoediam, Ἰλίου ἅλωσιν,

elice-

Αὐτὰρ ἐπεὶ τετέλεστο μακρόχρονον ἔργον Ἄρηος,
Χρυσὸν ὁμοῦ καὶ ἄργυρον ἠδέ τε Τρώϊον ὄλβον
Τρωϊάδας τε γυναῖκας μοιρήσαντες Ἀχαιοὶ,
Θύσαντες νεκύεσσιν ἑοῖς παρὰ θῖνι θαλάσσης,
Ὠκυάλων ἐπέβαινον νηῶν κυανοπρώρων,
Ἐς πάτραν δ' ἀνάγοντο βαρύῤῥοον οἶδμα περῶντες.
Στησίχορος δ' ἐρέησιν ἑοῖς ἐπέεσσιν νόστον.
Ἢ μὲν ὅσοι πελάγει φθάρεν ἠδ' ὅσοι ἤλυθον ἄλλῃ.
Ἠδ' ὅσοι εἰσαφίκοντο φίλην παρὰ πατρίδα γαῖαν.
Κεῖνος ταῦτ' ἐρέησιν ἀνὴρ, γλῶσσα δ' ἄρ' ἐμεῖο

Βούλῃ

elicerent. Brunckius vero eundem locum, ex Heynii conjectura, ad Antenoridas Sophoclis retulit. Equidem verbis Scholiastae Aristophanis, quae supra laudavi, cum Strabonis loco collatis, suspicatus sum, Straboni eosdem versiculos, quos Aristophanis Scholiastes laudat, obversatos esse. Huic suspicioni Heynium calculum adjecisse (in Addend. ad Virg. T. IV. p. 231.), vehementer gaudeo. — Ceterum in Polygnoti tabula pantherae exuviae, Antenoris aedibus affixae, conspiciebantur. Vid. Pausan. X. 27. p. 865. et Kuhnii not.

749. ἀνάγοντο. Homer. Ιλ. Α. 477. καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἀνάγεσθαι. ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν. Schol. Eustath. pag. 104. 38. — βαρύῤῥοον. fort. βαθύῤῥοον.

750. ἐπέεσσιν. Apogr. ἐπιεσ. — Νόστον. De poetis, qui Graecorum in patriam reditum carminibus prodiderunt, vide Heyn. ad Apollodor. Vol. III. p. 990. Argumentum τῶν νόστων Augiae Proclus concinnavit, editum in Bibl. L. et Art. Fasc. I. p. 40. — Stesichorus, quem Tzetza h. l. laudat, νόστους quidem non scripsit; fieri tamen potuit, ut in fine ejus carminis, quod de Trojae excidio composuit, reditum quoque Graecorum attingeret. Quod si forte parum placuerit, quid impedit, quo minus Tzetzam τοὺς Νόστους Stesichoro tribuisse putemus?

752. εἰσαφίκοντο. Apogr. ἰσαφίκοντο.

754.

Βούλῃ Ἰσαακίοιο δολόφρονος ἠδὲ δάμαρτος
Ἄρτου δευομένη κατίσχεται, οὐδ᾽ ἐπαείδει,
Οὐδὲ θέλει πονέειν περὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔχουσα.
Καὶ τάδε τίς που εἴσεται ἀνὴρ ὄρθια κρίνων,
Ὡς ἄρ ἀτὲρ καμάτοιο ὑμῖν κατὰ πάντ᾽ ἐρέεινα.
Ἀλλ᾽ ὑμεῖς τέκνα μοιρηγενέων γενετήρων,
Ἄλλοθεν Ἀργείων νόστον δίζεσθ᾽ ἐπαείδειν.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, περὶ τέρματι Μοῦσαν ἐλίσσων,
Τροίαν ὁππότε πέρσαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Πρωτίστης προπάροιθεν Ὀλυμπιάδος μεγακύκλου
Μέτρον ἀπειρέσιον τετρακοσίων λυκαβάντων

Ὀγδοά-

754. *ἠδὲ δάμαρτος*. Apogr. *οἳ δὲ δάμαρτος*.

755. *κατίσχεται*. Sic scripsi, haud scio an recte, cum in apogr. *καταίσχεται* legeretur.

757. *ὄρθια κρίνων, recte judicans*. Apogr. *ὄρθρια*. — Ceterum sensus horum versuum, si quid video, hic est: *Qui de ingenio et eruditione mea recte existimare possunt, ii, me haec omnia facillimo negotio enarrare potuisse, non dubitabunt*. — Vers. 760. verbum *ἐπαείδειν* in mendo cubat. T. hoc dicit: *Quum historiam de Graecorum reditu, propter eas causas, quas modo exposui, ipse contexere nequeam, agedum, lectores, eam ab aliis scriptoribus petite*. Fortasse corrigendum: *ἄλλοθεν Ἀργείων νόστον δίζεσθ᾽ ἐπακούειν*, sive *νόστου δίζεσθε ἀοιδήν*.

761. Fragmentum Posthomericorum inde ab hoc versu edidit Dodwellus e Codice Bibl. Iacobaea in Differt. de Cycl. Vett. p. 803. sqq. uberrimis notis illustratum. Idem fragmentum edendum curavit Schirachius ad calcem Antehomericorum p. 75. sq. — *Μοῦσαν ἐλίσσων*. Dodwell. *ἐλαύνων*, quod haud praeferendum. conf. Homer. Ιλ. Ψ. 309. *Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ᾽ ἑλίσσεμεν*.

763. *μεγακύκλου* edidi ex conj. Bentleji. Cod. Iacob. *μετὰ κύκλον*. Apogr. meum: *μέγα κύκλου*.

764. Trojam duodeviginti super quadringentis annis ante primam Olympiaden eversam esse, Tzetza ex

Ὀγδοάτων δεκάτων τε τρώϊον εἵλετο ἄστυ,
Ὡς σικελὸς Διόδωρος ἐν Ἱστορίῃσιν ἐνείρει
Ἀλλὰ τὰ μὲν κατέλεξα κυκλὰ μεγάλων ἐνιαυτῶν.
Μῆνα δὲ ἤδη ἐρείω ἦμάρ τ' ἠδέ τε ὥρην
Οἰκτροτάτε λυκάβαντος, ὃς ἄλγεα θήκατο Τροίῃ.
Δωδεκάτη μὲν ἔην μηνὸς Θαργηλιῶνος,
Τόν ῥ' Αἰωνάριον κικλήσκει μὲν Λογγῖνος,

Ἰανουά-

ex Diodori rationibus (Diodor. Sic. XIV. init.) contendit. Dodwellus, qui Grammaticum noſtrum hoc loco negligentiae accuſat, ipſe hos verſus parum diligenter examinaſſe videtur.

768. τ' ἠδέ τε. Sic Dodw. Noſtrum apogr. ἦμαρ ἠδέ τε. — Sequ. v. οἰκτοτάτου et ὅσ' apogr.

770. Θαργηλιῶνος. Hoc menſe Trojam eſſe captam, omnes, qui de his rebus tradiderunt, uno ore dicunt. Schol. in Eurip. Hecub. 914. ἑάλω δὲ ἡ Τροία Θαργηλιῶνος μηνὸς, ὡς μέν τινες ἱστορικῶν, ὀγδόῃ ἱσταμένου, ὡς δὲ, ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ὀγδόῃ φθίνοντος. Plutarchus in Vita Camilli c. XIX. p. 342. ed. Tubing. ἠνήνοχε δὲ καὶ ὁ Θαργηλιὼν μὴν τοῖς βαρβάροις ἐπιδήλως ἀτυχίας. — καὶ Καρχηδόνιοι περὶ Σικελίαν ὑπὸ Τιμολέοντος ἡττῶντο τῇ ἑβδόμῃ φθίνοντος, περὶ ἣν δοκεῖ καὶ τὸ Ἴλιον ἁλῶναι, ὡς Ἔφορος καὶ Καλλισθένης καὶ Δαμάστης καὶ Φύλαρχος ἱστορήκασιν. vide Dodw. de Cycl. p. 803. et 806.

771. ῥ' Αἰωνάριον. Apogr. ῥα Ἰωνάριον. Veram lectionem, quam conjectura aſſecutus eram, exhibet Cod. Iacob. De Longini etymologia v. Ἰανουάριος, quam T. perſtringere videtur, vide Eudociam p. 233. Ἰανουάριος ἄγαλμα τετράμορφον διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς. Οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου καὶ ἄνοιξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ T, τῇ δὲ ἀριστερᾷ Ξε κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτὸν, ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος ΑΙΩΝΑΡΙΟΝ αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. Ex quo loco apparet, Dodwellum de v. αἰωνάριον argutari p. 807. — De anno et menſe expugnationis Trojae vid. Heynium diſputantem in Excurſ. II. ad L. III. Aen. p. 426. ſq.

773.

Ἰανουάριον ... ἕρες πάντες. καλέουσι.
Νὺξ δ᾽ ἄρ᾽ ἔην μέσση, λαμπρὴ δ᾽ ἐπέτελλε σελήνη,
Παρθένου εἰσελάασα δρόμον μεγάλοισιν ἐν ἄστροις,
Ἡελίου ἀμφ᾽ αἰγόκερον Κρόνου οἶκον ἐόντος.
Καλλιστὼ δ᾽ ἱέρεια κλειναῖς ἦν ἐν Ἀθήναις
Οἰκτροτάτου μεγάλου λυκάβαντος. Κείνῃ ἐν ὥρῃ,
Κείνῃ νυκτὶ ὁ Λέσβιος Ἑλλάνικος ἀείδει·
Σὺν τῷ καὶ Δοῦρις Τροίην ἑλεεῖν Παναχαιούς,
Οἴκαδε δ᾽ ἐλθέμεναι λυγρὸν τὸν νόστον ἰδόντας.

773. Leſchei verſus, (vide ad v. 720.) ex quo Dodwellus omnia, quae veteres de die everſionis Trojae ſcripſerint, fluxiſſe cenſet.

774. εἰσελάουσα. Apographi lectio. Mſc. Iacob. εἰσελάασα.

775. Καλλίστω. „Calliſtonem cum Callithya confundi, ſuſpicatus eſt Bentlejus. Immerito quidem. Callithya antiquiſſima creditur ſacerdotum Argivarum, Trojano proinde excidio longe vetuſtior. Coaevam Iliacis ſuam Calliſtonem fecit Tzetza. In eo tamen Tzetzam erraſſe certum eſt, quod Athenis Calliſtonem aſſignaverit, quae Argis ſacerdotium geſſit. Temporis enim nota eſt hujus ſacerdotiſſae aetas". *Dodwellus*.

779. Παναχαιούς. Sic Dodw. Noſtrum apogr. παναχαιοί. ἑλεεῖν vero noſter Cod. melius quam Cod. Iacob. ἑλέει. Infinitivus pendet ab omiſſo φησι.

780. λυγρὸν τὸν νόστον. Recte ſic Cod. Iacob. Noſter λυγρὸν νόστον.

INDEX NOMINUM.

A. Antehomerica. *H.* Homerica. *P.* Posthomerica.

Ἱερης

K.

Λ.

M.

Ρ.

Σ.

Φιλο-

E R R A T A.

P. 19. v. 120. pone punctum post τελεια.
p. 21. v. 138. lege ἀπρήξ.
p. 26. v. 175. Δολόπων. pro Λολ.
p. 27. v. 180. l. ἐπεφράσσατο.
Ibid. v. 181. l. πρέσβῆες.
Ibid. lin. 28. l. produxerit propter ρ, equidem etc.
Ibid. lin. 8. Ἦν Ἀχ.
p. 36. l. 34. lege Oenones.
p. 40. v. 269. Μυσούς.
p. 44. l. 28. l. correptum pro corruptum.
p. 46. v. 318. l. ἀντολίηθεν.
p. 53. v. 386. l. δ' αὖ pro δ' αὖι.
Ibid. l. 26. l. explicit. Fragm. ſive: explicitum eſt Fragm.
p. 59. 18. l. ὅρκια.
Ibid. 19. l. ἰῷ.
p. 64. v. 70. l. βουκολέων.
p. 69. v. 143. l. θήτευσα.
Ibid. v. 144. l. περικερδὴς.
p. 75. in nota ad v. 228. l. Antehomericorum.
p. 84. v. 331. οἴκτειρόν με.
Ibid. v. 334. Γουνοῦμαι.
p. 111. v. 141. κάππεσε.
Ibid. v. 142. χρεμέτισε.
p. 113. v. 172. οὔτασε.
p. 115. l. 5. à fin. Scyro pro Scyra legendum.
p. 116. l. 3. à fine. l. filio.
p. 125. v. 304. ἴαχε.

p. 128.

p. 128. v. 345. forte legendum: Σμύρνη τε καὶ Ἀσσυρίη Φρυγάνη τε ut sint mulierum nomina, quae Memnonis cadaver curaverint.

Ibid. In nota ad v. 345. l. 14. omissum est Ἠοῦς ante ἔνθαδε.

p. 134. v. 412. ἔννεπε.

p. 137. v. 443. Ὀστέα.

LIPSIAE,

EX

OFFICINA BREITKOPFIANA,

MDCCXCIII.

